

CRISTIAN GANESCU
ÎN FAȚA ETERNITĂȚII
VOL 4
CICLUL FORȚĂ CONTRA FORȚĂ
EDITURA ALAYA
Această carte este bazată
pe dezvoltările clarvăzătorului
EUGEN NICOLAE GÎSCĂ

Principalele tipuri de concepții pe care le adoptă oamenii în timpul vieții reprezintă modele cognitive care, se spune, reflectă realitatea.

Dar ce este realitatea s-au întrebat mult prea puțini oameni. Pentru fizician există un anumit tip de realitate, pentru chimist alt tip, pentru biolog alt tip, pentru matematician alt tip de realitate. Pentru botanist există alt tip de realitate, pentru psiholog alt tip, pentru metafizician ori pentru omul religios o alta.

Evident, este vorba despre o cunoaștere realizată în urma unei fragmentări a realității, realizată în funcție de o perspectivă particulară. Totuși, chiar dacă sunt puse laolaltă și nu doar opuse una alteia, fragmentele nu pot constitui un întreg. Aparent, fiecare perspectivă de cercetare o compilează pe cealaltă, toate se completează reciproc, dar încă nu s-a realizat sinteza finală, astfel încât cosmosul să fie înfățișat ca un întreg - ca un Holos, cum spuneau vechii filosofi greci.

Deocamdată, oamenii au la dispoziție mai multe perspective de cercetare, care reflectă fragmentar realitatea, în funcție de un sistem sau altul de referință. În funcție de perspectiva de cercetare pe care o aleg, oamenii adoptă o concepție ori alta. Cu toate acestea, concepția adoptată este doar un model al realității, nu realitatea însăși. În funcție de concepția aleasă, oamenii își adaptează comportamentul.

În consecință, comportamentul oamenilor este bazat pe modele cognitive aflate la modă într-o epocă ori în alta. Într-un fel gândeau și se comportau oamenii acum 5000 de ani ori acum 2000 de ani și în alt fel se comportă astăzi. De concepții, de modele, nu s-a dus nicodată lipsă. Pe scena istoriei s-au succedat neîntrerupt nenumărate concepții: mitice, filozofice, religioase, științifice, idealiste, materialiste, dualiste.

Cândva, în preistorie și în antichitate, oamenii își construiau idoli din piatră și îi venerau, oferindu-le ofrande dintre cele mai diverse: animale arse parțial ori integral, bunuri materiale, obiecte de mobilier, chiar și oopii nou-născuți (adeseori erau jertfiți primii născuți).

Odată cu triumful industrializării, prin secolul al XVII-lea după Iisus Hristos, idoli au început să fie construiți din metal și au primit numele de mașini și aparatură tehnologizată.

După ce revoluția industrială a atins apogeul, începând cu prima jumătate a secolului XX, cel mai important idol, la care se roagă toți oamenii, indiferent de concepție, indiferent dacă sunt atei, raționaliști, religioși, metafizicieni, idealști ori materialști este banul. We trust in God, scrie pe cea mai uzitată monedă a secolului XX, dar valoarea sa este stabilită de oameni, nu de către Dumnezeu.

O dată cu revoluția industrială s-a impus în conștiința oamenilor o concepție specifică, inexistentă anterior. Această concepție poate fi denumită prin termenul de "realism industrial". Totuși, revoluția industrială a creat doar premisele apariției realismului industrial. Este vorba, mai degrabă, despre un proces de tip feedback - o conexiune cu dublu sens, specifică tuturor proceselor de autoreglare. Fiind aplicată la nivelul social, concepția formulată teoretic a creat un anumit tip de realitate socială. La rândul ei, realitatea socială a perpetuat și îmbogățit concepția.

Ulterior, a apărut și corolarul acestei concepții: pragmatismul industrial, care presupune un model comportamental bazat pe principalele direcții conceptuale ale industrializării.

Credem în materie și în legile postulate de științele exacte. Nu există nimic altceva decât materie. Credem doar în ceea ce vedem cu ochii noștri, auzim cu urechile noastre, mirosim cu nasul nostru, pipăim cu simțurile noastre tactile. Credem doar ceea ce ne spune știința, care este bazată pe experiment. Experimentele științei sunt absolut corecte și obiective, întrucât sunt bazate pe o tehnologie avansată, creată după chipul și asemănarea oumenilor - ca prelungire a organelor de simț, prea limitate pentru a observa în mod corect realitatea. Credem în mașini și în tehnologie pentru că ne duc acolo unde nici gândul nu poate pătrunde. Mașinile sunt mult mai deștepte decât noi, oamenii, și, de aceea, trebuie să le acordăm rolul conducător. În consecință, societatea omenească trebuie să fie bazată pe preeminența mașinilor inteligente Acesta este motto-ul realismului industrial, în funcție de care oamenii ultimului secol și-au modulat și adaptat comportamentul.

Prin mașinile inteligente create în era industrializării, distanțele s-au scurtat prin inventarea mașinilor rapide de transport, de la automobil la avion, de la submersibile la naveta spațială, iar timpul a fost comprimat. În noua eră, oamenii se pot deplasa rapid oriunde și oricând, cu mare viteză. Chiar și pe Lună.

Au fost inventate mașini performante de scanare a lungimii, lățimii, înălțimii și adâncimii: telescoape, radiotelescoape, microscopie, sonare, radare, binoculi, tomografe Totul este mult mai aproape și mai ușor de cercetat. Totul este cunoscut sau în curs de a deveni obiect de studiu pentru performanțele mașini.

Comunicarea, care nu cu mult timp în urmă necesita complicații aproape de netrecut, a cunoscut un imens salt înainte: telefoane fixe ori mobile, televiziune, radio, sateliți de comunicații. Direct, în producție de masă, pentru orice buzunar și pentru orice gust. Începând cu deceniul al șaselea al secolului XX, cunoașterea prin intermediul mașinilor, create de oameni după chipul și asemănarea lor, a depășit orice așteptări și orice predicții. Invenția calculatorului a reprezentat un punct de răscruce. Devenit peste noapte coroana creației omenești, calculatorul a devenit tot mai performant, iar viața cotidiană a fost aservită în totalitate modului său de operare - rece, sec și logic Și, în final, a fost creată suprema podoabă a noii ere, noul idol, care-i întrece pe toți: Internetul.

Toate mașinile inteligente create în a doua parte a secolului XX, în mai puțin de 40 de ani, sunt, la rândul lor, generatoare de concepții - într-un cuvânt, de cunoaștere. Rezultatul constă în apariția unui nou model conceptual: realismul supertehnologic, suprema ipostază a realismului industrial. Corolarul este adoptarea de către oameni a unui nou mod comportamental: pragmatismul supertehnologic

Există totuși o limită, în fața căreia se opresc atât realismul industrial, cât și realismul supertehnologic Se opresc mașinile rapide de transport, de la automobil la avion, de la submersibile la naveta spațială.

În fața acestei limite se opresc telescoapele, radiotelescoapele, microscopie, sonarele, radarele, binocurile, tomografele, telefoanele celulare, radiotelefoanele, calculatoarele, Internetul. Se termină aria lor de acoperire. Indiferent de buzunar sau de gust. Totodată, se termină și banii pe care scrie We trust in God. În fața acestei limite se termină înțelepciunea generată deopotrivă de toate și de fiecare dintre ele.

*Această limită este moartea. În fața morții se termină toate acestea, după cum se termină fragmentarea generată de concepțiile unilaterale În fața morții se termină toate limitările, dar începe Eternitatea. Pentru că moartea este **limita nelimită**.*

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

Partea întâi

VIAȚA ȘI MOARTEA

1. Unicul Dumnezeu

- La început
- Cele trei Oceane
- Unde se duce **Dumnezeu** când se duce ?
- Iubirea infinită care este **Hristos**

2. Istoria cosmosului

- Primele cicluri cosmice
- Hethitetul
- Perferul
- Protopământul
- Terra aurica cea nouă

3. Cetățenii cosmosului

- Cele trei regnuri
- Fiii Luminii
- Fiii întunericului
- Ființa răului absolut
- Spiritele naturii
- Chipul domnesc
- Ultima "noutate" a creației

4. Între alfa și omega

- Procesul palingeneziei
- Șaptesprezece pentru eternitate
- Școala vieții
- Ceremonia de intrare prin poarta alfa

5. Pătrunderea prin Poarta Vieții

- Structurile aurice ale omului
- Întruparea
- Ceremonia nașterii
- Ziua Ursitorilor
- Botezul

6. Pe crucea vieții

- Structurile aurice ale omului
- Maturizarea structurilor aurice
- Un alt fel de CV
- Insuflările
- Asocierea cu îngerii căzuți
- Lucrarea ființelor luciferice

7. Somnul și visele

- Tipuri de vise
- Primele două tipuri de vise
- Aventurile nocturne ale corpului sufletului
- Lumea Sufletului lui Iisus Hristos
- Aventurile nocturne ale corpului duh
- REM

8. Trecerea prin poarta morții

- Redescoperirea de sine
- Alchimia aurică a actului morții
- "Eu prin tine și tu prin mine"

- În fața eternității
- "Până când omul îl va iubi pe om"
- Restructurarea corpului duh
- "Întoarce-te lumină"
- Carcasa sufletului
- Judecata

9. Înfrângerea sau victoria

- Pe câmpul de bătălie
- Fantomele rătăcitoare
- Posedații
- Strigoi
- Stafiile

Partea a doua

ISTORIA CELOR VĂZUTE ȘI A CELOR NEVĂZUTE

1. Eterna devenire

- Metamorfozele cosmosului
- Supraviețuitorii

2. Apariția morții

- Expansiunea cuantică a cosmosului
- Formarea lumii de dincolo
- Primul mort

3. Sclavia sufletelor

- Formarea primelor centre de putere
- Începutul sclaviei sufletelor

4. Prima lume de dincolo

- Iadul
- Principiul de funcționare al iadului
- Învățătorii
- Regatul morților vii

5. Înainte și după marea ștergere

- Pământul actual
- Al patrulea Centru de Putere
- Noua expansiune cuantică
- Atlantida
- Al unsprezecelea mort
- Războiul perpetuu

6. Ecce Homo

- Regele Iudeilor
- Cutremur în cer și pe pământ
- Cântarea cea nouă

7. Urma scapă turma

- Iată mama ta
- Efectele jertfei pe cruce
- Apariția lumii astrale
- Spargerea iadurilor

8. Adunarea cea mare

- Formarea Trupului de slavă
- Transmiterea Luminii harice
- Noile Centre de Putere
- Cel mai căutat om din cosmos

9. Iată, Sufletul Meu se bucură

În Numele lui **Iisus Hristos**

Turnul de apărare

Partea întâi **VIAȚA ȘI MOARTEA**

1.UNUL-DUMNEZEU

➤ **La început**

La temelia existenței cosmosului se află Dumnezeu - Creatorul a tot ce există. Dumnezeu este sursa existenței cosmosului.

Ființele din lumea eterică vorbesc despre două ipostaze ale lui **Dumnezeu**, ipostaze pe care am putea să le denumim, într-un sens filosofic, ca fiind "în sine" și "în afară de sine".

Despre ipostaza "în sine", adică în afara manifestării, nu se știe nimic, fiind situată "dincolo de dincolo" - în afara înțelegerii omenești și, parțial, în afara cunoașterii îngerești. Ipstaza "în sine" a lui **Dumnezeu**, pe care am putea să o considerăm întrucâtva "impersonală", este numită în akhatakha, limba care se folosește în lumea eterică, IȘȘ. A doua ipostază a lui **Dumnezeu**, "în afară de sine", deci ca manifestare efectivă, este numită **HAUTI**.

HAUTI este **Dumnezeu Tatăl** - singurul care poate fi cunoscut de oameni. **HAUTI** este o Persoană, care are Trup de formă umanoidă, făcut din Lumină, cu o anumită înfățișare.

Religiile actuale sunt teatrul unor dispute cu privire la aspectul lui **Dumnezeu**. Pentru unele religii - de exemplu, pentru creștinism -, **Dumnezeu** este o Persoană, în timp ce pentru altele - de exemplu, pentru hinduism -, **Dumnezeu** este înțeles ca Impersonalitatea infinită.

După câte se pare, unii vizează aspectul nemanifestat al lui **Dumnezeu**, despre care nu pot spune nimic - de altfel, indienii îl concep pe **Dumnezeu** ca fiind Vidul absolut și sublim - în timp ce alții vizează aspectul manifestat și îl înțeleg ca pe o Persoană, cu o anumită înfățișare. Aceasta înseamnă că ambele concepții au dreptate; fiecare ia însă în calcul doar un anumit aspect.

Dumnezeu este Unul în Ființă, dar întreit ca Persoană. Prima Persoană este **Dumnezeu Tatăl**, denumit **HAUTI** de către ființele din lumea eterică. A doua Persoană este **Dumnezeu-Iubirea**, numit în lumea eterică **Shonah**, iar în lumea oamenilor **Hristos**. A Treia Persoană este **Dumnezeu-Lumina**, numit de către oameni **Duhul Sfânt**, iar de către ființele din lumea eterică prin termenul **Ieddinah**.

➤ Cele trei Oceane

Înainte de manifestării cosmosului exista doar IȘȘ, **Dumnezeu** nemanifestat, care nu avea formă. El exista în Sine, în beatitudinea Ființei Sale. Inițial, **Dumnezeu** nemanifestat a creat cosmosul în Gândirea Sa, la nivel de Intenție.

Intenția manifestată de Gândirea lui **Dumnezeu** a creat Sunetul. Prin Sunet s-a format o imensă Sferă. Datorită faptului că manifestarea Gândirii lui **Dumnezeu** a avut ca formă de expresie Sunetul, îngerii desemnează această sferă prin denumirea Oceanul de Sunet.

Oceanul de Sunet era ceva exterior lui **Dumnezeu** Unicul (IȘȘ), dar totodată, **Dumnezeu** se manifesta în fiecare părticică a sa. În interiorul Oceanului de Sunet, IȘȘ, **Dumnezeu** Unicul s-a manifestat pe sine însuși ca Persoană - ca **Dumnezeu Tatăl (HAUTI)** -, fără a înceta să fie ceea ce este. Prima formă în care s-a manifestat **Dumnezeu** Unicul a fost cea de stea - de spirit.

A doua formă în care s-a manifestat **Dumnezeu** Unicul a fost forma umanoidă. De aceea, forma umanoidă este forma standard a tuturor ființelor create ulterior de Cel Unic. Într-un fel, se poate spune că **Dumnezeu** fără formă s-a creat pe Sine însuși într-o altă ipostază, ca Ființă de formă umanoidă.

Așadar, nu oamenii au fost primele ființe care s-au manifestat în formă umanoidă, ci însuși **Dumnezeu** Unicul - IȘȘ. Manifestat ca formă umanoidă, IȘȘ a devenit **HAUTI**. **Dumnezeu** fără formă a devenit **Dumnezeu Tatăl**.

În acea fază incipientă a creației, ca formă umanoidă, **Dumnezeu** ființa Singur, în Oceanul de Sunet. Inițial, forma umanoidă, în care **Dumnezeu** a dorit să se manifeste pe Sine însuși, era imperfectă. Astfel, o lungă perioadă de timp, **Dumnezeu** și-a perfecționat neconținut forma.

La un moment dat (așa spunem noi, dar pe atunci nu exista încă Timpul), în Oceanul de Sunet, **Dumnezeu Tatăl** s-a multiplicat în miliarde și miliarde (o infinitate) de Gânduri, identice cu El însuși la Chip și Asemănare. Dintre toate Gândurile Sale, doar El însuși era Viu. Celelalte erau doar proiecții ale Sale în Oceanul de Sunet.

Întrebându-și Gândurile, **Dumnezeu Tatăl** a creat un Loc unde să umble - o spațialitate în Oceanul de Sunet. În acea spațialitate, **Dumnezeu Tatăl** a creat întocmiri perfecte, întocmirile sale au format mediul înconjurător.

Acel Loc sau spațialitate ce sălășuia în Oceanul de Sunet poate fi denumit paradis, iar întocmirile au format mediul înconjurător: plante, pomi etc. Toate întocmirile erau plăcute la auz (sunet), la miros și la văz pentru **Dumnezeu Tatăl**, care este Unicul Viu, și pentru Gândurile Sale. Toate întocmirile erau plăcute în fața Sa.

Dumnezeu Tatăl care este Unicul Viu, a dat apoi tuturor Gândurilor Sale libertatea de a se manifesta în raport cu întocmirile creației, în funcție de ceea ce simte fiecare.

Gândurile s-au manifestat față de întocmirile creației în două feluri, împărțindu-se astfel în două categorii. Prima categorie de Gânduri a ales să rămână în comuniune cu creația: nu a adus stricăciuni creației lui **Dumnezeu Tatăl**. În schimb, a doua categorie de Gândurilor a ales să aducă stricăciuni creației și întocmirilor.

Astfel s-au născut, pentru prima oară în cosmos, binele și răul. Binele înseamnă perpetuarea creației lui **Dumnezeu**, iar răul înseamnă distrugerea sau deteriorarea creației. Răul s-a născut așadar, nu datorită existenței unor Gânduri rele (întrucât **Dumnezeu** nu a creat Gânduri rele), ci datorită diferenței de potențial dintre ceea ce erau ele, ca Gânduri autonome, și stricăciunile provocate creației.

Văzând toate acestea, **Dumnezeu Tatăl** a adunat toate Gândurile Sale - atât pe cele care aduseseră prejudicii creației, cât și pe cele care viețuiseră în comuniune cu ea - și Le-a spus:

- **Cine nu va asculta Cuvântul Meu, va muri negreșit. Cine va făptui răul va muri**

definitiv și va dispărea din formă, fără a se mai putea manifesta în creația Mea

Gândurile care respectaseră Cuvântul lui **Dumnezeu** au rămas alipite la El. Cele care au făcut răul, au dispărut din formă. Ele au dispărut în ele însele și n-au mai existat, ca formă umanoidă. Totuși, ele au continuat să existe sub formă neumanoidă, întrucât nimic din ceea ce **Dumnezeu Tatăl** a creat, nu poate dispărea definitiv. Ca formă neumanoidă, ele au devenit altceva.

Această etapă primordială a cosmosului nu există în cronică akasha. Totul este cunoscut de către îngeri doar pe baza celor aflate, direct, de la **Dumnezeu Tatăl**, care, uneori, stă de vorbă cu îngerii Săi, pe care-i iubește

Îngerii mai spun că, atunci când vorbește despre acea perioadă, **Dumnezeu Tatăl** are întipărit pe Chip o imensă tristețe. Îngerii înțeleg astfel că Gândurile care au dispărut din formă umanoidă, au exercitat răutatea absolută asupra Tatălui, iar răul existent pe oricare dintre palierele actuale ale cosmosului, nu este decât o copie a ceea ce a fost cândva. **Dumnezeu Tatăl** a cunoscut, pe El însuși, răul absolut exercitat de acele Gânduri care au adus prejudicii creației, iar răul constă chiar în deosebirea dintre ele și El.

După eliminarea din formă a Gândurilor rele, **Dumnezeu Tatăl** a născut din Sine o Ființă, care nu este Gând, ci este Vie ca și El însuși. Această Ființă este a doua Persoană. Numele Ei este Iubirea Infinită.

A doua Persoană, Iubirea Infinită, născută din **Dumnezeu Tatăl** are, de asemenea, formă umanoidă. Prin natura Sa, Iubirea Infinită nu poate aduce prejudicii creației. Anterior acestei etape, Iubirea nu exista în cosmos. Exista doar Sfințenia, care este atributul fundamental al lui **Dumnezeu Tatăl**.

Când s-a născut Iubirea Infinită, a apărut un alt cosmos. Noul cosmos este numit Oceanul de Miros.

Oceanul de Miros este o sferă imensă, situată pe un alt palier cuantic decât Oceanul de Sunet. Totuși, Oceanul de Miros se prezintă ca o enclavă în Oceanul de Sunet - ca o picătură de ulei pe un ocean infinit.

Tot ce s-a petrecut înaintea nașterii celei de-a doua Persoane, care este Iubirea Infinită, a avut loc în interiorul Oceanului de Sunet. Nici una dintre ființele care există astăzi în cosmos - îngeri, spirite ale naturii, oameni - nu a fost contemporană cu evenimentele primordiale, astfel că nu are amintirea a ceea ce s-a petrecut atunci. Singurul care are amintirea a toate este **Dumnezeu Tatăl**.

O dată cu formarea Oceanului de Miros, creat de către **Dumnezeu Tatăl** prin intermediul celei de-a doua Persoane, s-a născut un alt cosmos, care este diferit de cel anterior, deși este țesut chiar pe substanța lui.

Mult mai târziu, după o succesiune de evenimente, din **Dumnezeu Tatăl** s-a născut a treia Persoană, numită **Lumina (Strălucirea) lui Dumnezeu** - care este **Duhul Sfânt**.

O dată cu nașterea **Duhului Sfânt**, s-a format un nou cosmos - al treilea. Al treilea cosmos este numit Oceanul de Lumină.

Al treilea cosmos nu este amplasat în Oceanul de Sunet sau în Oceanul de Miros. Este independent, fiind creația exclusivă a celei de-a treia Persoane - **Duhul Sfânt**, care este **Strălucirea lui Dumnezeu** - Ființă din Ființa lui Dumnezeu.

Ca alcătuire, al treilea cosmos, care este Oceanul de Lumină, nu are nimic în comun cu primele două cosmosuri, fiind altceva. Al treilea cosmos este cosmosul actual.

Dumnezeu a născut Lumina prin Sunet (Cuvânt): a Zis să se facă Lumina. Precum a spus **Dumnezeu Tatăl**, așa s-a făcut. Toate s-au făcut precum a spus.

La început, Strălucirea lui Dumnezeu, **Duhul Sfânt**, care este cea de-a treia Persoană, s-a manifestat ca o Ființă (Persoană) de o frumusețe fără seamăn. **Duhul Sfânt**, Strălucirea sau **Lumina lui Dumnezeu** este energia continuă ce susține actualul cosmos. Nimeni nu are voie, în actualul cosmos, să aducă vătămare sau stricăciuni formelor create de **Dumnezeu Tatăl**.

În acest context, trebuie specificat, ca fiind de-o importanță deosebită pentru toți

oamenii care au fost, sunt și vor fi, că ceea ce poartă numele de păcat împotriva Duhului este de a aduce prejudicii formelor și de a nu continua ceea ce au început, indiferent la ce se referă: relație de familie, relație socială, afacere, loc de muncă. De aceea, este absolut necesar ca o ființă omenească să cugete în inima sa foarte bine înainte de a începe ceva, iar dacă a început, trebuie să continue până la capăt. Dacă un om a început o activitate - o afacere, un loc de muncă, o prietenie sau un mariaj - este obligat să o continue până la capăt. Altfel, intră sub incidența Legilor cosmice și se face vinovat de introducerea în cosmos a principiului discontinuității creației. Altcumva spus, devine creator al răului, păcătuiind împotriva **Duhului Sfânt**.

Aici se cuvine o scurtă paranteză. Lumina dintru începuturi, născută în prima zi a creației, despre care vorbește textul Vechiului Testament, nu desemnează ceea ce noi, oamenii, înțelegem astăzi prin lumina Soarelui - pe atunci, Soarele nici nu exista, fiind creat abia în ziua a cincea a creației -, ci nașterea celei de-a treia Persoane, care este Lumina sau **Duhul Sfânt**.

Textul Vechiului Testament începe geneza (facerea) abia cu nașterea celei de-a treia Persoane, Lumina (care nu este un fenomen fizic, ci o Persoană), trecând sub tăcere ceea ce s-a petrecut anterior, iar expresia "după chipul și asemănarea noastră" se referă la cele trei Persoane - **Dumnezeu** ca Trinitate.

Expresia "noi" folosită de **Dumnezeu Tatăl** se referă la cele trei Persoane. În procesul creației, **Dumnezeu Tatăl** a vorbit neîncetat cu Iubirea și cu Strălucirea Sa - care sunt Ființa din Ființa sa, Unul și Același.

➤ Unde se duce Dumnezeu când se duce ?

Primele imagini din cronica akasha ale lui **Dumnezeu Tatăl** ca Ființă de formă umanoidă, provin din epoca imediat ulterioară formării Oceanului de Miroș, iar caracterizarea Sa poate fi făcută doar în funcție de parametrii omenești aflați astăzi în uz.

Locul în care se află **Dumnezeu Tatăl**, ca Persoană de formă umanoidă, poate fi poziționat spațial chiar în centrul Terrei aurice, care corespunde cu centrul Pământului fizic - dar situat pe un alt palier cuantic. Se poate spune că, spațial, centrul Pământului este situat chiar în locul în care, pe un alt palier cuantic, se află **Dumnezeu Tatăl**.

Acest fapt pare să fi fost intuit de vechii alchimiști, iar expresia prin care desemnau această intuiție constă în celebra formulă **V.I.T.R.I.O.L.**, care poate fi tradusă astfel: *Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Ocultum Lapidem* - Vizitează Interiorul Pământului și, Distilându-l, vei Găsi Piatra Ocultă (Filosofală).

Dumnezeu Tatăl a făcut doar un singur pas în interiorul Oceanului de Lumină și a rămas, imuabil, în acel Loc. **Dumnezeu Tatăl** nu se mișcă niciodată, El rămâne în propria Sa Nemișcare.

Dumnezeu Tatăl este Punctul Fix, Imuabil al cosmosului. Toți ceilalți - lumile, ființele - se mișcă, dar **Dumnezeu Tatăl** rămâne în propria Sa Nemișcare. De aceea, **Dumnezeu Tatăl** este Singurul Viu, care Lucrează Continuu și nu se Oprește Niciodată. **Dumnezeu Tatăl** Lucrează Permanent și Foarte Repede și nu Obosește Niciodată.

Dumnezeu Tatăl este Izvorul de Lumină, care atrage totul - lumi și ființe. Tot ce există în cosmos rămâne permanent în sfera de atracție a Ființei Unice a lui **Dumnezeu Tatăl**.

Adesea, alături de **Dumnezeu Tatăl** stau a doua Persoană și a treia Persoană, Iubirea și Strălucirea. Uneori, fulgerător, a doua Persoană și a treia Persoană, Iubirea și Strălucirea, reintră în **Dumnezeu Tatăl** și toți Trei redevin Unu. Atunci, îngerii spun că **HAUTI, Dumnezeu Tatăl**, s-a transformat iarăși în IȘȘ - **Dumnezeu** Fără Formă. În acele scurte momente, **Dumnezeu** ca Persoană întreită dispare pentru percepția ființelor

îngerești din cosmos, iar îngerii, consternați, au atunci pe buze o întrebare: "*Unde se duce **Dumnezeu** când se duce ?*".

Dar acest eveniment se produce foarte rar și doar pentru o scurtă perioadă. Imediat după aceea, **Dumnezeu** care este Unu, se manifestă iarăși ca Trei Persoane.

Dumnezeu, ca Ființă Supremă, are cea mai perfectă formă umanoidă din cosmos, cel mai frumos Trup și cel mai frumos Chip - fiind creat de El însuși. Esența Trupului Său de formă umanoidă are la bază Sunetul din care a fost creat întregul univers.

Trupul lui **Dumnezeu** emite neconținut Sunetul. Atunci când iese din Trupul Său, Sunetul naște Mirosuri, iar Mirosurile nasc Lumini izvorâtoare. Lumina pare a izvorî la infinit din forma Sa umanoidă. Luminile izvorâtoare sunt creatoare de forme.

Aura Trupului de Lumină a lui **Dumnezeu** are nouă învelișuri. Ultimul înveliș este situat, spațial, chiar la limita Terrei aurice. Noi toți - oameni, spirite ale naturii, îngeri, toate lumile și toate planurile cuantice -, ne aflăm în Ființa lui **Dumnezeu Tatăl**, în limitele Aurei Sale.

Ca înfățișare și Chip, **Dumnezeu Tatăl** are părul lung, barba albă, dar nu prea mare, ochii albaștri azur. Expresia Feței Sale se modifică în mod constant în Nuanțe de Bunătate - care sunt infinite -, în funcție de ființa cu care vorbește. **Dumnezeu Tatăl** vorbește continuu, secundă de secundă, cu fiecare înger al Său, și îi spune ce să facă. Când vorbește cu un Înger, aura Sa cu nouă învelișuri pare să se comprime instantaneu, fără a înceta nici o clipă să se mențină până la limitele Terrei aurice, ceea ce pentru noi, oamenii, poate constitui un paradox insondabil, iar în limbajul teologic - o taină.

Dumnezeu Tatăl rămâne permanent în propria Sa Nemișcare. El locuiește în propriul Său Palat, pe Scaunul Său de Domnie.

Palatul lui **Dumnezeu** este situat dincolo de limitele lumii astrale, pe cel de-al nouălea palier cuantic al Terrei aurice - pe planul cuantic al Luminii Dumnezeiești.

De la depărtare, forma Palatului are o anumită formă, de sus are altă formă, din părțile laterale altă formă. Din față are forma unei sfere, dintr-o parte are forma unui cub, iar din cealaltă parte are forma unei piramide. Formele Palatului lui **Dumnezeu Tatăl** se modifică, în funcție de Atributele Sale Ontologice, potrivit anumitor coordonate speciale pe care noi, oamenii, le numim puncte cardinale.

Uneori, Palatul lui **Dumnezeu Tatăl** pare a fi construit din flăcări de apă, alteori din flăcări de pământ, alteori din flăcări de foc, alteori din flăcări de gheață, alteori din flăcări de aer. Fiecare dintre aceste elemente de construcție emite sunete (care formează melodii), mirosuri (parfumuri) și ape de lumini (culori) minunate.

Evident, termenii sunt improprii unei exprimări omenești, dar reflectă ceea ce nu are corespondență în lumea materială. Vechile mituri erau destul de explicite, atunci când vorbeau despre existența, în "ceruri", a unui magnific Palat, cu totul și cu totul de cleștar, în interiorul căruia, pe Scaunul de Domnie, stă Cel Bătrân de Zile.

Adeseori, **Dumnezeu Tatăl** rămâne Singur cu Sine însuși. Uneori, **Dumnezeu Tatăl** este trist sau supărat. Când **Dumnezeu Tatăl** este trist, rămâne Singur, iar în jurul Său se formează o imensă Sferă de Foc. Aceasta este Sfânta Mânie a lui **Dumnezeu**.

De când s-a format Oceanul de Lumină, **Dumnezeu Tatăl** nu și-a manifestat Sfânta Mânie decât până la limitele Palatului Său, niciodată mai departe. În prima fază a manifestării Sferei de Foc, nu au acces la **Dumnezeu Tatăl** nici a doua Persoană care este Iubirea, nici a treia Persoană, care este Strălucirea (Duhul Sfânt).

Sfera de Foc se topește treptat, iar apoi dispare doar atunci când a doua Persoană, Iubirea Infinită, pășește în interiorul ei.

➤ Iubirea Infinită, care este Hristos

A doua Persoană a lui **Dumnezeu** este Iubirea Infinită. Iubirea infinită s-a întrupat în lumea materială, făcându-se om. Oamenii au numit-o **Iisus Hristos**.

Iubirea Infinită care s-a întrupat ca **Iisus Hristos**, poate să fie alături de **Tatăl** și, simultan, poate să se afle (și să fie observată de oameni, spirite ale naturii sau îngeri) oriunde în cosmos, pe oricare palier, în oricâte locuri dorește. Ea poate fi observată într-o infinitate de locuri, simultan. Această caracteristică ființială a celei de-a doua Persoane este numită aseitate.

Atunci când iese sau intră întru Tatăl (în cazul în care Trei devin Unu pentru scurt timp), o face prin partea dreaptă, puțin în spate. Iubirea nu stă niciodată pe aceeași linie cu Tatăl, ci puțin în spate, în partea dreaptă. Iubirea, care este A doua Persoană, nu vorbește niciodată neîntrebată, ci doar atunci când Tatăl se întoarce spre ea. Când Tatăl manifestă Sfera de Foc, Iubirea Infinită îi temperează Sfânta Mânie.

Iubirea Infinită are o înfățișare relativ identică cu a Tatălui, doar că pare mai tânără. Chipul Tatălui este adesea încordat, cu două cute ce se întrezăresc între sprâncene: Tatăl tuturor ființelor din cosmos Lucrează Neîncetat și Neobosit în folosul tuturor, iar Grijile Sale sunt infinite, astfel că Chipul Său este adesea îngândurat, sobru, - dar veșnic Bun și infinit de înțelegător.

După cum apare în cronica akasha, fizionomia celei de-a doua Persoane de la început (de când a fost născut de Tatăl) este identică cu cea a lui **Iisus Hristos** întrupat în lumea materială. Ceea ce înseamnă că **Iisus Hristos** s-a întrupat în lumea materială cu Chipul Său de la început.

Există totuși o diferență între Chipul de la început și Chipul de după crucificare. Îngeri spun că, înainte de întrupare, **Iisus Hristos** era "neîncercat": încă nu-și dovedise Iubirea față de oameni.

După crucificare, moarte și înviere, **Iisus Hristos** se manifestă, la nivelul lumii eterice, în Trupul de slavă.

Trupul de slavă al lui **Iisus Hristos** pare a fi alcătuit din două lumini distincte: o lumină argintie ce emană de la brâu în sus și o lumină de culoarea aramei încinse ce emană de la brâu în jos. Privit de la oarecare depărtare, din amestecul cele două luminozități pare că se formează o radiație de culoare aurie - asemănătoare flăcării unei lumânări. Mirosul emis de Trupul de slavă al lui **Iisus Hristos** este asemănător pâinii proaspete înmuiate în vin. Sunetul emis este asemănător cu clipocitul cristalin al unui izvor.

După crucificare, moarte și înviere, **Iisus Hristos** a păstrat Chipul și înfățișarea din timpul existenței întrupate: are aproape un metru nouăzeci de centimetri înălțime, ține capul aplecat ușor spre dreapta, părul bogat, castaniu spre blond, ce-i cade pe umeri, fruntea perfectă, ochii căprui, cu sclipiri verzi. Are barba mică, de aceeași culoare cu părul, buzele pline și nasul drept. În Trupul de slavă, **Iisus Hristos** păstrează urmele crucificării.

Așa cum se manifestă actualmente în lumea eterică, aflat în Trupul de slavă, mimica Feței lui **Iisus Hristos** este identică cu cea a oamenilor întrupați: uneori râde din toată inima, alteori zâmbește suav, alteori i se umezesc ochii. Când vorbește cu oamenii decorporați - sau, uneori, cu cei întrupați - are o expresie iubitoare și înțelegătoare, asemănătoare cu cea a unui tată care vorbește cu copilul său. **Iisus Hristos** nu are nici o locuință (eterică ori de altă natură) în care să se retragă, iar în cei 2000 de ani scurși de la înviere, nimeni nu l-a văzut decât stând în picioare.

Iisus Hristos este prezent adesea în Trupul de slavă, invizibil percepției obișnuite, acolo unde oamenii au probleme și sunt nedreptățiți: în spitale, la tribunale (acolo unde se distribuie judecata omenească, iar oamenii pot suferi greșelile săvârșite de semenii lor), în mănăstiri.

Iisus Hristos știe întotdeauna când un om se gândește la El, când un om vorbește despre El și este foarte atent când i se cere ajutorul într-o privință sau în alta. Uneori, în anumite condiții, vine alături de omul respectiv, în Trupul de slavă. Alteori, acționează

doar de la distanță.

Cel mai mult, apreciază poziția unui om față de El. Apreciază, mai ales, când un om comunică în mod direct și sincer cu El, iar în acest caz, comunicarea are aceeași valoare cu destăinuirea sinceră a unui prieten. Apreciază atunci când un om își deschide inima și sufletul către El, fără să ascundă nimic. Oricum, nici un om nu ar putea să îi ascundă ceva, întrucât **Iisus Hristos** știe tot ce se petrece la nivelul Terrei aurice.

Iisus Hristos așteaptă, în primul rând, întrebările oamenilor. Întotdeauna răspunde la întrebări, dar răspunsurile Sale sunt foarte rar puse în cuvinte. Răspunsurile lui **Iisus Hristos** constau în implicarea omului în anumite situații de viață. Răspunsurile vin în decurs de aproximativ trei zile, iar omul trebuie să fie foarte atent la situațiile de viață în care este implicat și să înțeleagă ce anume semnifică. Întotdeauna, în decursul acestor situații de viață, oamenii învață ceva foarte important. De aceea, oamenii trebuie să ceară ajutorul lui **Iisus Hristos** în mod concret, punând accentul pe o acțiune în curs de desfășurare.

Uneori, dar mai rar, vorbește în mod direct cu oamenii. Când oamenii îi aud Vocea, trebuie să fie convinși că **Iisus Hristos** nu se află departe de ei - ci chiar alături. Vocea Sa este suavă, liniștitoare și foarte profundă - are o dulceață deosebită. Cel care o aude, are impresia că a fost rostită, milimetric, chiar lângă urechile sale. Este ca și cum omul ar asculta prin intermediul unor căști stereo, care generează un efect de polifonie: fiecare sunet pare a avea adâncime, lățime și înălțime.

Atunci când vorbește direct cu un om, **Iisus Hristos** folosește numele mic al persoanei respective - cel mai adesea numele prin care este strigat de cei apropiați. **Iisus Hristos** este, de fapt, singura ființă din cosmos, care folosește numele mic al unui om întrupat. Îngerii nu folosesc niciodată numele de om încarnat, ei folosesc fie apelativa de fiu al femeii, fie numele de suflet, fie denumirea unei caracteristici a omului respectiv.

De altfel, mulți oameni s-au auzit strigați pe nume cel puțin o dată în viață, fiind absolut singuri. Cel mai adesea, au crezut că au halucinații auditive sau că au auzit vocea inconștientului, fără a se gândi că inconștientul nu-i poate striga pe nume, tocmai pentru că el este acel nume.

2. ISTORIA TIMPURIE A COSMOSULUI

➤ Primele cicluri cosmice

Cosmosul este creația Unicului Dumnezeu - care este Unul în Ființă, dar întreit ca Persoană. Dumnezeu este Creatorul a tot ce există - a celor văzute și a celor nevăzute.

La început a fost Oceanul de Sunet. A urmat Oceanul de Miros, iar apoi Oceanul de Lumină. Oceanul de Miros a apărut ca o enclavă în Oceanul de Sunet.

Oceanul de Lumină a fost creat separat, iar textura sa energetică nu a fost inclusă în Oceanul de Sunet. Astfel, se poate spune că, spre deosebire de ceea ce exista anterior, Oceanul de Lumină este un alt cosmos.

De la formarea Oceanului de Lumină și până la apariția Pământului material s-au succedat trei mari cicluri cosmice. Apariția lumii materiale - a planului cuantic material - și, firește, a Pământului fizic (a actualului Pământ fizic) s-a produs la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic.

Cele trei cicluri cosmice anterioare desfășurate în cadrul Oceanului de Lumină, s-au succedat pe mai multe paliere cuantice - denumite locuințe de ființele lumii eterice, sfere cosmice sau lumi în limbajul oamenilor.

Prima manifestare a cosmosului actual - care este Oceanul de Lumină - a avut loc pe

palierul cuantic primordial, care a fost creat în momentul în care Unicul **Dumnezeu** a rostit Cuvântul dintru începuturi. Primul Cuvânt rostit de Cel etern a fost chiar Numele Său. Ființele din lumea eterică denumesc palierul cosmic primordial prin termenul Halazeth.

Al doilea palier cosmic este palierul în care Unicul Dumnezeu s-a manifestat în prima sa formă, cea de stea - adică de spirit. Al doilea palier este denumit Hazaleth de către ființele lumii eterice.

Pe al treilea palier cuantic Unicul **Dumnezeu**, IȘȘ, s-a manifestat pentru prima oară în formă umanoidă. Ființele lumii eterice afirmă că, din acel moment, IȘȘ s-a manifestat ca **HAUTI**; **Dumnezeu** nemanifestat a devenit **Dumnezeu Tatăl**, fără a înceta să fie ceea ce este. Al treilea palier cosmic este numit Hakazaleth.

În Hakazaleth, pe al treilea palier cuantic, **HAUTI**, **Dumnezeu Tatăl** (ca ipostază în formă umanoidă a lui IȘȘ) a creat spiritele îngerilor - denumite "stele". În lumea eterică, acest eveniment este numit "aducerea îngerilor în formă de stele". Totodată, **Dumnezeu Tatăl** a creat spiritele naturii - ființele care au grijă de natură.

După creația "stelelor" spiritelor naturii și a îngerilor, **Dumnezeu Tatăl** a creat al patrulea plan cuantic - a patra lume / sferă / locuință, care este numită Hetithet.

În al patrulea plan cuantic, spiritele naturii și îngerii (care în planul cuantic anterior erau doar stele - adică spirite) au dobândit un corp (energetic) de formă umanoidă - corpul duh îngeresc. Corpul duh al spiritelor naturii și al îngerilor a fost creat din energia planului cuantic respectiv. De aceea, spiritele naturii și îngerii nu cunosc, din propria lor experiență, ceea ce s-a petrecut anterior momentului în care au dobândit corp de formă umanoidă.

În al treilea plan cuantic, ca stele, spiritele naturii și îngerii încă "dormeau". Ei au devenit conștienți doar în momentul în care au dobândit un corp de formă umanoidă - corpul duh sau duhul îngeresc.

➤ **Hetithetul**

La începutul formării celui de-al patrulea plan cuantic, **Dumnezeu Tatăl** a creat 21 de Îngeri Puri, care formează Temelia a tot ce există. Ei sunt denumiți Îngeri ai Realității Formei, Îngeri ai Formei sau Îngeri Creatori de Forme.

Prin intermediul celor 21 de Îngeri Puri, **Dumnezeu Tatăl** a creat forma a tot ce există în cosmos. Tot ce are formă în cosmos, a fost creat prin intermediul celor 21 de Îngeri Puri.

Cei 21 de Îngeri Puri nu au corp de formă umanoidă - nu au nici un fel de formă. Se poate spune că trupul lor este format din energia ce a stat la baza formării cosmosului. Corpul lor spiritual este răspândit în tot universul, precum aerul este risipit peste tot.

Corpurile de formă umanoidă ale tuturor spiritelor naturii și ale tuturor îngerilor - și mai târziu, ale oamenilor -, au fost realizate prin intermediul trupurilor lipsite de formă ale Celor 21 de Îngeri Puri.

În acea epocă de început a cosmosului, **Dumnezeu Tatăl** a creat miliarde și miliarde de îngeri și de spirite ale naturii, de toate felurile. Îngerii și spiritele naturii erau formați din stele - spirite - și din corpuri de formă umanoidă, de o frumusețe fără seamăn. Îngerii se numesc pe ei înșiși Fiii Flăcării sau Fiii Luminii.

Încă din primul ciclu cosmic, îngerii din categoria Fiilor Luminii și spiritele naturii au primit locuințe de la **Dumnezeu Tatăl**. Există astfel o locuință a îngerilor - o imensă sferă cosmică situată pe propriul ei plan cuantic, locuită doar de îngeri - și o locuință a spiritelor naturii, locuită doar de spiritele naturii. Locuințele îngerilor și ale spiritelor naturii nu fac parte din Halazeth, Hazaleth sau Hetithet, fiind în afara Oceanului de Lumină; ele nu au de-a face cu cosmosul nostru.

Tot în lumea / sfera / locuința numită Hetithet, pe al patrulea palier cuantic, dar după o perioadă lungă, răstimp în care cosmosul era populat doar de spirite ale naturii și de îngeri, **Dumnezeu Tatăl** a creat oamenii, după Chipul și Asemănarea Sa. Acest eveniment este desemnat de către ființele lumii eterice prin expresia "aducerea oamenilor în formă umanoidă". Anterior acestui eveniment, oamenii erau doar "stele", care dormitau, aflați în stare de inconștiență.

Oamenii au fost aduși în formă abia după ce îngerii au dobândit corp de formă umanoidă. Cu toate acestea, creația spiritelor oamenilor a precedat atât apariția tuturor planurilor cuantice, cât și creația spiritelor îngerilor. Deși, ca stele - ca spirite -, au fost creați cu mult înaintea apariției planurilor cuantice, oamenii s-au manifestat în formă umanoidă abia mai târziu.

Primul om, creat după Chipul și Asemănarea lui **Dumnezeu Tatăl**, este denumit Shantiah de către ființele din lumea eterică. Shantiah este Adam primordial, creat cu mult timp înaintea apariției Pământului fizic.

După creația primului om, **Dumnezeu Tatăl** a mai creat alți nouă oameni. Cei nouă oameni sunt denumiți Inițiali sau Primordiali. Totuși, cei nouă oameni primordiali nu se ridicau la calitatea primului născut - Shantiah.

După o altă perioadă, **Dumnezeu Tatăl** a mai creat alte câteva sute de oameni, dar aceștia din urmă nu se ridicau la calitatea (puterea și tăria) celorlalți nouă oameni primordiali și, cu atât mai puțin, a lui Shantiah.

Începând cu Shantiah și cu cei nouă oameni primordiali, toți oamenii creați pe al patrulea palier cuantic, în Hetithet, au format prima generație. Oamenii primei generații erau formați doar din spirit și din corpul duh originar. Pe atunci nu exista sufletul sau corpurile aurice exterioare. Dintre toți oamenii primei generații, doar Shantiah îl putea vedea pe **Dumnezeu Tatăl**. Ceilalți oameni erau insuficient maturizați.

În ultima parte a existenței lumii / sferei / locuinței denumită Hetithet, pe cel de-al patrulea plan cuantic, s-a produs prima "revoltă din ceruri". Principalul protagonist a fost Adam primordial - Shantiah -, care a comis "păcatul originar" sau "păcatul adamic": neascultarea poruncilor Celui Preaînalt.

Simultan cu Shantiah, doi dintre cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei au nesocotit poruncile lui **Dumnezeu Tatăl** și s-au revoltat. Cei doi Îngeri puri care s-au revoltat sunt numiți Haill și Than. Împreună, formează o ființă îngerească binară, numită Haillshithan, Hallshithan sau Shaitan. La fel ca primul om, Hallshithan, a nesocotit poruncile lui **Dumnezeu**.

O dată cu rebeliunea lui Shantiah și a lui Hallshithan s-a încheiat primul mare ciclu al cosmosului, în care toate ființele din cosmos respectau poruncile lui **Dumnezeu**. Apoi a urmat o lungă perioadă de nemanifestare.

În răstimpul perioadei de nemanifestare, îngerii și spiritele naturii s-au reîntors în propriile lor locuințe / sfere / planuri cuantice situate în afara Oceanului de Lumină.

➤ Perferul

După perioada de nemanifestare, **Dumnezeu** a creat un nou plan cuantic (al cincelea plan cuantic) - o nouă locuință / sferă / lume. Această Locuință a fost numită Perfer. Astfel a început al doilea ciclu cosmic.

Perferul a fost, de fapt, atât un plan cuantic, cât și o imensă planetă eterică, ce ocupa aproximativ întregul spațiu ocupat astăzi de sistemul nostru solar.

Pe planeta Perfer, totul a fost recreat. De fapt, pe Perfer a avut loc o nouă creație a lumii. Îngerii și spiritele naturii au revenit din propriile lor locuințe. Totodată, a avut loc o nouă creație a omului. În al doilea ciclu cosmic, s-au întrupat alte stele - spirite - de oameni, cu un nou tip de corp duh, formând a doua generație.

În prima fază a existenței Perferului, oamenii, îngerii și spiritele naturii au conviețuit o lungă perioadă în Pacea lui **Dumnezeu**, respectând Ordinea cosmică. Apoi, la fel ca în primul ciclu cosmic, datorită nerespectării poruncilor Celui Preaînalt, s-a produs o nouă rebeliune: rebeliunea lui Lucifer.

Înainte de rebeliune, Lucifer sau Lux - Ethathan, cum este numit de către ființele din lumea eterică -, a fost un înalt Heruvim Purtător de lumină. El a fost primul dintre Heruvimii ocrotitori ai îngerilor și ai oamenilor. Nesocotind poruncile lui **Dumnezeu**, din Heruvimul Purtător de lumină, Lucifer a devenit Prințul întunericului.

Lucifer a fost urmat în rebeliunea sa de mulți îngeri și spirite ale naturii. În momentul rebeliunii, toate ființele care l-au urmat pe Lucifer, și-au schimbat înfățișarea. Ochii lor au devenit negri, absorbind energia și lumina. Toți cei care l-au urmat pe Lucifer au devenit Fii ai întunericului; totuși, ei au reprezentat doar o mică parte din totalul Fiilor Flăcării - o facțiune. Restul îngerilor și spiritelor naturii au continuat să respecte Ordinea cosmică și, implicit, poruncile lui **Dumnezeu**. Ei au continuat să fie Fii ai Luminii sau Fii ai Flăcării.

Ulterior, în revolta sa, Lucifer a antrenat de partea sa un număr mare de oameni din cea de-a doua generație. Oamenii respectivi au refuzat, la rândul lor, să respecte poruncile lui **Dumnezeu**, astfel că au sfidat Ordinea cosmică.

Rebeliunea lui Lucifer a declanșat războiul dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului, care s-a perpetuat până în ziua de astăzi. Pe Perfer a avut loc prima mare bătălie, față în față, a acestui mare război, dus între cele două mari categorii de forțe cosmice. Acesta a fost prima mare bătălie din ceruri.

Fiii întunericului au pierdut bătălia, iar planeta Perfer a fost distrusă aproape în întregime. O dată cu distrugerea Perferului, s-a încheiat existența celei de-a doua generații de oameni. A urmat din nou o lungă perioadă de nemanifestare.

➤ **Protopământul**

După lunga perioadă de nemanifestare, a început al treilea ciclu cosmic. În al treilea ciclu, a avut loc o nouă creație a lumii.

Noua creație a cosmosului a avut loc pe un nou plan cuantic. **Dumnezeu Tatăl** a creat al șaselea plan cuantic, denumit Hazureth. Hazurethul este actuala lume eterică.

În al treilea ciclu cosmic, îngerii și spiritele naturii s-au reîntors din propriile lor locuințe, în care se refugiaseră la începutul perioadei de nemanifestare.

Chiar la începutul celui de-al treilea ciclu, a apărut a treia generație de oameni. La fel ca și în ciclurile anterioare, ca o repetare pe alt plan, la început, **Dumnezeu** a creat primul om. Primul om din cel de-al treilea ciclu a fost Adam, iar prima femeie Eva - cei despre care amintește Vechiul Testament. De fapt, Vechiul Testament descrie creația omului doar din acest moment al metamorfozelor cosmice.

Prima parte a celui de-al treilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe al șaselea plan cuantic - pe Hazureth, care este actuala lume eterică. După căderea în păcat a primilor oameni, a apărut un nou plan cuantic - cosmosul material, iar primii oameni au fost coborâți pe Pământul fizic. Totuși, nu este vorba despre Pământul fizic actual, ci despre primul Pământ fizic, pe care-l putem denumi Protopământ.

Cosmosul material - lumea fizică, pe care noi o considerăm a fi singura posibilă - este, de fapt, al șaptelea plan cuantic. Simultan cu apariția cosmosului material, primii oameni au dobândit trupuri materiale.

Izgonirea primilor oameni din Edenul eteric - care este Hazurethul - a coincis cu apariția lumii materiale și a trupurilor fizice. Vechiul Testament (Geneza cap. 3; 21) punctează acest moment crucial, specificând faptul că, în momentul izgonirii,

Dumnezeu le-a făcut primilor oameni *haine de piele* ("*haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele*").

Deși Adam și Eva, protopărinții celei de-a treia generații, au fost creați în Hazureth, ceilalți oameni, în frunte cu primul zămislit Cain, s-au născut pe Protopământ - în al șaptelea plan cuantic.

Prin Adam, celei de-a treia generații de oameni i s-a conferit, ca element nou, sufletul (suflet: suflare de viață). Oameni celei de-a treia generații erau constituiți așadar din următoarele structuri: spirit, corp duh, suflet și corpul material.

Imediat după cădere, primii oameni nu aveau încă aură exterioară - nu aveau corp emoțional, corp astral, corp mental etc. Abia în momentul primelor dorințe s-a format, incipient, corpul astral, iar în momentul primelor emoții, s-a format corpul emoțional. Ulterior, când urmașii direcți ai primilor oameni au început să investigheze lumea materială, s-a format, incipient, corpul mental. Cu timpul, după înmulțirea oamenilor, structurile aurice derivate s-au dezvoltat progresiv, pentru a ajunge așa cum se prezintă în ziua de astăzi.

Treptat, tot mai mulți oameni din cea de-a treia generație au ales să făptuiască raul, să se alieze cu Fiii întunericului - la fel ca în ciclurile trecute - și să pășească pe calea întunecată, iar într-un final au declanșat o nouă bătălie împotriva Fiilor Luminii, pentru cucerirea "cerurilor". Acesta a fost cea de-a doua mare bătălie dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului.

Bătălia s-a desfășurat o perioadă îndelungată. Sfârșitul a fost previzibil: oamenii aliați cu ființele luciferice au pierdut războiul. Acesta a fost ultimul act al celui de-al treilea ciclu cosmic și, totodată, sfârșitul celei de-a treia generații de oameni.

La sfârșitul războiului, Protopământul a fost pustiit prin retragerea **Duhului Sfânt**. Acest eveniment dramatic al istoriei lumilor este numit *marea ștergere* de către ființele lumii eterice.

Duhul Sfânt, a treia Persoană a Sfintei Treimi, este Cel care conferă viață la tot ce există. Fără activitatea sa, totul dispare: dispare viața, dispar formele ce servesc drept sălaș vieții.

Totuși, marea ștergere nu are nimic în comun cu perioadele de nemanifestare care au avut loc între ciclurile cosmice anterioare.

➤ **Terra aurica cea nouă**

După marea ștergere, lumea materială a revenit la viață prin acțiunea **Duhului Sfânt** și a început al patrulea ciclu. Totuși, este impropriu să se afirme că Protopământul a renăscut. Protopământul și-a încetat existența o dată cu marea ștergere.

De fapt, lumea a fost recreată după alți parametri, astfel că se poate vorbi despre un nou glob cosmic. Acest nou glob cosmic este Pământul actual, care s-a format, spațial, chiar în locul în care existase Protopământul (într-un fel, se poate vorbi despre o "reîncarnare" a globului terestru).

În al patrulea ciclu cosmic, totul s-a schimbat - atât în ceea ce privește aspectul văzut, cât și în ceea ce privește aspectul nevăzut. După marea ștergere nu a mai fost creat un nou plan cuantic, precum în ciclurile anterioare. Totul a fost reconstruit în cadrul planului cuantic material, deși, ca alcătuire, ca structură și ca energie, cosmosul actual este diferit de ceea ce a existat în ciclurile anterioare.

Chiar la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic, Pământul fizic a fost plasat într-o sferă aurică, care ocupă un spațiu imens, ce pornește din miezul globului terestru și se termină undeva la jumătatea distanței dintre Lună și Marte. Tot ce există în spațiul circumscris de această sferă poartă numele de Terra aurica (sau Terra aurica cea nouă). La marginile sale, sfera aurică are o membrană protectoare. Membrana protectoare are doar două porți - una de intrare și alta de ieșire: poarta alfa și poarta omega.

În al patrulea ciclu cosmic, oamenii s-au încarnat iarăși în lumea materială, formând a patra generație. Aceasta este generația actuală.

La fel ca și oamenii generației anterioare, oamenii celei de-a patra generații sunt constituiți din următoarele elemente aurice: spirit, corp duh, suflet și corpul material. Totuși, oamenii celei de-a patra generații au corpul duh diferit de oamenii primelor trei generații.

Treptat, prin continua înmulțire a oamenilor, pe suprafața Pământului au înflorit noi forme de civilizație, sub ocrotirea unor înalte ființe spirituale - îngerești sau omenești - pe care le putem desemna prin titulatura generică de Protectori ai umanității. Unii Protectori ai umanității s-au întrupat în lumea materială, în timp ce alții au exercitat o activitate civilizatoare fără a avea trup material.

În vechile mituri, Protectorii umanității au fost numiți zei. Totuși, primii Protectori - primii "zei" - au fost oameni, nu ființe îngerești. Ulterior, la civilizarea umanității au participat, într-adevăr, și ființe îngerești din categoria Fiilor Luminii - în special, cei cu rangul de Îngeri Veghetori.

Cu timpul, datorită faptului că oamenii celei de-a patra generații, prin liberul lor arbitru, au continuat să săvârșească răul și au pășit iarăși pe calea întunecată, Protectorii umanității au rupt contactul cu planul material. Pe fundalul retragerii adevăraților Protectori, datorită aplecării oamenilor către rău, s-a produs o puternică ofensivă a ființelor luciferice.

Ființele luciferice nu se pot manifesta decât dacă sunt atrase de către oamenii întrupați. Prin actele lor îndreptate către rău, oamenii au atras, la fel ca în trecut, ființele luciferice, astfel că s-a realizat un proces energetic de tip feedback - conexiune cu dublu sens. Cu cât oamenii săvârșeau mai multe fapte rele în lumea materială, cu atât influența ființelor luciferice era mai mare. Cu timpul, s-a realizat o asociere directă dintre o parte a oamenilor și ființele luciferice.

Alianța fățișă a unei bune părți a celei de-a patra generații cu ființele luciferice, a produs iarăși o depărtare de Ordinea cosmică. În aceste condiții, Fiii întunericului s-au substituit aproape total adevăraților Protectori ai umanității.

Substituirea adevăraților Protectori cu Fiii întunericului a generat o incompatibilitate aurică între oameni și Spiritul Pământului. Consecința era inevitabilă: o nouă ștergere, urmată de o nouă perioadă de nemanifestare.

De data aceasta, situația era mult mai gravă decât în trecut. Răutatea rezultată în urma asocierii oamenilor cu Fiii întunericului depășise cele mai sumbre previziuni - condiții în care existența planului material și chiar existența omului ca ființă cosmică erau puse în cumpănă.

3.CETĂȚENII COSMOSULUI

➤ Cele trei regnuri

Cosmosul - creația lui Dumnezeu - este un uriaș sistem, ale cărui legi de funcționare și evoluție în spațiu-timp funcționează după legi stricte; aceste legi pot fi considerate a fi Voința Divină.

La începutul manifestării cosmosului, **Dumnezeu** a creat trei mari categorii de cetățeni ai cosmosului: spiritele naturii, îngerii și oamenii. Fiecare dintre cele trei categorii formează un regn ontologic distinct.

Cele trei mari categorii de ființe își au originea pe palierele superioare ale cosmosului. Dintre toate ființele cosmice, în actualul stadiu evolutiv, doar oamenii se pot manifesta în lumea materială. Îngerii și spiritele naturii se pot manifesta fie în lumile lor de origine,

fie în lumea eterică. Acest ființe se manifestă în lumea eterică doar pentru a împlini anumite activități, fără de care lumea materială nu ar putea exista. Ele însele spun că *coboară* în lumea eterică, pentru a-și îndeplini atribuțiile funcționale.

Atunci când se manifestă în lumea eterică, îngerii și spiritele naturii au trup de formă umanoidă, constituit chiar din energia planului cuantic eteric. Ca principiu de funcționare, trupul de formă umanoidă în care se manifestă la nivelul lumii eterice, este întrucâtva compatibil cu trupul fizic al oamenilor din lumea materială, dar format din energia specifică planului cuantic respectiv. Când se află în lumile / sferele / locuințele lor, îngerii și spiritele naturii se manifestă într-un mod diferit.

Deosebiriile dintre îngeri, spirite ale naturii și oameni constau în felul energiei din care este format trupul lor de lumină, în dispunerea chakrelor, în poziționarea spiritului, în configurarea unor elemente ce țin de fiziologia eterică, în puterea și tăria pe care le manifestă etc.

Strălucirea trupului de lumină a ființelor din lumea eterică poate fi măsurată prin ceea ce noi, oamenii, definim prin termeni precum intensitate și tensiune, atunci când ne referim la o sursă de lumină. În lumea eterică, cele două caracteristici principale, prin care poate fi "măsurată" o structură aurică, echivalente intensității și tensiunii, se numesc putere și tărie.

Strălucirea corpului de lumină a ființelor îngerești este aproape imposibil de descris, fiind dincolo de ceea ce poate concepe un om. Diferența de strălucire a corpului de lumină între oameni decorporați și ființele îngerești este imensă. În momentul în care un om se află în fața unei asemenea ființe, se simte ca un fir de nisip în fața întregului deșert sau ca un strop de ploaie în fața oceanului planetar.

➤ **Fiii Luminii**

Prima mare categorie de cetățeni ai cosmosului este formată din ființele angelice - îngerii. Majoritatea ființelor îngerești au trupuri luminoase de formă umanoidă.

Fac excepție doar Îngerii Formei sau ai Temeliei, care sunt în număr de 21; deși aceste ființe îngerești sunt creatoare de formă, nu au trupuri de formă umanoidă. Deși nu au formă umanoidă, aceste ființe îngerești creatoare de formă se pot manifesta uneori pe ultimul nivel al cosmosului spiritual, prin înfățișarea (ipostaza) unor flăcări ori a unor sfere strălucitoare.

Pentru a înțelege ce este o ființă îngerească creatoare de formă, trebuie să facem o scurtă paranteză. Actuale, știința ia în considerare doar ceea ce este vizibil în planul material, vorbind adesea despre evoluția materiei. Totuși, materia nu există prin ea însăși, astfel că se poate vorbi despre mai multe fațete ale manifestării cosmice - ale devenirii universale. Se poate vorbi, într-adevăr, și despre manifestarea ori despre evoluția materiei, dar dincolo de aspectul existențial, vizibil prin organele de simț, există și alte aspecte. Materia există datorită faptului că, la nivelul ortoexistențial, există o energie cosmică formatoare. Această energie este creatoare a materiei, dar, totodată, este și creatoare a formei.

În consecință, se poate vorbi despre mai multe aspecte ale manifestării cosmice - ale evoluției în timp și spațiu. În primul rând, este vorba despre manifestarea substanței din care este alcătuită lumea - ceea ce noi numim materie. În al doilea rând, este vorba despre manifestarea energiei creatoare de formă. În al treilea rând este vorba despre manifestarea conștiinței ce se întrupează în aceste forme.

În lumea eterică se manifestă doar acele ființe îngerești care au trup luminos de formă umanoidă - și doar în vederea îndeplinirii unor activități ce țin de specificul misiunii lor cosmice.

Pentru a se manifesta în lumea eterică, ființele angelice coboară din Lumea Îngerilor -

locuința lor aflată în afara Oceanului de Lumină - acolo unde este planul lor de reședință, pentru a îndeplini activități, fără de care lumea materială n-ar putea exista. Ele se sacrifică pentru a se manifesta cât mai aproape de lumea materială. Coborând din planurile superioare, ființele angelice se învâluie într-un trup de lumină cu o calitate inferioară structurii lor originare, doar pentru a ajuta omul să existe și să se manifeste în lumea materială.

Forma în care ființele angelice se manifestă în lumea eterică este forma umanoidă - forma standard a tuturor ființelor din Terra aurica. Distincția fundamentală cu privire la ființele angelice este legată de respectarea Ordinii cosmice, instituită de către **Dumnezeu**. Din acest punct de vedere, îngerii se împart în două categorii fundamentale: de o parte, îngerii care respectă Ordinea cosmică, iar de celalată parte, cei care se opun Ordinii cosmice, instituită de **Dumnezeu**. Prima categorie are ochii normali cu iris și cristalin, asemănători cu ochii oamenilor, în timp ce a doua categorie are ochii negri, lipsiți de iris. Cele care au ochii lipsiți de iris, de culoare neagră, sunt ființele îngerești rebele care l-au urmat pe Lucifer.

În limbajul oamenilor, ființele angelice care respectă poruncile lui **Dumnezeu** pot fi denumite prin formula Îngerii cei buni sau Fiii Luminii, în timp ce ființele angelice cu ochii complet negri pot fi denumite prin formula Îngeri căzuți / rebeli / Cei răi / Cei cu ochii negri / ființe luciferice sau Fiii întunericului.

În limba folosită în lumea eterică, ființele angelice care respectă poruncile lui Dumnezeu sunt desemnate prin termenul Hemin Hem (în traducere, Cei drepecți), iar ființele din a doua categorie sunt numite Dree - în traducere Cei rupți sau Cei desprinși.

În acest context, trebuie precizat faptul că multe ființe angelice de rang înalt din categoria Fiilor Luminii au ochi lipsiți de iris; ele au ochi de culori diferite de culoarea neagră - de exemplu, albastru, galben, auriu, verde etc. Mai toate ființele îngerești de rang înalt din Ierahia Fiilor Luminii - Puteri, Domnii, Serafimi, Heruvimi etc - au ochii lipsiți de iris, dar culoarea ochilor lor este alta decât culoarea neagră. Ochii lor par a emite vâpăi de foc albastru, auriu, galben, portocaliu etc. Totuși, aceste ființe nu se fac remarcate decât foarte rar în lumea eterică. Este evident faptul că, deși nu au iris precum ceilalți Fii ai Luminii, aceste înalte ființe îngerești nu trebuie confundate cu Cei cu ochii negri - cu Fiii întunericului.

Hemin Hem, Fiii Luminii sau Fiii Focului, sunt ființe care duc la îndeplinire planul cosmic de evoluție a lumii, dirigit dintru începuturi de către **Dumnezeu**. Hemin Hem sunt ființele angelice care respectă poruncile lui **Dumnezeu**, fiind ajutoarele Sale în procesul de manifestare a lumii.

Ca înfățișare sub care se manifestă în lumea eterică și, prin urmare, prin care pot fi observate de oameni, marea majoritate a Fiilor Luminii, Hemin Hem, se manifestă în forme umanoide. Cu excepția Îngerilor Formei, toți Fiii Luminii au trupuri de forme umanoide de lumină. Forme umanoide înseamnă, în cazul nostru, forme asemănătoare până la un punct sau chiar identice celei omenești. În acest context, trebuie ținut cont și de faptul că există ființe îngerești, precum Serafimii și Heruvimii, care, deși au forme umanoide, posedă aripi ori alte particularități pe care oamenii decorporați nu le pot manifesta.

În marea lor majoritate, Hemin Hem sunt mult mai înalți decât oamenii întrupați - înălțimea lor poate atinge până la aproximativ 2,5 metri -, au chipuri "angelice" de o frumusețe fără corespondent în lumea materială. Trupul lor de lumină emite o strălucire intensă, în funcție de nivelul lor evolutiv și de poziția pe care o ocupă în Organigrama cosmică - în Ierarhie.

Fiecare ființă angelică are propriul său nume secret, nume îngeresc, care nu poate fi cunoscut de oameni - are propriul său sunet specific, care nu este altceva decât chintesența ființei sale. Numele prin care sunt cunoscute de oameni sunt doar formulări metaforice.

Înfățișarea sub care se manifestă o ființă angelică în lumea eterică relevă forul

interior și poziția sa ierarhică. Fiecare amănunt ce ține de fizionomie sau de vestimentație, de strălucirea trupului de lumină, de culoare, de sunet ori de miros, de vechime sau de alte caracteristici mai greu de surprins în cuvinte omenești, indică aspecte bine determinate. Aspectul exterior, veșmântul și fizionomia, reprezintă codificarea și, în același timp, manifestarea ființei sale interioare. Este foarte important de cunoscut ansamblul de elemente ce formează aspectul sub care se prezintă ființele angelice în lumea eterică, pentru că este singurul, din punctul de vedere al înțelegerii omenești, care poate arunca o lumină clarificatoare asupra structurii cosmosului.

Fiecare om, înainte de a se încarna în lumea materială, a cunoscut în mod direct toate ființele angelice. Desigur, în momentul încarnării și, ulterior, în procesul formării personalității terestre, omul a uitat tot ce știa înainte, dar descrierea, chiar și sumară, a ființelor angelice, în afara rolului de a informa cu privire la aspectul lor exterior, are și rolul de a reaminti printr-un proces sufletesc de *anamneză* - de reamintire - modul lor de manifestare.

➤ **Fiii întunericului**

Cea de-a doua categorie de ființe angelice este formată din Îngerii rebeli - numiți Dree. Aceste ființe sunt cele care, la un moment dat al evoluției cosmice, într-un trecut ce se pierde în negura timpului (dar nu și a uitării), s-au opus planului cosmic de evoluție instituit de **Dumnezeu**.

În acele timpuri îndepărtate, pe când planeta materială Pământul nu era încă formată, una dintre cele mai importante ființe îngerești, un Heruvim strălucitor, frumos și puternic, s-a opus planului cosmic instituit de **Dumnezeu**. Prin actul său, acest Heruvim strălucitor - numit Sideral, Lucifer sau Lux - a introdus în lume un element care nu exista mai înainte: orgoliul.

Lucifer a dorit să schimbe cursul istoriei lumii și, într-un fel, l-a schimbat, însă nu în sensul pe care l-a voit inițial. Intervenția ulterioară a Domnului Lumilor a făcut ca planul său de mărire să se prăbușească. Rezultatul rebeliunii sale a fost apariția dezordinii în cosmos.

Lucifer a fost urmat de multe alte ființe angelice și spirite ale naturii. În momentul rebeliunii, tuturor ființelor rebele li s-a modificat culoarea ochilor: din luminoși, ochii lor au devenit complet negri. În lumea eterică se spune că, în momentul rebeliunii, acestor ființe îngerești li s-au întunecat ochii și nu l-au mai văzut pe **Dumnezeu**: ele nu mai pot vedea Adevărul. Adevărul este Dumnezeu.

Toate ființele luciferice se manifestă în lumea eterică, în vederea îndeplinirii unor scopuri, dar nu locuiesc permanent în lumea eterică. Actualmente, ființele luciferice conduse de Lucifer își au reședința în locuința / lumea / sfera luciferică, care este diferită de lumea eterică. Lumea luciferică este o sferă cosmică formată din cinci subplanuri cuantice.

Dacă Fiii Luminii *coboară* în lumea eterică pentru îndeplinirea unor misiuni, Fiii întunericului de sub conducerea lui Lucifer *urcă* în lumea eterică, din locuințele lor luciferice.

Lucifer nu se manifestă în lumea eterică, dar se manifestă ființele luciferice subordonate, care sunt foarte dornice să comunice cu oamenii și, mai ales, să promită ... bogății și plăceri nesfârșite. În cazul în care oamenii nu ascultă de amăgirile lor, caută prin orice mijloace să îi împiedice în acțiunile pe care le întreprind. Tradiția populară îi denumește prin termenul de "draci".

➤ **Ființa răului absolut**

Ființele luciferice nu sunt singurele exponente ale răului din cosmos. Cu mult înainte de răzvrătirea lui Lucifer, cosmosul a fost zguduit de rebeliunea celor două înalte ființe îngerești lipsite de formă umanoidă. Cele două ființe îngerești, denumite Hallshithan sau Shaitan (considerate a fi una singură), făceau parte din cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei, care - după cum afirmă ființele din lumea eterică - susțin cosmosul. Revolta lor a fost urmată de o întreagă pleiadă de îngeri subordonați.

Ființa shaitanică se poate manifesta sub multiple înfățișări, în diferite forme și ipostaze - unele umanoide, altele neumanoide. În interiorul unei singure apariții shaitanice pare a se manifesta o mulțime de ființe distincte, care vociferează pe multiple voci și tonalități - ca și cum o armată de ființe s-ar strânge sub aparența unei singure forme.

Ființa shaitanică se manifestă foarte rar în formă umanoidă, iar când se manifestă, are înfățișarea unei femei de o frumusețe tulburătoare. Cel mai adesea se manifestă sub forma unui șarpe (balaur) imens.

Ființele shaitanice nu trebuie confundate cu Fiii întunericului. Oricum, trebuie specificat faptul că ființelor luciferice le este frică de cele shaitanice. Dacă ființele luciferice doresc distrugerea oamenilor care nu le împărtășesc "ideologia", ființele shaitanice doresc distrugerea integrală a cosmosului - a tot ce are formă. Haillshithan dorește distrugerea tuturor formelor din cosmos, pentru a fi la fel ca la început - când încă nu se revoltase.

Prin Hallshithan au fost introduse în cosmos elemente care nu figurau în programul inițial al creației lumilor. Heruvimul strălucitor, Shideral, Lucifer sau Lux a căzut, el însuși, sub influența malefică a lui Haillshithan.

Din fericire, sub nici una din ipostaze, Haillshithan nu poate fi întâlnit prea des în lumea eterică. El este ținut nu numai în afara lumii eterice, ci și în afara Terrei aurice de cupola protectoare formată la începutul celui de-al patrulea ciclu, prin Puterea lui **Dumnezeu**. Singurii care pot să-i facă o breșă în "sistemul de securitate" al Terrei aurice sunt doar acei oameni total dezaxați, care fac ritualuri de magie neagră, prin care îl invocă direct. Haillshithan nu poate pătrunde în Terra aurică decât dacă este invitat prin ritualuri.

Când Haillshithan reușește să facă o breșă în cosmos, se aliază toți oamenii și toți îngerii pentru a-l alunga dincolo de bariera protectoare. Adesea, la efortul comun participă și ... ființele luciferice !!!

În definitiv, este amenințată și existența lor. Oricum, ființele luciferice se țin departe de cele shaitanice, pe care nu le înțeleg și de care se tem.

➤ **Spiritele naturii**

A doua mare categorie de cetățeni ai cosmosului este formată din spiritele naturii. Spiritele naturii nu trebuie confundate cu îngerii: nu sunt îngeri și nu vor deveni vreodată. Rolul spiritelor naturii este legat exclusiv de natură.

De fapt, în lumea eterică, aceste ființe poartă numele de "suflete ale naturii" - în sensul că sunt sufletul naturii. Tot în lumea eterică, spiritele naturii mai sunt numite Legi ale naturii. Numele lor din lumea eterică este Zaurdari - locuitori ai Zaurdariei (Zaurdaria este numele dat lumii eterice de spiritele naturii înseși; uneori, prin Zaurdaria este desemnat Edenului eteric, locul creației primilor oameni).

Natura este animată, are un suflet, iar esența acestui suflet este formată din Zaurdari - ființele care au grijă de ea. Noi păstrăm denumirea de spirite ale naturii doar datorită unei tradiții străvechi, perpetuate în lumea oamenilor.

Spiritele naturii sunt sufletul naturii, în sensul că se îngrijesc de tot ce înseamnă natură în lumea materială - de la apă, aer sau pământ la formele de relief, la vegetație,

la ploaie, zăpadă, grindină etc. Dacă nu ar exista spiritele naturii, care să lucreze în folosul tuturor, Pământul ar semăna cu solul lunar sau cu solul marțian. Pe corpurile cerești învecinate nu există viață, întrucât nu există spirite ale naturii care să le ocrotească și care să se exprime prin ele.

Numărul spiritelor naturii este imens: miliarde și miliarde de spirite ale naturii, structurate într-o ierarhie impresionantă. Spiritele naturii sunt împărțite în națiuni - termen folosit adesea în lumea eterică. În mare, pentru înțelegerea omenească, se poate spune că spiritele naturii pot fi împărțite în mai multe categorii, în funcție de elementul în care se manifestă: pământ, apă, ploaie, zăpadă, vânt, foc, aer, vegetație, munte, câmpie etc.

Toate spiritele naturii au formă umanoidă, asemănătoare cu cea a ființelor îngerești. Corpul lor este format din lumină, iar spiritul (steaua) este situat la nivelul gâtului, puțin sub mărul lui Adam (echivalentul mărului lui Adam la oamenii întrupați). Unele spiritele ale naturii au înfățișare preponderent masculină, iar altele au înfățișare preponderent feminină. Cel mai adesea, înălțimea spiritelor naturii nu depășește un metru, deși uneori se pot înfățișa și cu statura unor adulți, de aproape doi metri. În cea mai mare parte a cazurilor, spiritele naturii au înfățișarea unor copii jucăuși și poznași.

Este foarte interesant faptul că spiritele naturii își pot modifica înfățișarea în timpul "serviciului" - adică în timpul exercitării atribuțiilor. În funcție de domeniul de activitate și de atribuțiile pe care le au, forma de manifestare a spiritelor naturii suferă o metamorfoză impresionantă: peste trupul lor de lumină se suprapune o altă imagine, legată de elementul în care se manifestă. De exemplu, spiritele naturii de zăpadă par a fi alcătuite de zăpadă, cele de foc par a fi alcătuite din foc, cele de apă par a fi alcătuite din apă, cele de vegetație par a lua forma copacului sau a formei de vegetație pe care o îngrijesc. Acele spirite ale naturii care se îngrijesc de animale, pot împrumuta anumite particularități animaliere, care se contopesc cu forma umanoidă.

Când își termină activitatea, în rarele lor momente de repaus, spiritele naturii revin la înfățișarea lor inițială, ce pare să le placă cel mai mult, la fel ca acei oameni din lumea materială care își schimbă veșmintele din timpul orelor de muncă - militari, polițiști, pompieri, scafandri, astronauți etc.

Totuși, înfățișările adesea bizare ale spiritelor naturii nu trebuie să înșele pe nimeni. Spiritele naturii sunt ființe foarte vechi și foarte puternice, fără de care natura nu ar putea exista. Spiritele naturii acționează atât în formă umanoidă, cât și în formă neumanoidă.

Ca formă umanoidă, spiritele naturii se pot multiplica instantaneu și pot fi observate în foarte multe ipostaze. De exemplu, spiritul naturii care are în îngrijire o pădurice poate fi observat simultan în multe ipostaze. Când se deplasează, poate merge înainte și înapoi, fără a se întoarce. Când se deplasează înapoi, merge cu spatele, cu mare viteză.

Adesea, spiritele naturii se manifestă fără formă umanoidă - ca energii. Astfel, un spirit al naturii se poate manifesta sub forma unui imens abur eteric. De exemplu, spiritul unui lac - care ocrotește acel lac - se poate manifesta ca un abur eteric ce învăluie lacul respectiv, fiind simultan vizibil și sub forma umanoidă a unei făpturi diafane - denumită de tradiția populară silfă sau silfidă.

La fel ca și îngerii, spiritele naturii sunt de două categorii. Prima categorie este formată din spiritele naturii care respectă Ordinea cosmică, fidele planului lui **Dumnezeu** - cele despre care a fost vorba anterior. A doua categorie este formată din spiritele naturii care s-au revoltat împotriva Planului lui **Dumnezeu**. Unele dintre ele l-au urmat pe Haillshithan, în revolta petrecută în primul ciclu cosmic, iar altele l-au urmat pe Lucifer, în revolta petrecută în cel de-al doilea ciclu.

Toate spiritele naturii care s-au revoltat, au ochii negri, precum ființele îngerești rebele. Numele spiritelor naturii care s-au revoltat este Lorehh. Tradiția populară îi numește demoni. Așadar, din acest punct de vedere, chiar dacă în limbajul curent pot semnifica același lucru, demonii sunt diferiți de draci; demonii sunt Lorehh, spiritele

naturii rebele, iar dracii sunt ființele îngerești rebele, Dree.

Toate spiritele naturii rebele Lorehh - demonii cu ochii negri - au fost inițial în slujba cosmosului și se comportau la fel ca și spiritele naturii care respectă Ordinea cosmică instituită de **Dumnezeu** - Zaurdarii. În urma revoltei, Lorehh și-au schimbat orientarea "ideologică" și de atunci acționează în sensul distrugerii naturii - habitatul tuturor ființelor.

Zaurdarii, spiritele naturii care respectă Ordinea cosmică se manifestă *"în tot ce este viu și nu a murit încă"*. Când un element al naturii moare, Zaurdarii se retrag, iar locul lor este luat de Lorehh.

Lorehh sunt aducătorii morții: prin acțiunile lor destructive, Lorehh transformă o apă curgătoare într-o baltă urât mirositoare, o cișmea cu apă cristalină într-o cișmea cu apă nepotabilă, un pom fructifer într-un ciot. Lorehh aduc miasmele nefaste, bolile contagioase în lumea vegetală, animală sau omenească. Sub acțiunea lor, vegetația aducătoare de hrană s-a transformat în vegetație stearpă, animalele bune s-au transformat în animale de pradă sau dăunătoare, iar oamenii buni s-au transformat în oameni răi - dispuși oricând să distrugă vegetația sau speciile de animale, în folosul propriu, spre propria lor îmbogățire, care, cel mai adesea, este efemeră.

La nivel uman, influența Lorehh este extrem de distructivă, fiind legată de exacerbară sexualității. Cândva, în vechime, Lorehh erau considerate "zeități" ale fertilității și ale sexualității, iar sub oblăduirea lor aveau loc ritualuri orgiastice.

Astăzi, când venerarea "zeităților" fertilității și sexualității a fost stopată, iar ritualurile orgiastice au încetat, Lorehh desfășoară aceleași activități prin alte forme. Principala lor activitate distructivă a rămas legată, pe de-o parte de distrugerea naturii și, de celalaltă parte prin exacerbară sexualității, prin "ritualurile" moderne ale societății de consum, în care totul se vinde și se cumpără.

➤ **Chipul Domnesc**

A treia categorie ontologică de cetățeni ai cosmosului este formată din oameni. Oamenii reprezintă un regn diferit de cel al îngerilor și de cel al spiritelor naturii.

Omul - ca specie materială - nu a apărut ca rezultat al combinării unor atomi materiali, nici datorită hazardului, legilor oarbe ale naturii ori fructificării unei șanse dintr-un miliard.

Omul nu se trage din maimuță, dar nici maimuța din om. Nu se trag din neamul maimuțelor nici măcar acei oameni care afirmă că se trag din antropoide. De altfel, diferențele dintre oameni și maimuțele antropoide sunt evidente chiar și în urma cercetării structurii codului genetic ale ambelor specii. O simplă asemănare de formă umanoidă nu poate demonstra înrudirea. Parafrazând vorba de duh a unui contemporan, este ca și cum am conveni că există o relație de înrudire între o cămilă și o arahidă, doar pentru simplul fapt că ambele prezintă umflături.

Omul nu are nimic în comun cu nici o specie de animale care există astăzi pe Terra. Asemănarea de formă umanoidă dintre oameni și maimuțele antropoide nu trebuie să înșele pe nimeni. Forma umanoidă este universală - o au îngerii, spiritele naturii, oamenii.

Ipotezele luate în discuție ar putea fi viabile doar în cazul în care înțelegerea ființei omului ar fi redusă la analiza trupului material. Evident, omul este, înainte de toate, un spirit, iar istoria sa nu începe o dată cu nașterea în lumea materială, după cum nu se termină la moarte.

Omul nu a fost clonat nici de extraterestri proveniți de pe alte planete/sisteme solare/galaxii, pentru simplul motiv că Terra aurica nu a fost vizitată niciodată de ființe provenite din exterior. Aceasta nu înseamnă că nu există ființe omenești care se

deplasează cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate. Aceste ființe omenești există, dar nu provin din exteriorul Terrei aurice, ci chiar din interiorul ei. Ființele omenești care se deplasează cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate își au domiciliul în Terra aurică, mai precis în lumea eterică, ceea ce înseamnă că sunt de-ale casei, nu extra-terestre. Aceste ființe sunt oameni ca și noi, cei care ne întrupăm periodic în lumea materială, dar nu fac parte din actuala generație - a patra generație. Marea majoritate fac parte din a treia generație, care a trăit pe pământ în ciclul anterior.

Asemănarea de formă trupească cu maimuțele antropoide sau o presupusă clonare realizată de către ființe extraterestre nu pot explica ceea ce este ființa omului. Omul a fost, este și va fi om - o categorie ontologică distinctă de cetățeni ai cosmosului.

Omul a fost creat de către **Dumnezeu**. Omul a fost creat după Chipul și Asemănarea lui **Dumnezeu**. Omul este Chip Domnesc. La fel ca și **Dumnezeu**, omul are formă umanoidă.

La începuturi, **Dumnezeu** a creat omul pur și perfect, după Chipul și Asemănarea Sa, pentru a-i fi Preot. Omul, Chipul Domnesc, a fost creat pentru a fi Preot al lui **Dumnezeu**. Ulterior, datorită unor evenimente dramatice, omul a devenit ceea ce este astăzi: o ființă care se întrupează periodic în lumea materială.

Apariția omului a necesitat multe pregătiri prealabile. Într-un fel, se poate spune că omul este sinteza creației. Omul este sinteza cosmosului spiritual - a celor ce sunt fiindcă sunt și a celor ce nu sunt fiindcă nu sunt.

Ca sinteză a tot ce există, omul este reflectarea cosmosului - este *imago mundi*: toate cerurile și infernurile și toate planurile cuantice se reflectă în om, care este sinteza tuturor. **Dumnezeu** însuși, care este Unul în Ființă și întreit ca Persoană; binele și răul; Fiii Luminii (Hemin Hem) și Fiii întunericului (Dree); spiritele naturii bune (Zaurdarii) și spiritele naturii rele (Lorehh), precum și ființele shaitanice se reflectă deopotrivă în ființa integrală a omului.

➤ Ultima "noutate" a creației

Omul este așadar ultima "noutate" a creației lui **Dumnezeu** - ultima atât ca succesiune, cât și ca potențial. Atunci când omul va atinge finele procesului evolutiv, va deveni cea mai desăvârșită ființă din cosmos - va deveni **Preot al lui Dumnezeu**.

Deocamdată, omul încarnat din generația actuală nu este decât la început; omul încarnat nu se poate manifesta conștient decât în lumea materială, iar chakrele sale funcționează doar parțial. În prezent, omul nu are nici o chakră activată complet.

Spre comparație, se poate spune că ființele îngerești au deocamdată patru chakre activate, ceea ce le permite să se manifeste simultan - și aici redăm exact expresia folosită în lumea eterică - "*în patru lumi, în patru timpuri și în patru perioade*". Actualmente, doar **Iisus Hristos** se manifestă simultan în șapte locuri, în șapte perioade, în șapte timpuri.

În lumea eterică se mai afirmă că, înaintea rebeliunii, Lucifer a fost singura ființă îngerească din ierarhia de atunci a Fiilor Flăcării care avea cinci chakre activate, ceea ce înseamnă că se putea manifesta simultan în "*cinci lumi, cinci timpuri și cinci perioade*". Înaintea rebeliunii, Lucifer putea să vadă Fața lui **Dumnezeu**. După rebeliune, i-a fost luată această putere, iar legăturile sale cu Cel Preaînalt s-au întrerupt.

Ființele din lumea eterică spun că primul om "programat" să atingă, desăvârșirea și să atingă performanța de a se manifesta simultan în "*șase lumi, șase perioade și șase timpuri*", adică să aibă activate șase chakre (din șapte posibile), a fost "Cel Alb" - Șhantiah. Datorită faptului că s-a răzvrătit și nu a mai ascultat de poruncile Celui Preaînalt, Șhantiah nu a reușit să acceadă la această performanță. "*Sufletul lui Șhantiah a murit timpuriu*", spun spiritele naturii. Eșecul lui Șhantiah constituie păcatul originar,

datorită căruia, actualmente, întreaga umanitate se află pe drumul pe care se află.

În virtutea planului evolutiv instituit de către **Dumnezeu**, oamenii trebuie să depășească păcatul originar - faza în care Shantiah, primul om, s-a poticnit în traiectul său evolutiv - și să-și activeze toate cele șase chakre (din șapte posibile), pentru a ființa simultan în cele șase locuri (planuri cuantice), șase perioade și șase timpuri (unități îngerești de măsurare a timpului). În final, omul va trebui să-și activeze și a șaptea chakră. Doar astfel, ființa omenească va putea atinge desăvârșirea sau, pentru a folosi expresia folosită în lumea eterică, va deveni **Preot al Dumnezeului Celui Viu**.

Atunci când va atinge finele procesului evolutiv, omul va stăpâni universul atât temporal - va ființa simultan în toate cele șapte perioade, cicluri, ere sau epoci -, cât și spațial, în toate cele șapte lumi / sfere / locuințe. Prin activarea celei de-a șaptea chakre, omul va deveni contemporan cu **Dumnezeu** și va locui în aceeași Locuință cu El - va ființa în Timpul lui **Dumnezeu**, care este Eternitatea.

Eșecul lui Shantiah - păcatul originar - a declanșat o reacție în lanț. În lumea eterică se spune că, *"atunci când a fost creat omul (primul om), o parte din ființele îngerești au (între)văzut capacitățile pe care le va (putea) atinge în momentul în care va deveni desăvârșit, înțelegând implicit și faptul că vor fi depășite ca putere, s-au împotrivit dorinței lui Dumnezeu, HAUTI, Marele Tată, Creatorul lumii"*, considerând că li s-a făcut o nedreptate.

În acel moment s-a pornit *"marea sfadă între Fiii Flăcării"*. O parte dintre Fiii Flăcării a ales să respecte Planul lui **Dumnezeu**, iar cealaltă parte s-a opus acestuia. Îngerii care au continuat să respecte Planul lui **Dumnezeu** sunt Cei dreپți (Hemin Hem), iar cei care nu s-au supus voinței lui **HAUTI** sunt Cei rebeli (Dree), cei pe care îi numim luciferici.

Ființele luciferice - Dree -, nu mai respectă poruncile Celui Preaînalt, nesocotind Planul de evoluție. Cei rebeli nici nu înțeleg omul, neștiind, pur și simplu, ce este iubirea, iar influența lor în lumea oamenilor este motivată doar de elementul pe care-l stăpânesc: intelectul pur, sec, fără nici un fel de altă motivație, al cărui corolar este orgoliul. Ființele luciferice sunt uimite când întâlnesc în lumea oamenilor un comportament ce are la bază iubirea. Ele par să nu înțeleagă nici multe din trăsăturile de comportament ale oamenilor, în care râsul, bucuria, plânsul, tristețea și, bineînțeles, iubirea, determină acțiunile în lumea materială.

ÎNTRE ALFA ȘI OMEGA

➤ Procesul palingeneziei

În cel de-al patrulea ciclu al cosmosului, Terra aurica este structurată în mod diferit de ceea ce exista anterior, în vechile întocmiri.

Chiar de la începutul celui de-al patrulea ciclu, Pământul fizic a fost fost învăluit într-o membrană aurică protectoare, care poate fi situată spațial, undeva, cam la jumătatea distanței dintre Lună și Marte.

Membrana de protecție este formată dintr-o energie foarte înaltă, care face imposibilă pătrunderea sau ieșirea neautorizată a ființelor. Nimeni nu poate intra sau ieși din Terra aurica, decât cu acordul ființelor cosmice diriguitoare.

Chiar la extremitatea membranei protectoare, Terra aurica are două porți: poarta de intrare - pe care o punem numi alfa, care este începutul - și poarta de ieșire, pe care o putem numi omega, întrucât desemnează sfârșitul. Cele două porți sunt situate chiar la limita exterioară a aurei planetare. Atunci când este cazul și obținem autorizarea ființelor

diriguitoare cosmice, spiritele oamenilor ies și intră în Terra aurica prin cele două porți.

Deși Terra aurica este ca o casă - ea este casa noastră, a tuturor -, nu se comportă precum o casă din lumea materială. Casele din lumea materială au uși/porți, care duc "afară" sau "înăuntru". În schimb, porțile Terrei aurica duc în locuri diferite, în planuri cuantice diferite.

Evident, termenul de poartă este impropriu. Fiecare poartă este, de fapt, o concavitate compusă dintr-o substanță asemănătoare apei, de culoare verde-albăstruie, ce se formează în orice punct al membranei protectoare ce învâluie Terra aurica. Porțile se formează instantaneu, doar în momentul în care apare necesitatea comunicării cu celelalte planuri cuantice.

Spiritele oamenilor au fost create în afara Terrei aurica, în Lumea fără formă. În momentul în care un spirit omenesc vine direct din Lumea fără formă, trebuie să pătrundă prin poarta de intrare alfa. Pătrunzând prin poarta de intrare, spiritul omului începe procesul palingeneziei (*palingenesia*: renașterea perpetuă, ciclică, a tuturor ființelor). Circuitul palingeniei, ce presupune alternanța viață-moarte-renăștere, se desfășoară permanent și se va desfășura atâta timp cât va exista Terra aurica. Poarta de intrare este începutul, iar poarta de ieșire este sfârșitul procesului palingeniei. Dincolo de poarta de intrare se întrevește o negură străluminată de fulgere.

Atunci când pătrunde prin poarta de intrare, spiritul omului are senzația că trece printr-un vagin. Când spiritul omului pătrunde prin poarta de intrare alfa, percepe o senzație de senzualitate profundă, resimte feminitatea absolută care există în starea sa cea mai pură. Poarta alfa conține o senzualitate atât de adâncă, încât creează senzația că toată senzualitatea s-a concentrat într-un singur punct al cosmosului. Este ca și cum, în acel punct al cosmosului, s-a focalizat senzualitatea tuturor femeilor care au trăit vreodată în lume, care trăiesc și care vor trăi în viitor. "Eternul feminin" este, într-un fel, concretizat în substanța fluidă albastru-verzuie a porții de intrare alfa.

A doua poartă a Terrei aurica este poarta de ieșire omega. Prin această poartă, pleacă spiritele care au parcurs circuitul palingeniei în Terra aurica. Dar, precum poarta de intrare alfa pare a fi concentrarea feminității absolute, poarta de ieșire omega exprimă perfecțiunea masculină. Senzația generată de poarta de ieșire omega nu are nimic sexual. Ea se aseamănă mai degrabă cu dragostea tatălui pentru copil, cu prietenia sau cu camaraderia.

Spiritul omenesc va trece prin poarta de ieșire omega abia după ce își va încheia periplusul prin aura pământului. Dincolo de această poartă există un ocean întins de lumină.

➤ Șaptesprezece pentru eternitate

Imediat după ce pătrund prin poarta de intrare alfa, spiritele oamenilor se "înveșmântează" în corpuri duh. Din acel moment, se poate spune că spiritele omenești se manifestă în formă umanoidă.

Ca formă umanoidă, toate corpurile duh ale oamenilor au fost create în mod direct de către **Dumnezeu**, după Chipul și Asemănarea Sa.

Ființele din lumea eterică afirmă că **Dumnezeu** a creat corpurile duh ale oamenilor în serii de câte 17. Cu alte cuvinte, spiritele oamenilor au venit în formă (de corpuri duh) în grupuri de câte 17. *Formele* corpurilor duh au fost realizate de către **Dumnezeu** prin intermediul Îngerilor Puri ai Temeliei (care nu au formă), sau, după cum sunt numiți în lumea eterică, Îngeri ai realității formei.

Principiul creației *formelor* de corpuri duh în serii de câte 17 poate fi asemănat întrucâva cu producția unei mașini de țesut din lumea materială, care poate realiza doar serii de câte 17 exemplare dintr-un produs. Firește, ea poate realiza produse la infinit,

dar aceste produse sunt fabricate doar în serii de câte 17.

Există însă o deosebire fundamentală în cazul creației divine, realizată prin intermediul Îngerilor Puri ai Temeliei (care nu au formă): fiecare dintre cele 17 forme de corp duh este unică. Fiecare om este unic: fiecare spirit este unic, fiecare corp duh este unic, fiecare suflet este unic, fiecare trup material este unic, fiecare amprentă a mâinilor omenești este unică. Între cei 17 nu există nici o legătură de rudenie energetică sau spirituală. Cu toate acestea, cei 17 sunt gemeni, creați pentru eternitate.

S-ar putea spune că **Dumnezeu** a trimis în lume spirite unicate create de El însuși, iar prin Îngerii Puri ai Temeliei, le-a fabricat *forme* unicate, în serii de câte 17. De-a lungul palingeneziei cosmice între poarta alfa și poarta omega, fiecare dintre cei 17 evoluează independent, ca individualitate unică.

Totuși, între *forma* corpurilor duh ale celor 17 gemeni-unicități au loc influxuri energetice după principiul vaselor comunicante.

Aceste influxuri energetice nu se produc, repetăm, între spiritele ori între corpurile lor duh ale celor 17 individualități, ci între *forma* corpurilor duh - între *forma de formă* a corpurilor duh (este vorba despre *principiul formei* - forma este doar efectul principiului ce o guvernează).

O individualitate din serie nu-i cunoaște pe ceilalți 16, nici măcar în cazul în care este decorporat și se află în lumea de dincolo. De-a lungul palingeneziei prin Terra aurica, fiecare dintre cei 17 gemeni își urmează traseul individual: la un moment dat, unii se pot afla în planul fizic, alții în lumea de dincolo, alții în iad etc. Ei evoluează individual, în funcție de meritele personale.

Deși au început împreună palingenezia cosmică, cei 17 gemeni unicate pot fi - și, cel mai adesea, sunt - inegali din punct de vedere evolutiv. Unii au fost mai vrednici, au învățat mai rapid, alții au fost mai comozi și au rămas în urmă. Cu toții urmează însă procesul evolutiv: *școala vieții* ce se desfășoară neîncetat în Terra aurica.

➤ Școala vieții

În esență, școala vieții presupune un lung proces evolutiv, de-a lungul căruia oamenii trebuie să depășească faza în care Shantiah s-a poticnit. Acest proces evolutiv îndelungat poate fi definit, după expresia folosită de Îngerul Gabriel, "*munca omului de dreaptă învățătură, până la terminarea sa în slavă*".

În acest scop, toți oamenii din Terra aurica trebuie să parcurgă procesul palingeneziei, pentru a reuși să își activeze cele șase chakre, ceea ce le va permite să atingă starea lui Shantiah dinainte de săvârșirea păcatul originar. Mai mult decât atât, oamenii vor trebui să își activeze și a șaptea chakră, astfel încât, la sfârșitul traiectului evolutiv, să se poată manifesta simultan în șapte lumi, în șapte timpuri și în șapte perioade. Doar astfel, oamenii pot deveni Preoți ai lui **Dumnezeu**.

În actualul ciclu cosmic, procesul evolutiv se desfășoară între cele două porți ale Terrei aurice: poarta de intrare alfa și poarta de ieșire omega. "*Munca omului de dreaptă învățătură, până la terminarea sa în slavă*" se petrece neîncetat, atât în timpul stării de veghe, cât și în timpul somnului, în ceea ce noi numim vis; atât în timpul vieții încarnate în lumea materială, cât și în perioada cuprinsă între moarte și o nouă naștere.

Oamenii trebuie să parcurgă procesul evolutiv prin întrupări repetate în lumea materială, de-a lungul procesului căruia i-am dat numele de palingenezie. Palingenezia presupune pătrunderea spiritelor oamenilor în Terra aurica, prin poarta de intrare alfa, dobândirea unui trup luminos de formă umanoidă, corpul duh, întruparea în lumea materială, moartea fizică, existența în lumea de dincolo și reîntruparea în lumea materială. Astfel, omul este un pelerin etern, care parcurge un traiect evolutiv necesar, atât în lumea materială, cât și pe celalalte paliere ale Terrei aurice.

Totuși, oamenii nu se pot încarna în ființe inferioare - de exemplu, în animale -, așa cum s-a spus uneori. Ideea că un spirit de om se poate reîntrupa într-un organism animal este o aberație ieșită din noaptea rațiunii. Nu există nici o compatibilitate energetică, aurică și spirituală între o ființă omenească, creată de către **Dumnezeu** după Chipul și Asemănarea Sa și animale sau plante.

Școala vieții se desfășoară cu acordul Marelui Tată, **Dumnezeu**. La rândul lor, Fiii Flăcării - Hemin Hem, Cei Drepti -, au venit în ajutorul oamenilor. Tot în acest scop, atunci când traiectul evolutiv a fost grav perturbat, a trebuit să se întrupeze Cineva care să devină noul Adam și să răscumpere păcatul original. Noul Adam este **Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu**, singura ființă din cosmos capabilă să se manifeste "*în șapte lumi, șapte timpuri și șapte perioade*"

Din punctul de vedere al procesului palingeneziei oamenilor, supraveghetorul școlii evolutive din Terra aurica este Îngerul Gabriel.

Îngerul Gabriel este Primul Veghetor al tuturor ființelor omenești din Terra aurica. Îngerul Gabriel deține Cheile Puterii; fără știrea lui nu se poate pătrunde prin porțile de intrare și de ieșire în/din Terra aurica.

Planul evolutiv este stabilit pe baza legilor cosmice - Ordinea cosmică. Pentru a duce la îndeplinire Planul lui **Dumnezeu**, Îngerul Gabriel este ajutat de întreaga ierarhie a Fiilor Luminii, care pot fi considerați ca fiind sinonimi "profesorilor" și personalului administrativ, de toate gradele și categoriile, dintr-o școală din lumea noastră.

Ierarhia Fiilor Luminii este structurată într-o vastă organigramă cosmică, pe grade și pe funcții, în conformitate cu activitatea pe care o desfășoară în folosul oamenilor. Într-un fel, se poate spune că organigrama cosmică a Fiilor Luminii nu este diferită de cea care poate fi întâlnită în instituțiile din lumea materială; organizarea din lumea materială este doar o copie imperfectă a organizării care există în planurile ortoexistențiale ale aurei terestre. *Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus*. Prin urmare, comparația dintre modul de desfășurare a evoluției în Terra aurica și lecțiile dintr-o școală din lumea materială nu este forțată, întrucât lumea materială reflectă, chiar dacă, doar într-un mod imperfect, ceea ce există în cosmosul spiritual.

Mulți oameni cred că "dincolo" există condiții diferite de cele de aici sau că ei înșiși vor fi cu totul altfel decât se prezintă în planul material, ceea ce este departe de adevăr. Există, într-adevăr, condiții diferite "dincolo", dar, în general, există aceleași *patternuri* sau modele arhetipale. Omul are o părere prea bună despre sine dacă își închipuie că a creat, de-a lungul veacurilor, ceva care să nu fi existat anterior în palierele ortoexistențiale ale cosmosului spiritual.

Cândva, omul va înțelege faptul că el singur - ca entitate distinctă - este doar o parte a unui angrenaj foarte vast. **Omul fără Dumnezeu nu reprezintă nimic**. Omul este, într-adevăr, coroana creației, dar își poate merita numele doar în măsura în care se reîntoarce la **Dumnezeu**.

Activitatea Fiilor Luminii, care duc la îndeplinire Planul lui **Dumnezeu**, este decisivă pentru evoluția omului. Omul n-ar putea exista nici măcar o secundă în lumea materială fără aportul decisiv al ființelor angelice diriguitoare. Istoria umanității, așa cum este scrisă în cărțile de istorie, la fel ca și cunoașterea cuprinsă în enciclopediile de astăzi, este doar o figură de stil, care ar putea fi amuzantă, dacă n-ar fi atât de păgubitoare omului pentru înțelegerea adevărului despre sine însuși și despre lumea în care trăiește.

Omul - fiecare om în parte - este însoțit și vegheat permanent, de la naștere la moarte, de dimineața până seara și de seara până dimineața, de ființe îngerești care încearcă să-l sprijine în demersurile pe care le întreprinde în scurta sa existență din lumea materială. Tot astfel, fără grija neconținută a spiritelor naturii față de mediul de care omul își bate joc așa cum vrea, socotindu-se singurul stăpân al naturii și, deci, pe deplin îndreptățit să o muteze, lumea s-ar fi scufundat demult în magma primordială, din care, prin magia înțelepciunii divine, a ieșit cândva. Fără lucrarea extraordinar de

complexă a ființelor angelice, corpul omenesc n-ar putea subzista nici măcar o secundă, ereditatea ar fi o simplă vorbă în vânt, iar natura în rare trăim, mediul înconjurător și lumea materială în ansamblul ei n-ar putea exista nici ca realitate virtuală.

O caracteristică importantă a procesului evolutiv uman prin aura terestră, atât în lumea materială cât și "dincolo", este aceea că orice eveniment important, orice trecere a unei trepte sau a unei etape evolutive este însoțită de un anumit ceremonial sau ritual.

Nașterea, botezul, cununia religioasă, moartea, înmormântarea, sunt evenimente importante în cadrul cărora omului i se fac anumite ceremonii sau ritualuri de către ființele îngerești. Aceste ceremonii se desfășoară în lumea eterică, alături de omul în cauză, indiferent dacă acesta doarme sau se află în stare de veghe. De asemenea, trecerea unei etape evolutive în timpul existenței încarnate este marcată printr-o ceremonie sau printr-un ritual. Într-un fel, se poate spune că ceremoniile la care participă omul în existența cotidiană - aniversări onomastice, primirea unor diplome, medalii, însemne, absolvirea unor cursuri ori a unor școli etc - nu sunt decât reflectarea terestră a ceremoniilor ce au loc în lumea eterică. Toate ceremoniile care se fac în planul eteric lasă anumite urme la nivelul auri umane. După fiecare ritual se imprimă pe aura omului un anumit semn - sigiliu, pecete, siglă etc.

Firește, ființele luciferice, Dree, se opun Planului lui **Dumnezeu** și încearcă, pe toate căile, să zădărnicească evoluția omului. Dree au "inventat" un alt plan pentru om, pe care încearcă să-l ducă la îndeplinire prin toate mijloacele de care dispun.

➤ Ceremonia de intrare prin poarta alfa

Prima ceremonie care se face unui spirit omenesc este ceremonia de intrare prin poarta alfa. Forma în care pătrunde spiritul prin poarta de intrare este forma ovoidală. Aceeași formă o are și în momentul în care părăsește aura terestră și pleacă prin poarta de ieșire.

Ca formă vizibilă atât în planurile superioare, cât și în lumea materială, spiritul nu se modifică. La omul încarnat, spiritul este centrat în mijlocul pieptului, undeva în zona în care se află chakra anahata.

Spiritul care pătrunde, prin poarta alfa, la școala vieții este, oarecum, inconștient. El este pur, primordial, nemurdărit de păcat. Întrucâtva, el este aseamănător Creatorului - este esență din esența Sa, trup din Trupul Său de Lumină. Este aidoma Celui care l-a creat.

Imediat după ce este adus prin poarta de intrare, în prezența lui **Dumnezeu Tatăl**, are loc cea dintâi ceremonie la care participă spiritul omului: ceremonia de construire a corpului duh. La ceremonie participă **Iisus Hristos**, Îngerul Gabriel precum și alte câteva ființe îngerești. În cadrul ceremoniei, spiritului i se conferă sau, mai precis, i se construiește un corp duh. În acest moment incipient al palingeneziei în Terra aurica, corpul duh are culoarea metalului topit.

Corpul duh este "trupul" auri planetare. Spiritul va locui în corpul duh, atâta timp cât va rămâne în Terra aurica. Abia în momentul în care va părăsi Terra aurica prin poarta omega, omul va dezbrăca acest corp, pentru a redeveni spirit.

După ceremonia construirii corpului duh, chiar înaintea primei întrupări, omul este supus unei alte ceremonii importante - ceremonia de intrare în circuitul palingeneziei. Între cele două ceremonii se scurge o perioadă foarte scurtă de timp.

Ceremonia de intrare în circuitul palingeneziei se desfășoară cam în felul următor. Îngerul Gabriel ține manile căuș, iar omul - mai precis spus, corpul său duh - se așază, plutind, undeva deasupra mâinilor sale. Treptat, corpul duh începe să pulseze, emitând

un sunet asemănător cu vocile reunite ale unor femei vesele care chicotesc. Imediat după acest moment, trei Îngeri Întrupători pun în jurul corpului duh trei hexagoane făcute din lumină, care încep să se rotească.

Hexagoanele par a pluti în aer, rotindu-se cu viteze inegale, în direcții diferite: primul hexagon, situat cam în dreptul capului, se rotește spre dreapta, cel de la mijloc se rotește spre stânga, iar cel de jos stă pe loc. Cu cât hexagoanele se rotesc mai repede, cu atât corpul duh începe să pulseze mai tare, ca și cum s-ar încinge. Treptat, din culoarea metalului topit, corpul duh al omului dobândește culoarea maronie, culoare cu care, de altfel, se va încarna pentru prima oară în lumea materială.

În momentul în care se încheie ceremonia, omul începe circuitul palingenziei, ce presupune alternanța viață/moarte/renaștere. Totodată, primește și dezlegarea de a se încarna în lumea materială. Imediat după ceremonie, omul începe efectiv ciclul încarnărilor în lumea materială.

Prima încarnare a unui om în lumea materială este de foarte scurtă durată, rolul ei fiind ca omul să ia contact cu planul fizic. Uneori, fătul nici nu atinge două săptămâni de viață. El ia contact direct cu mediul terestru și abia după aceea, după ce moare în trup fizic, poate merge în lumea astrală, unde va aștepta până ce i se va pregăti o nouă încarnare, atunci când se împlineste sorocul potrivit calculelor cosmice.

La începutul pelerinajului prin aura Terrei, în școala vieții, corpul duh are culoarea metalului topit - culoarea aramei topite, așa cum poate fi observată în marile laminoare. Chiar în momentul primei încarnări, culoarea aramei topite se transformă în maroniu.

De-a lungul încarnărilor succesive, corpul duh al omului evoluează, iar culorile sale devin din ce în ce mai elevate, urmând întrucâtva gama cromatică a spectrului solar: maroniul se schimbă în roșu - de la roșu-maroniu la roșu aprins -, apoi în portocaliu, trece prin portocaliul de toate nuanțele, apoi se transformă în galben, cu nuanțele sale, în auriu, apoi în albastru, în sfârșit, în ultima fază a procesului evolutiv în Terra aurica, corpul duh dobândește culoarea albă (argintie) - de la albul pal la argintiul imaculat. Spiritele omenești, al căror corp duh dobândesc culoarea argintie strălucitoare de-a lungul nenumăratelor încarnări în lumea fizică, își încheie trecerea prin școala vieții.

Astfel, după zeci de încarnări în lumea materială, după o lungă perioadă petrecută pe diferite paliere ale Terrei aurica, va veni timpul pentru ca ființa omenească să părăsească lumea noastră.

După ultima încarnare terestră, oamenii al căror corp duh a căpătat culoarea argintie strălucitoare nu se mai întorc în lumea astrală, ci, imediat după moartea fizică, se prezintă în fața Îngerului Gabriel și a lui **Iisus Hristos**, apoi în fața lui HAUTI, în palierul cel mai înalt al Terrei aurica, acolo unde participă la ultima ceremonie - "ceremonia de absolvire".

După această ultimă ceremonie, spiritul omului se va elibera de forma umanoidă a corpului duh și va părăsi pentru totdeauna Terra aurica prin poarta omega. Există și oameni care nu părăsesc Terra aurica. Ei rămân pe nivelurile superioare ale aurei terestre, devenind îndrumători ai fraților lor din clasele mai mici.

PĂTRUNDEREA PRIN POARTA VIEȚII

➤ Structurile aurice ale omului

Ființa întrupată a omului este formată din mai multe structuri aurice. Toate structurile aurice care formează ființa omenească întrupată pot fi împărțite în mai multe categorii.

Prima categorie de elemente formează *individualitatea* nemuritoare a omului, fiind compusă din spirit, învelișul spiritului, corpul causal al spiritului, linia divină și corpul duh. Tot în această categorie intră inima aurică și banda de lumină din jurul capului (care țin de planul cuantic al corpului duh).

A doua categorie de elemente formează *personalitatea*, compusă la rândul ei din ansamblul sufletului - steaua sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștiinței.

A treia categorie este formată din *trupul material* - care este un element de sine stătător.

A patra categorie este formată din *corpurile aurice derivate* - corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental intelectual sau inferior, corpul mental superior și corpul spiritual.

A cincea categorie este formată din *corpurile aurice auxiliare* - noul corp eteric și corpul haric al plaselor mesianice.

Spiritul este un înveliș sferic nu mai mare decât o minge de ping pong, foarte strălucitor, situat în centrul ființei umane, undeva în regiunea pieptului. *Învelișul spiritului* este ca o membrană energetică foarte subțire, care învelește spiritul. La rândul său, *corpul causal*, care are forma unei sfere ce cuprinde învelișul spiritului și spiritul însuși, este depozitarul memoriei ancestrale a omului.

Corpul duh este corpul diafan de lumină, purtător al spiritului de la prima încarnare în Terra aurica până la ultima. Corpul duh este învelișul de formă umanoidă al omului atât în lumea materială, cât și în lumea spirituală, după moarte.

Linia Divină se prezintă ca o linie laser extrem de strălucitoare; ea coboară de undeva din înalt, trece prin centrul spiritului și, implicit, prin centrul învelișului spiritului, corpului causal și corpului-duh și se continuă în pământ. Alături de linia divină mai este vizibilă o linie divină mai veche, care astăzi nu mai are nici un fel de funcționalitate. Ea pare să fi fost în funcțiune cândva, în trecutul umanității.

Sufletul este reflectarea pentru o singură existență a corpului duh. Sufletul este format din cinci structuri aurice distincte: steaua sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștiinței.

Steaua sufletului - sufletul propriu-zis - se aseamănă cu o stea strălucitoare situată la nivelul laringelui. Corpul causal al sufletului are forma unui cocon luminos ce învăluie steaua sufletului. El este depozitarul amintirilor sufletului din prezenta existență sau, pentru a folosi limbajul actual, subconștientul. Corpul sufletului se formează la naștere din steaua sufletului. El se aseamănă cu o fantomă albicioasă, fiind dispus între corpul duh și corpul eteric. Corpul oglindă al conștiinței se prezintă ca un fel de antenă parabolică ce învăluie întreaga suprafață a aurei omului. Corpul flacără al conștiinței se prezintă ca o flacără aurică ce izvorăște direct din steaua sufletului, până la o înălțime de aproximativ 20 de centimetri.

Corpul eteric este dublura exactă a corpului material, care conține contrapartea energetică a tuturor organelor trupului. La nivelul corpului eteric sunt situate nadisurile - canale energetice prin care circulă mai multe tipuri de energii vitale - și chakrele.

De-a lungul existenței încarnate a omului, toate aceste structuri aurice de formă umanoidă sunt mai mici decât trupul material.

Corpul material este perceptibil prin organele de simț fizice. El este învăluit concentric de mai multe structuri aurice care se întind în jurul său până la o distanță variabilă: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual.

Corpul emoțional conține reflectarea emoțiilor primare și pasiunilor pe timpul existenței încarnate a omului. El depășește cu aproximativ 10 centimetri limita

epidermei.

Corpul astral este extensia aurică, pe timpul vieții unui om a corpului duh prin intermediul sufletului și a corpului eteric. Corpul astral conține reflectarea dorințelor și gândurilor de posesiune. El învăluie corpul emoțional ca un halou.

Corpul mental inferior sau corpul gândurilor reflectă intelectualitatea omului: gândurile concrete, legate de existența cotidiană. Mai lat în jurul capului și mai îngust spre partea inferioară a corpului, corpul mental inferior depășește cu câțiva centimetri corpul astral.

Corpul mental superior reflectă modul în care omul se integrează ordinii naturale și se simte una cu tot ce există în cosmos. În măsura în care recunoaște interior că în cosmos toate sunt una, omul ajunge să posede intuiția drept principal instrument de cunoaștere. Corpul mental superior învăluie ca un halou luminos, de culoare argintie, corpul mental inferior.

Corpul spiritual este o structură aurică ce se întinde concentric în jurul corpului mental superior. El este un corp astral transformat: mărimea sa indică cât din corpul astral a fost transformat prin activitatea umană conștientă și voluntară. Unitatea de măsură a acestui corp este iubirea.

Corpul eteric superior arată ca o dublură, deocamdată destul de palidă, a corpului eteric. El este, într-un fel, un corp eteric transformat. Totuși, el pare a fi independent de structura aurică actuală a omului. Într-un viitor îndepărtat, când actualul corp eteric își va înceta activitatea, el îi va lua locul, devenind trupul de lumină în care se va manifesta ființa umană.

Inima aurică se prezintă clarvederii ca o biluță care se învâрте în jurul omului la nivelul pieptului. În momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice, emite un bip foarte scurt. Ea se află la nivelul cuantic al corpului duh, fiind legată de elementul conștientă.

Banda de lumină din jurul capului conține 11 steluțe strălucitoare precum o centură de asteriozi în jurul unui sistem solar. Fiecare steluță emite propria sa luminozitate și culoare, precum blițul unui aparat de fotografiat, creând impresia unei benzi continue de lumină.

Corpul haric al plaselor mesianice este format din două plase distincte, care apar doar în momentul rugăciunii creștine sau al rostirii numelui lui **Iisus Hristos**.

➤ Întruparea

Înainte de nașterea, omul vine din regiunile lumii spirituale în corpul său diafan de lumină - corpul duh. În centrul pieptului corpului duh se află spiritul. Corpul duh este străbătut de linia divină, ce coboară din înalt, iar de-a lungul acesteia, precum mărgelele pe o ață, se află dispuse chakrele atribut.

Înainte de fiecare întrupare a unui om în lumea materială, cu mici variațiuni, se repetă ceremonia de intrare prin poarta alfa. Această ceremonie se repetă înainte de întrupărilor tuturor oamenilor, indiferent de calitatea (culoarea) corpului lor duh. Oamenii care se întrupează pentru prima oară în lumea materială (care, oricum, în ziua de astăzi, sunt destul de puțini) au corpul duh de culoarea metalului topit, iar oamenii care sunt deja de mult timp în circuitul palingeneziei au culoarea corpului duh în funcție de nivelul lor evolutiv: portocaliu, galben, auriu etc.

Ceremonia întrupării (care repetă, cu unele variațiuni, ceremonia de pătrundere prin poarta alfa) are loc când fătul are cel mult patru, cinci luni - în a patra sau a cincea lună de sarcină -, fiind condusă de către Îngerul Gabriel. La ceremonie participă mai multe ființe angelice din categoria Îngerilor Întrupători.

La sfârșitul ceremoniei, Îngerii Întrupători unesc, printr-un fir de lumină, spiritul și

corpul duh cu trupul din pântecul mamei. După această ceremonie, omul este considerat întrupat în lumea materială. El va sta alături de mamă până la nașterea propriu-zisă.

Tot în acel moment, corpul duh se comprimă brusc. Dacă, în lumea de dincolo, corpul duh al unui om are aproape doi metri, după această ceremonie, acesta se comprimă până la dimensiunea fizică a fătului. De-a lungul vieții în lumea materială, corpul duh rămâne mai mic decât trupul material, dar crește în dimensiuni împreună cu acesta. Imediat după moarte, corpul duh revine la dimensiunile pe care le avea înaintea întrupării.

Chiar în secunda întrupării, unul dintre Îngerii Întrupători rostește următoarele cuvinte în limba akhatakhă, limba folosită în lumea eterică: **"Sahaam teh, Iemat iii ahnii"**, în traducere: **"Începi să luminezi, tu, care ești mai bătrân decât toți Fiii Luminii la un loc"**. În această scurtă alocuțiune, Îngerul Întrupător se referă la spiritul omului, iar nu la corpul duh.

Când vine la întrupare, chipul corpului duh este de-o frumusețe fără margini, iar ochii au o intensitate impresionantă.

În momentul nașterii în lumea materială, corpul duh închide ochii, semn că se cufundă într-un somn profund. Uneori, de-a lungul vieții în lumea materială, ochii corpului duh par a fi întredeschiși, la fel ca la oamenii care dorm. Adesea par a avea mișcări oculare - REM: *rapid eys mouvement* -, precum în cazul oamenilor care visează. Doar în unele momente, în care omul trupesc se află în stare de somn profund, corpul duh deschide ochii.

Corpul duh are culoarea palierului astral de unde a venit, care constituie reședința sa de bază. Un corp duh de culoare portocalie provine de pe palierul portocaliu al Terrei aurice, un corp duh galben provine de pe palierul galben, un corp duh auriu provine de pe palierul auriu și așa mai departe.

După ceremonia întrupării, pe toată perioada sarcinii, omul centrat în corpul duh stă permanent alături de mamă. Este legat de mamă printr-un fir de lumină și nu o poate părăsi. În perioada pe care fătul o petrece în pântecul mamei, pe măsura dezvoltării trupesti, se dezvoltă corpul eteric. Pe măsură ce se dezvoltă corpul eteric, se dezvoltă și trupul fătului în pântecul mamei.

În momentul nașterii, corpul eteric este format definitiv, încheindu-și procesul lent de structurare, care a început în momentul formării embrionului. Practic, corpul material se coagulează pe corpul eteric. În momentul nașterii, corpul eteric este perfect structurat.

Înainte de naștere, chakrele corpului eteric sunt închise, semănând cu niște bulbi de ceapă. În primele secunde după naștere, intră în activitate petalele unor chakre, care sunt responsabile cu formarea unor caracteristici de bază.

După naștere, corpul eteric pare a fi format din energii compacte, ce au o mișcare turbionară. Chipul corpului eteric este întrucâtva diferit de cel al corpului duh. Și chipul corpului eteric este de o mare frumusețe, semănând întrucâtva cu vechile statui grecești. Trăsăturile sunt perfecte; într-un sens se poate spune că sunt idealizate. De cele mai multe ori, chipul corpului eteric reproduce trăsăturile feței omului din încarnarea anterioară. Cu timpul, pe măsura maturizării trupului fizic, trăsăturile corpului eteric împrumută amprenta trupului material. Ochii corpului eteric sunt, cel mai adesea albaștri, verzi sau căprui. Spre deosebire de ochii corpului duh, ochii corpului eteric stau deschiși mai tot timpul. Totuși, în cea mai mare parte a timpului petrecut de om în lumea materială, ochii corpului eteric privesc în gol: sunt deschiși, dar nu clipește și nu au mișcări ale globilor oculari.

Chiar în momentul nașterii, apare sufletul care, inițial, nu este decât un germene, situat undeva la nivelul gâtului. La început, la nivelul gâtului apare o stelută strălucitoare - care este sufletul propriu-zis. O dată cu prima respirație, în momentul în care este tăiat cordonul ombilical, germenele sufletului începe să se manifeste. Din acel

moment, se poate afirma că omul are un suflet.

Înainte nașterii fizice, sufletul este doar în stare potențială. Deși nu are o strălucire, un miros sau un sunet, sufletul se prezintă ca un germen de mărimea unei semințe de dovleac, situat în zona gâtului. Abia în momentul nașterii, când fătul respiră autonom pentru prima dată, germenul sufletului devine argintiu-strălucitor, emițând un sunet continuu, ca un clipocit cristalin de izvor, și un parfum asemănător celui pe care îl augutuile coapte.

Imediat după ce se formează sămânța sufletului, mai precis după ce aceasta se manifestă în trupul fizic, în jurul ei apare o spumă de energie, de culoare albă cu reflexe cristaline, care se condensează; acesta este corpul causal al sufletului, de forma unui cocon.

Câteva momente mai târziu, precum un păianjen își întinde pânza, coconul "țese" o plasă subțire, strălucitoare, legându-se de suprafața trupului material, de toate organele, de oase, de tendoane, de chakre și de glandele endocrine. Acest înveliș nou format este corpul sufletului. Atunci când se formează, corpul sufletului are o culoare alb-lăptoasă, cu străluciri cristaline.

Corpul sufletului are mai multe organe interioare, care se prezintă sub forma unor sfere. Aceste sfere au dimensiunea unei mingi de ping-pong. Cea mai important organ al corpului sufletului este un centru energetic, de forma unei sfere, care poate fi denumit inima ființei sufletului. La marea majoritate a oamenilor, această sferă interioară nu are încă o poziție fixă, precum organele trupului fizic. La unii oameni, inima ființei sufletești este situată în dreptul stomacului, la alții în dreptul gâtului, la alții în dreptul umărului sau în spate, între omoplați. De-a lungul vieții întrupate, în funcție de conjuncturi, sfera respectivă se deplasează în diferite locuri.

Locul ideal în care ar trebui să fie situată inima ființei sufletești, este în dreptul inimii fizice. Deocamdată, pentru marea majoritate a oamenilor, acesta este doar un deziderat. Doar monahii sau laicii care se roagă des, au inima ființei sufletești situată chiar în dreptul inimii fizice.

Inima ființei sufletești este locul în care sunt stocate toate trăirile omului, de-a lungul existenței trupești; în ea se strâng, ca într-o arhivă, toate experiențele - ea este sediul personalității trupești, care se formează între naștere și moarte. La moarte, conținutul informațional stocat în inima ființei sufletești va fi aspirat în corpul duh. În lumea eterică se spune că inima ființei sufletești este amintirea a toate.

De-a lungul vieții, prin contactul cu lumea materială, corpul sufletului se acoperă cu energii exogene de diferite culori. Prin aceasta, nu trebuie să se înțeleagă că sufletul involuează în vreun fel, ci doar că suferă un proces de acoperire, datorită noxelor specifice lumii materiale.

Tot la câteva secunde după momentul nașterii, dintr-un punct strălucitor, situat în regiunea plexului, se formează o legătură energetică specială cu mama, ca o rază laser, care persistă toată viața. De altfel, procesul întrupării presupune o colaborare perfectă la nivel auric, pe toată durata sarcinii, între mamă și copil - mai precis, între corpul duh al mamei și corpul duh al copilului. Această colaborare începe în momentul concepției și se încheie în momentul nașterii.

Întruparea unui copil printr-o anumită femeie se produce datorită unei afinități de sunet între corpurile duh. Vibrația energetică a mamei în momentul concepției atrage, precum un magnet, un corp duh corespunzător din regiunile lumii astrale.

Dacă mama are probleme în perioada sarcinii - dacă este bolnavă, frustrată, stresată etc - corpul duh al copilului nu reușește să se armonizeze energetic cu ea, pentru a se întrupa în condiții optime, ceea ce-i declanșează o senzație de disconfort. Mai mult decât atât, copilul se poate naște cu diferite handicapuri, care nu sunt legate de antecedentele sale karmice.

Astfel, imediat după naștere, în interiorul trupului material al copilului se află trei corpuri energetice de formă umanoidă: corpul duh care poartă spiritul, corpul eteric și

corpul sufletului. Cele trei corpuri seamănă cu trei păpuși formate din lumină, puse una în alta. Fiecare din cele trei corpuri luminoase are o fizionomie distinctă. Fiecare corp este situat în propriul său palier cuantic.

Cele trei corpuri interioare se deplasează împreună cu trupul material, ca și cum ar fi situate într-un câmp gravitațional unic. Ca dimensiuni, de-a lungul existenței materiale, cele trei corpuri interioare se dezvoltă împreună cu trupul material, fără a depăși limitele epidermei.

În primele săptămâni de după naștere, omul nu are aură exterioară; nu are corp emoțional, corp astral, corp mental, corp spiritual. Nu are decât cele trei corpuri interioare de formă umanoidă, ce luminează blând, precum trei statui din neon.

Cea mai fascinantă senzație a unui om în perioada prenatală este senzația de plutire: embrionul uman, apoi micuțul trup pe cale de a se constitui, plutesc într-un extaz minunat, în pântecul matern - în lichidul amniotic. În tot acest răstimp, omul simte tot ce simte mama; aude ce vorbește, îi înțelege gândurile, trăirile, emoțiile, frustrările. Cel mai mult este deranjat de faptul că, cu el în pântec, părinții săi încă mai întrețin relații sexuale, ceea ce-i imprimă senzații de disconfort - senzații care, mai târziu, de-a lungul existenței în lumea materială, pot constitui temelia unor acte comportamentale eronate.

Expulzarea violentă din pântecul matern este prima experiență traumatizantă a unui om - izgonirea din Paradis, din extazul și bucuria ce a premers întruparea.

Astfel, prin durere, omul pătrunde prin Poarta vieții și devine un cetățean cu drepturi și obligații depline al acestei lumi.

➤ Ceremonia nașterii

Descrierea fenomenelor aurice ce se produc în decursul existenței omului în lumea materială reprezintă doar un aspect al problemei.

Existența ființei umane în lumea materială trebuie raportată și la evenimentele ce se petrec la nivelul lumii eterice. Cu atât mai mult, cu cât omul nu este singur, existența trebuie raportată și la activitățile desfășurate de către ființele angelice și spiritele naturii. Fără activitatea laborioasă și îndelung-răbdătoare desfășurată de ființele care se manifestă la nivelul lumii eterice, existența omului în lumea materială n-ar fi posibilă.

După cum s-a menționat, orice eveniment important al vieții omului este însoțit de un anumit ceremonial în lumea eterică. Nașterea, botezul, cununia religioasă, moartea, înmormântarea, sunt evenimente importante care prilejuiesc, în lumea eterică, ceremonii la care participă ființele angelice și spiritele naturii. Aceste ceremonii se realizează la toți oamenii, fără excepție.

Firește, și la acest nivel este valabilă eterna confruntare dintre forțele cosmice: **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ**. De-o parte se situează ființele îngerești și spiritele naturii bune care fac parte din categoria Fiilor Luminii, care încearcă să ajute omul în existența sa întrupată, iar de cealaltă parte ființele care se opun: Lorehh și Dree - spiritele naturii rebele și Fiii întunericului.

Cea mai des întâlnită ființă îngerească din ierarhia Fiilor Luminii este Îngerul Gabriel, care este prezent la toate ceremoniile care se fac în lumea eterică, fără nici o excepție, tuturor oamenilor întrupați. Alături de Îngerul Gabriel, ca executanți ori ca participanți, sunt prezente diferite alte ființe îngerești: Îngeri Veghetori, Îngeri întrupători sau destrupători, Îngeri Ocrotitori, spirite ale naturii cu diferite funcții. Uneori, în funcție de natura ceremoniei, participă însuși **Iisus Hristos** în Trupul de slavă. Oricum, chiar dacă nu este prezent direct la ceremonii, **Iisus Hristos** este conștient de tot ceea ce se petrece în Terra aurica; toate ceremoniile se realizează doar cu consimțământul Său.

Fiecare ființă îngerească care se manifestă în trupul de lumină în lumea eterică la aceste ceremonii are o anumită înfățișare, care nu se modifică. Ceea ce se modifică este vestimentația, care poate suferi anumite schimbări sau ajustări, în funcție de natura ceremoniei. Fiecare aspect ce ține de vestimentație, de podoabe sau de însemnele cu care se prezintă o ființă îngerească reflectă o anumită caracteristică ființială sau un anumit atribut. Fiecare aspect ce ține de vestimentație reprezintă codificarea vizuală a îndatoririlor sale, precum în lumea materială vestimentația preoților creștini reflectă atât poziția lor în organigrama Bisericii, cât și attributele funcției cu care au fost investiți prin hirotonie ori prin urcarea pe scara ierarhică.

Prima ceremonie ce se face unui om întrupat este, firește, ceremonia nașterii. Astfel, paralel cu momentul fizic al nașterii, în lumea eterică are loc o ceremonie specială.

La actul nașterii - poarta de intrare a unui spirit în lumea fizică - participă mai multe ființe angelice din ierarhia Fiilor Luminii, de cele mai diverse categorii. Sub supravegherea Îngerului Gabriel, care asistă personal la nașterile tuturor oamenilor, începe activitatea Îngerilor Veghetori. Rolul Îngerilor Veghetori este eminamente tehnic, la fel cum este și rolul medicilor din maternități.

În afara acestor ființe îngerești, în jurul noului născut se adună multe spirite ale naturii, foarte încântate de noul locatar al universului. Se poate spune că toate ființele se bucură pentru că lumea materială s-a îmbogățit cu un nou locatar.

Toate ființele îngerești și spiritele naturii participante la ceremonie se adună în jurul trupului pruncului, indiferent ce face sau unde se află acesta. Ele plutesc în jurul trupului mamei și al copilului, la o înălțime de 1,5 - 2 metri.

Într-un anumit moment al ceremoniei, alături de Îngerul Gabriel își face apariția o înaltă ființă angelică, care se manifestă des în lumea eterică, numită Doamna în alb.

Doamna în alb are înfățișarea unei femei distinse, cu părul strălucitor, galben-auriu, lung și drept; Doamna în alb are pielea fină, roză, ușor transparentă, buzele roșii, ochii albi, fără iris. La ceremoniile nașterii, poartă o rochie plină cu flori. Doamna în alb este prezentă la nașterea tuturor oamenilor.

La ceremonia nașterii unui nou locatar al lumii materiale, Doamna în alb este înconjurată de cinci Fetițe foarte drăgălașe, care poartă în mâini flori asemănătoare crinilor. Fetițele care o însoțesc pe Doamna în alb sunt ființe îngerești importante. Fiecare Fetiță are o anumită culoare a vestimentației, a părului și a ochilor lipsiți de iris: roșie, portocalie, galbenă, auric, albastră, verde etc.

Fetițele țin în mâni flori asemănătoare crinilor, care au petalele sub forma unor cupe. În fiecare cupă a crinilor se află pulberi strălucitoare. Crinii și pulberile din cupe au culori identice cu culoarea ochilor fără iris și a rochiței fiecărei Fetițe.

În secunda nașterii copilului, Fetițele intonează un imn specific pentru naștere. Practic, ele suntacompaniate de întreaga natură: de aer, de apă, de vânt, de foc sau de ploaie; toată lumea eterică pare a emite ceea ce s-ar putea numi muzica îngerilor. În timpul intonării acestui imn, întreaga natură se bucură: are loc o explozie de lumină, de culoare și de miresme plăcute.

În momentul tăierii cordonului ombilical, Fetițele strigă un "AAAAA a a a a" melodios și aruncă acele pulberi strălucitoare ce umplu petalele crinilor, care cad pe copil. Totul se petrece în cele câteva secunde ce preced și urmează momentului nașterii fizice.

La toți oamenii, Îngerul Gabriel - atotprezent în Terra aurica - le pune degetul arătător deasupra buzelor. Din acel moment, oamenii au, ca semn distinctiv, adâncitura ce pornește de la rădăcina nasului și se încheie deasupra buzei superioare. Imediat după tăierea cordonului ombilical, Îngerul Gabriel unge locul respectiv cu o alifie de culoare roz.

Când copilul trage pentru prima dată aer în piept, ceremonialul încetează brusc; luminile, mirosurile și imnul melodios al naturii se sting, iar ființele angelice participante dispar la fel de rapid și de misterios precum au sosit.

La copiii care au probleme în perioada intrauterină sau la cei predispuși la nașteri

premature, Îngerul Gabriel le vorbește în șoaptă și le pune degetul arătător pe buze, moment în care se liniștesc.

Ulterior momentului tăierii cordonului ombilical se manifestă, ca voci, și Îngerii Păzitori ai copilului, care sunt în număr de trei. Ei nu sunt vizibili în planul eteric, dar se manifestă ca voci.

Îngerii Păzitori nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori. Fiecare om are trei Îngeri Păzitori și doi Îngeri veghetori, de care este legat toată viața. În timp ce Îngerii Veghetori se manifestă mereu în lumea eterică, Îngerii Păzitori nu se manifestă decât foarte rar. Singurul loc unde pot fi văzuți Îngerii Păzitori este ultimul palier al Terrei aurice. Din planul lor de reședință, Îngerii Păzitori vor fi în conexiune cu omul pe toată durata vieții acestuia.

În momentul nașterii, par să se manifeste doar doi dintre cei trei Îngeri Păzitori. Cei doi Îngeri Păzitori se așază - sunt invizibili în lumea eterică, dar se știe că sunt acolo - la dreapta și, respectiv, la stânga omului. Al treilea ar trebui să stea de obicei deasupra capului, într-o poziție de echilibru între cei doi, sau, probabil, undeva la mică distanță în fața omului. De-a lungul vieții, Îngerul Păzitor din stânga îl îndeamnă pe om să întreprindă acțiuni cu grad mare de risc, iar Îngerul Păzitor din dreapta, mult mai conservator, îl avertizează cu privire la riscuri și-l îndeamnă să se mai gândească înainte de a lua o decizie.

Îngerii Păzitori nu dictează omului, ci doar sugerează prin voce. Omul poate să asculte pe unul sau pe altul, sau poate să nu asculte de nici unul și să facă cum crede el de cuviință. Oricum, sfaturile Îngerilor Păzitori nu încalcă liberul arbitru al omului.

În momentul în care a luat o decizie, vocile Îngerilor Păzitori încetează să-și mai facă auzită prezența, omul fiind cel care, în principiu, decide asupra realizării efective a acțiunii; pentru ca, ulterior, să suporte consecințele.

➤ Ziua Ursitoarelor

La scurt timp după venirea în lumea materială, are loc Ziua Ursitoarelor, când noul născut este vizitat de Ursitoare.

Ursitoarele sunt ființe îngerești subordonate Domnilor Destinului (Karmei). Activitatea lor este legată de karma. Prin prezența lor, Ursitoarele încep să "toarcă" sau să "urzească" firul vieții noului născut. Ursitoarele sunt în număr de trei.

Anterior Zilei Ursitoarelor, ca ființă încarnată, copilul nu contează pentru cosmos. El există doar în mod potențial. Copilul nu există cu adevărat pentru cosmos decât după ceremonia din Ziua Ursitoarelor.

Rolul Ursitoarele este legat de karma, iar prin ceremonialul îndeplinit în Ziua Ursitoarelor, ele leagă karma anterioară a omului de existența prezentă. Într-un fel, ele realizează o conexiune karmică între ultima secundă a existenței precedente și existența prezentă. Această conexiune karmică se raportează la sigiliile karmice de la nivelul corpului sufletului (despre care am amintit în cartea **Omul în afara trupului**). Cele trei Ursitoare se prezintă pentru prima oară în fața copilului cu 24 de ore înainte de Ziua Ursitoarelor.

Cea mai mică Ursitoare are înfățișarea unei copile de 10-11 ani. Este mică și delicată, are o carnație albă, ochii mari, nasul cârn și buzele roșii, ochii fără iris; face gropițe în obrăjori atunci când râde. Poartă o rochiță de culoare violetă, cu bretele și multe voaluri. În picioare poartă pantofi de lac, de culoare violetă, pe care-i privește încântată ori de câte ori atinge solul. Cântă adeseori la un instrument asemănător lirei. Pe cap poartă o coroniță de flori, iar în manile delicate ține un coșuleț plin cu flori, pe

care le împrășteie deasupra copilului. Se poate materializa în planul material atât de mult, încât poate atinge fizic copilul.

A doua Ursitoare are înfățișarea unei tinere de aproape 20 de ani. Și ea este delicată; are carnație roz, părul blond, foarte lung, ochii mari și verzi, fără iris, de culoarea smaraldului. Are o rochie identică cu cea a primei Ursitoare, dar de culoare galbenă; are o voce foarte plăcută, pe care o pune în valoare cântând mai tot timpul. În mână poartă un cornet plin cu un praf asemănător sclipiciului, pe care-l împrășteie peste copil.

A treia Ursitoare are înfățișarea unei fete de aproximativ 30 de ani. Are părul lung și creț, de culoare roșie, pielea albă, cu pistrui, ochii mari, de culoare albastră, fără iris. Are o rochiță identică cu a celorlalte două, dar de culoare roșie, la fel ca și părul. La încheieturile mâinilor, la glezne, la gât și pe frunte poartă coliere și brățări, în care sunt prinse o mulțime de pietre roșii. În picioare poartă sandale asemănătoare cu cele purtate în vechime de romani, de culoare roșie, iar când atinge pământul, dansează.

Cele trei prezențe feminine sunt însoțite de o armată intragă de spirite ale naturii, pitici - băieți și fete - cu înfățișări și comportamente care nouă, oamenilor, ar putea să ni se pară hilare. Timp de 24 de ore, cât stau în jurul copilului, piticii joacă fel de fel de jocuri copilărești, presărate cu hohote voioase de răs. Uneori se holbează cu ochii mari la copil, iar în momentul în care copilul găngurește, se opresc din joacă și din răs, și încearcă să-i atragă atenția prin fel de fel de giumbușlucuri.

Simpaticele spirite ale naturii încearcă adesea să ia copilul în brațe, dar, cum nu reușesc, copilul fiind totuși pe un alt plan cuantic, urechile lor ascuțite, care ies prin pălărioarele pe care le poartă pe cap, se pleoștesc brusc, ceea ce provoacă un nou hohot de răs.

Din timp în timp, piticii sunt readuși la "realitate" de cele trei Ursitoare, care îi muștră, mai mult în glumă, bătând din palme sau folosind degetul arătător. Dar "seriozitatea" lor nu durează mult, jocurile și hohotele de răs sunt reluate cu reînnoit elan.

În momentul central al ceremoniei, cele trei Ursitoare ating copilul cu mâna chiar în zona pieptului, la nivelul corpului sufletului, acolo unde, de-a lungul vieții, se vor forma cele trei pete karmice. Din acel moment, copilul este apt pentru a intra în lume.

De-a lungul vieții, în cele trei zone ale pieptului se va acumula o energie modulată informațional, care reflectă karma existenței respective, în funcție de modul de comportament al omului.

➤ Botezul

Un alt eveniment important al debutului unui om în lumea materială este botezul creștin. Ritualul botezului creștin care se desfășoară în lumea materială - cufundarea în apă - este precedat, în lumea eterică, de o scurtă ceremonie.

Botezul este un moment unic în viața fiecărui om, atât ca importanță, cât și ca fast. La ceremonia eterică a botezului se adună multe ființe angelice și spirite ale naturii cu diferite funcții în organigrama spirituală a cosmosului.

Și această ceremonie este asistată de Îngerul Gabriel. La ceremonia botezului participă mai multe ființe îngerești subordonate Domnilor Karmei - Bătrânilor. Aceste ființe pot fi numite Mesageri karmici.

La începutul ceremoniei, toate ființele cântă imnuri de slavă. Cel mai frumos cântec este cel adresat Tatălui ceresc, **Dumnezeu**. De la ființele îngerești la spiritele naturii, toți cântă la unison, iar pe măsură ce cântecul de slavă se înalță mai amplu și mai melodios, pare că ființele prezente se umplu de o lumină sublimă. Este ca și cum nesfârșite efluvii de lumină, precum pâraiele repezi de munte, limpezi și cristaline, ce susură lin printre

roci, pornesc din locuri diferite pentru a se reuni într-un imens fluviu. Din când în când, se aude ritmic un trăznet îndepărtat. Treptat, melodia se accentuează, devenind mai clară și mai tumultuoasă. Pare că mii și mii de talazuri se precipită și se izbesc de țârmurile unei mări agitate. În tot acest răstimp, din ființele angelice care participă la acest eveniment magnific emană o strălucire și o forță sublimă. Treptat, totul se liniștește, revenind la starea inițială.

Acest ritual se petrece nu numai în cazul botezului unui om, ci și, cu unele modificări, în cazul hirotoniei unui preot, unui episcop sau a unui alt înalt ierarh bisericesc, precum și în cazul târnosirii unei biserici.

Imediat după ceremonie, în funcție de nivelul său evolutiv, de elementul "natural" cu care este în conexiune aurică, copilul este legat energetic de anumite spirite ale naturii. În funcție de chakrele aflate în funcțiune, copilul se conectează energetic spiritelor naturii cu care este în rezonanță.

Spiritele naturii vor regla, de-a lungul întregii vieți, funcționarea optimă a corpului eteric al omului, în așa fel încât acesta să acționeze potrivit nivelului său evolutiv și scopului pentru care s-a încarnat. Între om și spiritele naturii se va naște o legătură de simpatie. Fiind legat de un anumit element al naturii și de un anumit spirit al naturii, omul se va simți atras de elementul său caracteristic - aer, apă, pământ etc.

Spre sfârșitul ceremoniei botezului, copilului i se prezintă în mod "oficial" Îngerii Veghetori - Îngerul Veghetor de corp duh și Îngerul Veghetor de suflet - care, din acest moment, îl vor asista până la moarte.

6. PE CRUCEA VIETII

➤ Maturizarea structurilor aurice

După cum s-a menționat, omul vine la întrupare într-un corp de lumină de formă umanoidă, care este corpul duh, în centrul căruia, ca o nestemată, strălucește spiritul. Tot acest ansamblu formează individualitatea nepieritoare a omului.

Chiar în momentul nașterii, se formează personalitatea, compusă din ansamblul sufletului. Ansamblul sufletului este format din steluța sufletului situată la nivelul laringelui, din coconul albicios ce o învăluie și din corpul sufletului. În momentul în care omul devine conștient de mediu și de sine se formează alte două corpuri aurice: corpul conștiinței și corpul conștiinței, care, de asemenea, țin de ansamblul sufletului. Tot în momentul nașterii se structurează definitiv corpul eteric.

Astfel, la scurt timp după momentul nașterii în lumea materială, ființa omenească este complet configurată. Ea este compusă din trei corpuri luminoase interioare, de formă umanoidă, ca trei păpuși luminoase puse una în alta: corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric. Cele trei păpuși luminoase sunt mai mici, ca dimensiuni decât trupul pruncului.

De-a lungul existenței întrupate a omului, corpul duh nu își modifică aproape deloc caracteristicile cromatice. În schimb, corpul sufletului își modifică culoarea, în funcție de actele comportamentale. Dar până să-și modifice culoarea într-un mod radical, trebuie să treacă o perioadă mai lungă de timp. La rândul său, corpul eteric se modifică în funcție de starea de sănătate a omului.

Pe măsură ce primește impresii din lumea materială și are emoții și trăiri, copilul își formează treptat noi structuri aurice, care nu existau anterior. Aceste noi structuri sunt corpurile aurice exterioare: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental intelectual. Toate aceste noi structuri aurice nu au formă umanoidă. Ele au forme vag ovoide, învăluind trupul material până la o distanță variabilă. De exemplu, la copii, corpul astral

nu depășește 30-40 cm. La adulți, corpul astral poate depăși un metru.

Din momentul în care copilul are primele emoții și primele dorințe, se poate spune că are o aură exterioară. Anterior acestui moment, exista doar planul cuantic corespunzător. În timp ce copilul se maturizează, corpurile aurice exterioare se structurează treptat și cresc în volum. Ele își modifică foarte rapid luminozitatea, culoarea, mirosul și sunetul, în funcție de stările momentane - de stările emoționale, afective sau mentale. Dacă copilul este supărat că i s-a luat jucăria, corpul emoțional dobândește culori închise. Dacă, în secunda următoare este făcut să râdă, corpul emoțional dobândește o culoare deschisă - roz-trandafirie.

În primii ani de viață, copilul va reuși doar să se delimiteze pe sine de lume și de mediu, să spună "eu" și "al meu" - jucăria mea, spațiul meu de joacă -, din care sunt excluși toți intrușii. Treptat, de-a lungul vieții, simultan cu dezvoltarea și cu maturizarea corpurilor aurice exterioare, încep să intre în activitate chakrele.

Dacă, la începutul existenței este curat și strălucitor, corpul sufletesc al unui copil se colorează treptat, în funcție de modul de comportament. Simultan, zona pieptului se acoperă de noxe karmice.

Practic, la o vârstă fragedă, care corespunde cu primele minciuni spuse de către copil, corpul sufletului începe să se acopere cu noxe de diferite culori. Minciunile sunt spuse de copii, oarecum, în urma unei educații defectuoase: părinții își întreabă odrasla dacă a fost cuminte, la care copilul răspunde afirmativ chiar dacă nu a fost așa, căci altfel pierde "bonusul de cuminenie": ciocolata, bomboanele sau ursulețul de pluș. Astfel, sufletul își începe călătoria prin lume, colorându-se în funcție de modul de comportare.

Rezultanta travaliului corpurilor conștiinței și conștiinței, care exprimă și nivelul evolutiv al personalității terestre, poartă numele de cunoaștere. Cele două componente ce țin de suflet determină și dezvoltarea treptată a corpurilor aurice exterioare: emoțional, astral, mental etc.

Primul corp auric exterior care se formează complet la un copil este corpul emoțional, care, în prima parte a vieții, va fi în rezonanță cu cel al mamei. Nu se poate cunoaște cu exactitate când anume se formează complet corpul emoțional - procesul fiind condiționat de mulți factori.

Lent, pe fundalul dezvoltării treptate a corpului emoțional, se dezvoltă și corpul astral, ce se dezvoltă ca o masă amorfa de energii aflate într-o continuă schimbare. În măsura în care copilul va sta lângă mamă, în măsura în care va fi ocrotit și îngrijit în mod corespunzător, corpul astral se va dezvolta plenar și armonios. Totuși, până la prima ejaculare sau până la primul orgasm petrecute mai târziu, la pubertate, corpul astral nu se formează complet.

Ulterior, se va dezvolta corpul mental inferior - intelectul. Nu se poate însă vorbi despre un corp mental inferior bine structurat înaintea vârstei de zece ani. Abia la vârsta majoratului, corpul mental inferior se formează complet și apare la fel ca la o persoană adultă.

O dată formate, toate corpurile aurice exterioare se dezvoltă progresiv, în funcție de comportamentul omului, dar și de nivelul său evolutiv. La mulți oameni, cel mai elevat corp auric este corpul mental-intelectiv. Mult peste 21 de ani, în apropierea vârstei de 30 de ani, în funcție de nivelul evolutiv al omului, începe să se formeze corpul mental superior.

În jurul vârstei de 35-40 de ani se formează corpul spiritual, care este legat de activitatea religioasă. La acea vârstă, pasiunile explozive ale corpului emoțional, precum și logica specifică mentalului încep să mai slăbească, iar omul își amintește, ca prin vis, de **Dumnezeu** și începe să-și pună întrebări: de ce s-a născut, dacă viața are un sens etc.

Dacă omul a manifestat astfel de preocupări la o vârstă mai mică, atunci aceste structuri aurice se formează înainte de vreme. Astfel, corpul mental superior apare

dezvoltat la cei care, încă din tinerețe, se apleacă asupra problemelor filozofice, iar corpul spiritual apare și la copiii care s-au obișnuit să se roage.

În momentul în care omul rostește, pentru prima oară în viață, Numele lui **Iisus Hristos**, se formează corpul haric al palselor mesianice, care învăluie ca o cupolă protectoare structura aurică a omului în cauză. Cu cât un om rostește, de-a lungul vieții, de mai multe ori Numele lui **Iisus Hristos**, cu atât corpul haric al plaselor mesianice persistă mai mult și are o acțiune mai profundă asupra structurii aurice. Iar dacă un om s-a obișnuit să se roage zilnic la **Iisus Hristos**, stabilește o legătură directă cu El. Aceasta este începutul comunicării directe între un om și **Iisus Hristos**, care se manifestă de 2000 de ani în Trupul de slavă. În timp, legătura se accentuează, iar simpla comunicare se transformă în comuniune.

Sufletul unui om este considerat copt abia după împlinirea vârstei de 33 de ani. Până la acea vârstă, omul este ocrotit în proporție foarte mare de către Îngerii săi Veghetori. După 33 de ani, omul - ca suflet - devine complet autonom.

➤ Un alt fel de curriculum vitae

Atunci când, într-o împrejurare oarecare a vieții, un om este întrebat de biografia sa și i se cere un curriculum vitae, nu poate răspunde decât în termeni strict materiali - ce școli a făcut, ce cursuri a urmat, ce locuri de muncă a avut, care este starea civilă, unde a locuit, care este seria actului de identitate, ce grupă sanguină are etc.

Totuși, în sinea lui, fiecare om este conștient de faptul că existența nu poate fi redusă doar la aceste evenimente și că, în spatele lor, mai există altceva. În momentul în care, pentru prima oară, unui om matur i se cere o analiză mai detaliată a existenței sale, rămâne surprins. I se pare că, deodată, i se deschide o fereastră spre ceva ce, anterior, nu fusese capabil să conștientizeze - ceva ce ascunsese adânc în forul său interior.

Aceeași senzație de surprindere o poate avea, de exemplu, un om care se prezintă, pentru prima oară, la un psihanalist. Rămâne surprins de faptul că nu i se cer informații cu privire la ceea ce s-a desfășurat la interfața existenței sale trupesti. Nu este întrebat cu privire la școlile pe care le-a urmat, nici cu privire la diplomele pe care le-a obținut de-a lungul vieții.

La un psihanalist, un om este întrebat cu totul altceva: care au fost relațiile cu părinții în copilărie - i se pune inclusiv întrebarea aceea, care cândva i se părea stupidă: pe cine iubește mai mult, pe mama ori pe tata -, care au fost relațiile cu prima sa iubită și de ce s-a despărțit de ea, care sunt relațiile actuale cu partenera/partenerul de viață etc. Și, mai ales, i se cere să-și povestească visele pe care le-a avut în ultima perioadă.

Apoi, celui care merge la psihanalist, i se dau, cu limitările de rigoare, o serie de sfaturi și i se spune ce anume trebuie să facă pentru a scăpa de starea în care se află. Devenit pacient, omul respectiv este canalizat să conștientizeze relațiile cu persoanele din jur și cu sine însuși.

Treptat, în urma unei astfel de experiențe, chiar dacă nu poate conștientiza mare lucru și nu poate integra complet ceea ce i se spune din perspectiva psihanalitică, omul înțelege totuși un fapt deosebit de important: viața poate fi analizată din mai multe perspective. Omul înțelege astfel că, ceea ce considera anterior a fi viața sa, adică înșiruirea de evenimente aparent fără legătură și, cel mai adesea, irelevante, nu reprezintă decât un aspect al problemei.

Firește, un curriculum vitae sau o analiză psihanalitică reprezintă doar moduri limitate de a înțelege viața unei ființe omenești. Fără nici o îndoială, o analiză corectă și eficientă a vieții unui om nu poate pleca decât de la evenimentele cotidiene concrete, chiar și de la cele mai banale. De asemenea, modul în care omul se comportă de-a

lungul vieții - ceea ce constituie răspunsul său la evenimentele în care este implicat - reprezintă baza de pornire, iar analiza lor atentă poate revela ceea ce este acel om. De-a lungul întregii sale vieți, omul se comportă într-un anumit mod, astfel încât se poate spune că este un constant creator de karma.

La baza manifestării omului în lumea materială se află liberul arbitru. Mai întâi, omul ia decizii prin liberul său arbitru și apoi acționează. Acțiunile omului sunt de două feluri: bune și rele.

În momentul în care omul făptuiește binele, se alătură Legilor cosmice - Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor. Făptuind binele, omul se alipește prin rezonanță Fiilor Luminii. Când omul acționează în conformitate cu Firea lucrurilor, își construiește o "karma bună". Făptuind în acord cu Legile cosmice, omul primește de la cosmos ceea ce a oferit, astfel încât cosmosul și toate ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii conlucrează în folosul său. Rezultatul este sănătatea, viață îmbelșugată, fericirea.

Binele, pentru cosmosul spiritual și pentru ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii, înseamnă un singur lucru: perpetuarea creației lui **Dumnezeu**, indiferent sub ce formă s-ar prezenta aceasta. Omul se naște pentru a perpetua și prezerva creația lui **Dumnezeu** în lumea materială. Legile cosmice - Firea lucrurilor - prevăd cu strictețe acest unic aspect: perpetuarea creației lui **Dumnezeu** în orice formă: în ceea ce privește raporturile cu natura, în ceea ce privește raporturile cu mediul animal și vegetal, în ceea ce privește relațiile sociale, în ceea ce privește relațiile de familie etc.

În schimb, atunci când omul alege, prin liberul său arbitru, să făptuiască răul, se desprinde de ierarhia Fiilor Luminii, de Ordinea cosmică - Firea lucrurilor - și se alătură Fiilor întunericului. Răul înseamnă distrugerea creației lui **Dumnezeu**.

Privind lucrurile din această perspectivă, se poate spune că, pentru fiecare om, viața este o ecuație complexă cu multe necunoscute, pe care trebuie să o rezolve. Ecuația are doar un singur răspuns viabil: perpetuarea și preservarea creației lui **Dumnezeu** în lumea materială.

Se poate spune, de asemenea, că modul în care omul trebuie să se comporte pentru a perpetua creația lui **Dumnezeu** în lumea materială este structurat adânc în profunzimile forului său interior. Fiecare om are imprimat adânc, în structura sa sufletească, legile fundamentale după care trebuie să se ghideze de-a lungul vieții. Totalitatea acestor legi formează Firea lucrurilor.

➤ Insuflările

Legile fundamentale ale cosmosului sunt reamintite oamenilor în toate momentele vieții lor de către ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii, prin intermediul unor *insuflări* (așa sunt numite în lumea eterică).

În lumea materială, oamenii primesc doar sfaturi verbale. În schimb, de la ființele ocrotitoare din lumea eterică, oamenii pot primi sfaturi atât în mod verbal (prin sunete), cât și prin influențe energetice. În momentul în care o ființă îngerească oferă sfaturi în mod verbal unui om, emite și un flux energetic specific - o energie spirituală modulată informațional. Această energie modulată informațional poartă numele de *insuflare*. Firește, omul, prin liberul arbitru, decide dacă să pună ori nu în practică sfatul primit.

Educarea oamenilor prin *insuflări*, ceea ce reprezintă *începutul de dreaptă învățătură a fiilor femeii*, începe înaintea nașterii în lumea materială. Prima insuflare importantă este conferită unui om printr-o ceremonie eterică, desfășurată cu puține clipe înaintea nașterii în lumea materială. În cadrul ceremoniei eterice, *insuflarea* este conferită direct de către Îngerul Gabriel. Ulterior, de-a lungul vieții, insuflările sunt repetate ori de câte ori apare prilejul, de către Îngerii Veghetori personali ai omului.

"Aceste insuflări (învățături sau sfaturi fundamentale) sunt următoarele: cunoașterea

simțurilor, cunoaștința simțurilor, cunoașterea tuturor trăirilor (cunoașterea trăirilor toate), cunoașterea binelui și a răului, cunoaștința binelui și răului, cunoașterea naturii (cunoașterea naturii și a naturii toată), cunoașterea tuturor tainelor - adică înțelepciunea luminii Adevărate - conștiința binelui și a răului, Adevărul și contemplarea Adevărului, părtășia cu Totul, conștiința conștiinței, părtășia cu Hristos care este Dumnezeu"- Așa sună textul prescurtat, rostit de către ființele îngerești care conferă insuflările - Îngerul Gabriel și Îngerii Veghetori.

Totodată, *insuflările* reprezintă standardul calitativ la care poate ajunge un om, dacă respectă Legile divine - care formează Ordinea Divină sau Firea lucrurilor. Dacă omul ar respecta toate Legile, potrivit acestor insuflări (sfaturi), s-ar integra în Firea lucrurilor, în Ordinea cosmică, devenind o Cruce de om.

Crucea de om este stadiul final la care poate ajunge un om în urma unei existențe în lumea materială. Crucea de om este omul centrat în Firea lucrurilor. Crucea de om este omul luminat, omul care își poartă crucea și devine una cu ea.

Crucea de om este omul care are conștiința, conștiința și cunoașterea naturii - a ceea ce noi numim natură, dar care este mai mult decât mediul lumii materiale.

Crucea de om are conștiința, conștiința și cunoașterea simțurilor, are conștiința, conștiința și cunoașterea binelui și a răului, are conștiința, conștiința și cunoașterea tuturor tainelor - inclusiv experiența Luminii, care este Taina înțelepciunii Luminii Adevărate.

Crucea de om are conștiința, conștiința, cunoașterea și contemplarea Adevărului, are conștiința, conștiința și cunoașterea Iubirii prin părtășia cu **Iisus Hristos**, care este **Dumnezeu** adevărat.

➤ **Asocierea cu îngerii căzuți**

La baza manifestării omului în lumea materială se află liberul arbitru. Acțiunile omului sunt de două feluri: bune și rele. În momentul în care omul făptuiește binele, se alătură Fiilor Luminii și primește de la cosmos ceea ce a oferit; este ocrotit, supravegheat și încurajat de Fiii Luminii. În schimb, atunci când omul alege, prin liberul său arbitru, să făptuiască răul, se desprinde de ierarhia Fiilor Luminii și se alătură Fiilor întunericului.

Făptuind răul, omul se conectează energetic, prin sintonie, Fiilor întunericului. Această conexiune este de două feluri, întrucât Fiii întunericului pot fi împărțiți în două categorii.

Prima categorie este formată din acei îngeri ai întunericului care și-au pierdut forma umanoidă, iar corpul lor este risipit în tot universul. Numele lor este Ashpan - Cei reîntorși. Aceste ființe și-au pierdut corpul de formă umanoidă pe care-l aveau cândva. Ele încă au un corp, dar acesta nu mai are formă umanoidă. Corpul lor este risipit în cosmosul spiritual sub forma unor particule energetice.

A doua categorie este formată din acei îngeri ai întunericului care încă își păstrează forma umanoidă, dar ai căror ochi nu mai văd adevărul. Ei sunt Cei cu ochii negri -dracii.

Prima conexiune aurică a unui om se realizează cu ființele Ashpan. Făptuind răul pentru prima oară în viață - cel mai adesea, în copilărie -, omul atrage, prin rezonanță, ființele Ashpan corespunzătoare. Fiind atrase de actele comportamentale ale oamenilor, particulele corpurilor risipite prin cosmos ale ființelor Ashpan se lipesc instantaneu de structurile aurice exterioare ale omului: corpul emoțional, corpul astral sau corpul mental. Astfel, din acel moment, se poate vorbi despre o asociere aurică dintre oameni și îngerii căzuți - Ashpan.

Din momentul făptuirii răului de către un om, pentru prima oară în viață, corpurile sale aurice exterioare se acoperă cu particulele energetice încărcate negativ, precum un magnet se acoperă cu pilitură de fier. Particulele respective nu sunt altceva decât atomi energetici ai corpurilor lipsite de formă, dar risipite în cosmos, ale ființelor Ashpan.

Omul este ca un magnet, care atrage pilitura de fier risipită în cosmos. Astfel, pilitura de fier acoperă în întregime magnetul, care, treptat, își pierde caracteristicile inițiale. Un magnet acoperit integral cu pilitură de fier nu mai este un magnet, iar capacitatea sa de atracție este slabă. Tot astfel, structurile aurice exterioare ale omului sunt acoperite, în urma exercitării liberului arbitru, de particule negative ce provin de la ființele Ashpan. Acesta este motivul pentru care corpurile aurice exterioare - de exemplu, corpul emoțional sau corpul mental - dobândesc, în cazul unor stări emoționale, afective și mentale negative, anumite culori.

Un corp emoțional care dobândește culoare roșie reflectă o mânie extremă. Mânia nu este a omului, dar omul se identifică cu ea. Omul spune: sunt mânios și îmi vine să bat pe cineva. De fapt, omul este magnetul care atrage mânia din cosmos, iar în cosmos, mânia este manifestată chiar de ființele Ashpan. Pilitura de fier ce acoperă magnetul reprezintă emisiile energetice ale ființelor Ashpan.

Dobândind culoarea roșie, corpul emoțional al omului își pierde caracteristicile inițiale, iar prin repetarea stării respective de-a lungul vieții, omul în cauză se obișnuiește într-atât cu manifestarea mâniei, încâ nici nu își mai amintește că, inițial, s-a comportat altcumva.

Același fenomen auric se produce în cazul tuturor stărilor negative ale unui om, care se succed cu repeziciune de-a lungul vieții. Fiecare stare pe care un om o manifestă prin exercitarea liberului arbitru, atrage o anumită categorie de ființe Ashpan care se lipesc, prin sintonie de aura lui.

Din punct de vedere auric, fiecărei stări negative îi corespunde o culoare specifică, care se manifestă la nivelul corpurilor aurice exterioare (emoțional, astral, mental etc), iar din punct de vedere psihic, fiecare stare formează un focar de personalitate. Fiecare focar de personalitate aparține unei ființe Ashpan.

Treptat, omul devine un conglomerat complex de focare de personalitate. Fiecare focar de personalitate acumulează, în timp, o încărcătură energetică remanentă, care este refulat în subconștient. Astfel, prin repetarea, în urma exercitării liberului arbitru, a unor stări negative, omul ajunge sub influența aproape deplină a ființelor Ashpan.

De-a lungul vieții, ceea ce este în interiorul omului se reflectă în exterior. Evenimentele vieții nu sunt altceva decât reflectarea a ceea ce omul este în interior. Omul este un sistem oscilant deschis care influențează și este influențat de mediu.

În momentul în care, prin exercitarea liberului său arbitru, un om alege să manifeste o caracteristică negativă - mânia, trufia, ura -, emite o energie modulată informațional și atrage din cosmos, prin sintonie, după principiul diapazonului, ceea ce este compatibil cu el. Cosmosul, evident, reacționează, iar efectul se manifestă atât la nivelul mediului material, cât și a celui spiritual. Dacă la nivelul cosmosului spiritual, omul atrage ființele cu care este în rezonanță după principiul diapazonului, la nivelul mediului material omul atrage semeni de-ai săi cu aceeași încărcătură emoțională și evenimente compatibile. În fond, cine se aseamănă se adună. Iar ceea ce se adună, se numește karma.

Astfel, de-a lungul vieții, prin liberul său arbitru, omul își programează singur evenimentele prin care trece. Nu îngerii căzuți îl conduc pe om la comiterea răului. Omul însuși este cel care alege, prin exercitarea liberului său arbitru.

În momentul în care, pentru prima oară în viață, un om înțelege că nu trebuie să dea curs unui sentiment negativ - de exemplu, înțelege că nu trebuie să dea curs mâniei - și se abține, realizează un mare pas înainte: se eliberează. Eliberându-se, acel om are un viciu, o meteahnă sau o eroare de comportament în minus. Simultan, aura sa devine mai curată. O parte din pilitura de fier se desprinde de magnet - se demagnetizează.

Desprinzându-se pilitura de fier, dispare și un focar de personalitate. Abia în acel moment, omul înțelege cine este el și de ce s-a identificat mereu cu stările prin care a trecut - ca rezultat al formării focarelor de personalitate.

În urma conștientizării unui defect, omul scapă de un sentiment negativ, de o culoare negativă ce se manifesta la nivelul corpului emoțional sau mental, de un focar de personalitate nefast, dar, mai ales, scapă de o ființă Ashpan. La rândul ei, ființa Ashpan se eliberează de om cu lecția învățată, urmându-și traseul cosmic.

Acest proces se desfășoară de-a lungul existenței întrupate a tuturor oamenilor. Majoritatea stărilor negative - și, prin urmare, a focarelor de personalitate - ale unui om s-au format, în stare incipientă, încă din primii ani de viață și s-au coagulat treptat, prin repetare. În decursul vieții, un om cu nivel evolutiv galben al corpului duh are aproximativ 600 de focare de personalitate, care nu sunt altceva decât emisiile unor ființe Ashpan.

Toți oamenii aleg, prin liberul arbitru, la începutul existenței lor - în prima fază a copilăriei - să manifeste anumite sentimente, gânduri sau comportamente negative, de care nu mai pot scăpa o lungă perioadă de timp sau, uneori, toată viața. De aceea, au mereu senzația că întâlnesc doar o anumită categorie de oameni sau că au parte de același tip de evenimente nefericite și că se învârtesc într-un cerc vicios, din care nu pot ieși. Abia, după un răstimp destul de lung, poate la maturitate, poate la bătrânețe - în care existența pare a fi pusă în paranteze și în care simt că nimic nu merge așa cum ar fi trebuit - oamenii scapă, în urma unui eveniment cel mai adesea banal, de acea eroare de comportament, eliberându-se.

Din păcate, omul este format din multe focare de personalitate. Chiar dacă elimină unul dintre ele, rămân alte focare de personalitate, alte culori aurice negative, alte erori de comportament, alți Ashpan de eliberat.

Pentru a exemplifica acest proces, putem lua ca exemplu mânia. La fiecare om, focarul de personalitate specific mâniei s-a format încă din copilărie - poate în momentul în care colegul de joacă și-a însușit jucăria preferată, poate în momentul în care educatoarea l-a pedepsit în mod nedrept sau poate în momentul în care colega pe care o iubea pe ascuns, i-a refuzat plăcerea de mănca împreună o prăjitură. De-a lungul timpului, în urma unor evenimente similare, focarul de personalitate s-a amplificat, astfel că omul în cauză a acumulat o încărcătură energetică remanentă. Astfel, impulsul de a-și lovi semenul, de a sparge un obiect, de a arunca cu o piatră, de a apăsa pe trăgaci etc a devenit din ce în ce mai puternic.

Firește, într-o primă fază, omul are tendința de a se abține, dar, după o perioadă, dă frâu mâniei sale și nu o mai "controlează". Astfel, poate ajunge la acte comportamentale necugetate. S-ar putea spune că "s-a enervat din senin", că "a avut o zi proastă", că "nu și-a mai controlat nervii" etc. De fapt, focarele de personalitate responsabile cu mânia - și sunt destul de multe, în funcție de "nuanța" mâniei - s-au activat brusc, iar la nivelul aurei exterioare au apărut culorile întunecate. Omul s-a comportat potrivit impulsurilor sale, pe care nu le-a mai putut struni.

În definitiv, oamenii "calmi" care nu se enervează, nu se mâniază și nu folosesc forța, sunt acei oameni care, de-a lungul vieții, au reușit să-și conștientizeze lipsurile și să elibereze ființele Ashpan, care formau focarele de personalitate. Diferența dintre un om liniștit, lipsit de astfel de impulsuri și unul care nu-și stăpânește "nervii" constă în conștientizarea repetată a unor erori de comportament.

Celui impulsiv, comportamentul omului liniștit i se pare "fără nerv", plat, previzibil, adesea stupid. Cel impulsiv spune despre omul liniștit că nu are "sânge în vene" sau că este "impotent" (ca reacție).

De fapt, așa și este, dar ceea ce oferă surplusul de energie celui impulsiv nu este "nervul" sau "sângele din vene", ci energia emisă de ființa Ashpan - care formează focarul de personalitate respectiv. Energia ființei Ashpan conferă omului potența de a se comporta într-un mod impetuos sau impulsiv. Omul liniștit este lipsit de această

energie, astfel că nu are cum să se manifeste precum cel impulsiv.

Acesta este, de fapt, factorul decisiv care diferențiază oamenii, de-a lungul existenței trupești. Unii oameni sunt liniștiți, aplecați mai mult spre viața meditativă sau spre studiu, aplecați spre îndeplinirea cu strictețe a imperativelor momentului și spre satisfacerea necesităților zilnice, fără a folosi mijloace dure. Ceilalți sunt mereu agitați, tentați mereu să folosească forța, să dea frâu mâniei, sexualității exacerbate, orgoliului și altor caracteristici negative, ca și cum ar avea un surplus de energie, pe care nu știu cum să-l consume mai epede.

Oamenii din ultima categorie nu reușesc să consume niciodată surplusul de energie. Pofta vine mâncând, căci între acei oameni și ființele Ashpan se naște o conexiune de tip feedback: ființele Ashpan emit permanent energia lor inepuizabilă, iar focarele de personalitate se supradimensionează. Cu fiecare moment în care omul abuzează de comportamentul negativ, ființele Ashpan devin și mai puternice, emițând o nouă cantitate de energie.

Astfel că omul intră într-un cerc vicios, care pare a nu se mai sfârși niciodată. Cu adevărat grav este însă faptul că, de la un anumit moment, intră în joc a doua categorie de Fiii ai întunericului - Cei cu ochii negri.

➤ **Lucrarea ființelor luciferice**

Dacă, de-a lungul vieții, prin exercitarea liberului arbitru, oamenii perseverează în a nu se comporta în conformitate cu Firea lucrurilor, lucrurile iau o întorsătură total nefavorabilă.

Prin comiterea repetată a unor acte comportamentale situate în afara Ordinii cosmice - Firea lucrurilor -, oamenii atrag, ca sisteme oscilante deschise, acele ființe care îl manifestă constant în cosmos: Fiii întunericului, Cei cu ochii negri.

Făptuind răul, oamenii nu atrag doar particulele din corpurile spirituale risipite prin cosmos ale ființelor Ashpan, ci și pe Cei cu ochii negri. Dacă oamenii ar atrage doar particulele ființelor Ashpan, lucrurile n-ar fi prea grave.

În mod firesc, între oameni și Cei cu ochii negri există o incompatibilitate energetică. În consecință, Cei cu ochii negri nu pot acționa direct asupra oamenilor. În starea existențială în care se mențin, Cei cu ochii negri nu-i pot vedea pe oameni, nu-i pot auzi, nu le pot simți mirosul. Așadar, cu de la sine putere, Cei cu ochii negri nu-i pot contacta pe oameni. Celor cu ochii negri li se termină "aria de acoperire" când este vorba de oameni.

În mod natural, nici oamenii n-ar putea să-i contacteze pe Cei cu ochii negri, care sunt altceva decât ei. Totuși, oamenii au descoperit, deloc întâmplător, în banca de date a universului, adresa și numărul de telefon al Celor cu ochii negri. Mijlocul prin care Cei cu ochii negri pot fi contactați de oameni în mod direct, ca și cum ar fi sunați prin telefonul celular, este făptuirea răului.

La început, oamenii care făptuiesc ceva rău, atrag doar particulele corpurilor lipsite de formă ale ființelor Aspan, încărcându-se auric negativ cu emisiile lor spirituale. Omul-magnet atrage, la început, pilitura de fier risipită în cosmos, dar imediat după aceea uită că este doar un magnet și se comportă precum pilitura de fier. Treptat, se magnetizează și pilitura de fier, astfel încât nimeni nu mai știe unde se termină magnetul și unde începe pilitura - ambele formează un corp comun.

Mânia, din cazul dezbătut anterior, este doar un focar de personalitate care pune stăpânire pe un om. Omul nu este mânia, omul este doar mâniaș. El doar se identifică cu mânia. Dacă, de mai multe ori la rând, omul persistă în manifestarea mâniei, atunci mânia devine o a doua natură - de fapt, devine chiar prima natură a omului respectiv.

Astfel, acel om ajunge să nu-și mai poată struni puseurile de mânie. Se mâniază din

ce în ce mai des, până când nu se mai poate controla, iar atunci vede roșu în fața ochilor și nu mai știe ce face. Roșul este, de fapt, culoarea aurică corespondentă mâniei, iar dacă un om ajunge să vadă roșu, înseamnă că întreaga lui aură exterioară are culoarea roșie închisă. Dacă, la început, s-a folosit doar de manifestarea verbală a mâniei, ulterior un om poate ajunge la folosirea forței pentru a arăta cine este mai tare și de partea cui este "dreptatea".

Tocmai puseul de mânie este mijlocul prin care un om descoperă, în banca de date a universului, numărul de telefon al Celor cu ochii negri. Puseul de mânie înseamnă, de asemenea, formarea instantanee a "numărului de telefon" al Celor cu ochii negri și stabilirea contactului. Dacă omul nu i-ar fi sunat, Cei cu ochii negri n-ar fi știut că acel om există, că are cont în banca de date a universului și număr de telefon personal.

Percepând emisia de energie negativă din momentul mâniei, Cei cu ochii negri devin dintr-o dată foarte atenți și localizează omul respectiv. Energia emisă de un om care se înfurie are aceeași frecvență cu energia trupului de formă umanoidă în care se manifestă Cei cu ochii negri în lumea eterică.

Doar cu câteva secunde înainte de emisia unui sentiment negativ, omul nu exista pentru Cei cu ochii negri. Omul a fost localizat abia după ce a emis sentimentul negativ. În secunda următoare emiterii unui sentiment negativ, Cei cu ochii negri se prezintă în trupul lor de lumină, la nivelul lumii eterice, alături de omul respectiv. Evident, în cazul unui singur om se prezintă un singur reprezentat al Celor cu ochii negri: o ființă luciferică în trup de formă umanoidă, ai cărui ochi negri absorb energia precum găurile negre.

Prin repetarea manifestării sentimentului negativ și a erorii de comportament, legătura dintre omul în cauză și reprezentantul Celor cu ochii negri se adâncește. Acest fapt se petrece atât în cazul mâniei, cât și în cazul celorlalte sentimente negative sau erori de comportament. Treptat, aura omului începe să semene cu cea a ființei cu ochii negri, care începe o influențare din ce în ce mai accentuată, formându-se o rezonanță specifică.

Sunându-i pe Cei cu ochii negri, omul care are un puseu de mânie emite și un semnal energetico-informațional către semenii săi. Oamenii care se aseamănă se adună, iar cei care sunt în disonanță se depărtează. Astfel, oamenii care au caracteristici energetice asemănătoare se adună laolaltă și încearcă să facă ceea ce știu cel mai bine, adică să manifeste aceleași erori de comportament, sub diferite forme, "ajutați" de această dată, în mod subtil de ființele luciferice, Cei cu ochii negri.

Reprezentantul Celor cu ochii negri "ajută" oamenii prin inducerea exterioară a unor scenarii existențiale, numite în limbajul îngerilor Veghetori din lumea eterică **"Jocuri ale Vieții și ale Morții"**. În cadrul unor astfel de jocuri, reprezentații Celor cu ochii negri fac în așa fel încâ să se întâlnească persoane compatibile auric, care să poată experimenta același tip de caracteristică negativă.

Prin asocierile dintre oameni, rezultate în urma scenariilor existențiale induse de reprezentanții Celor cu ochii negri, dar bazate pe principiul sintoniei - cine se aseamănă se adună - se pot forma amicitii dubioase, găști de cartier, parteneriate în vederea realizării unor afaceri necurate etc, în care principala formă de manifestare constă în exacerbarăa unor sentimente negative și erori de comportament.

Nu Cei cu ochii negri îi determină pe oameni să facă un lucru sau altul. Oamenii înșiși, prin exercitarea dreptului suveran, decid prin liberul arbitru ce să facă. Ar fi o naivitate să creadă cineva că Cei cu ochii negri ar fi răspunzători pentru ceea ce face un om prin exercitarea liberului arbitru. În lumea materială oamenii decid, oamenii acționează. Nimeni nu se substituie lor - nici îngerii cei buni, nici îngerii cei răi.

La un moment dat, perseverând în făptuirea răului, unora dintre oameni începe să le placă ceea ce fac - să exercite mânia, ura, forța brută, să se simtă "șmecheri" sau "puternici" în fața celor fără apărare, să bată, să fure, să violeze etc. Când unui om *îi place să facă rău* altuia este o catastrofă - este cel mai periculos moment din existența

sa. Când unei ființe umane începe să-i facă plăcere să facă rău semenilor săi, înseamnă că a decăzut din condiția umană: nu mai este om. Este *altceva*.

Iar când devine *altceva*, omul în cauză a ieșit din cosmosul oamenilor, pentru a intra în cosmosul *altora*. Când un om devine *altceva*, plăcându-i să facă rău - indiferent sub ce formă -, devine sclavul Celor cu ochii negri, care-l vor folosi ca pe un instrument nevrednic, pe care-l vor abandona mai târziu, atunci când serviciul său nu va mai fi considerat util.

Cu timpul, un astfel de om va ajunge să fie posedat în mod direct de către ființele luciferice, iar actele sale vor fi din ce în ce mai crude. Și, dacă reflectăm, începutul a fost declanșat prin manifestarea unei banale mâinii - poate îndreptățită din punct de vedere personal.

La fel ca în cazul Fiilor Luminii, care fac oamenilor diverse ceremonii la nivelul lumii eterice, Fiii întunericului - Cei cu ochii negri - fac ceremonii oamenilor care le devin sclavi, în urma exacerbarii unor sentimente negative, în urma repetării unor erori de comportament sau a comiterii unor acte reprobabile.

Ceremoniile Fiilor întunericului sunt copii inversate ale ceremoniilor Fiilor Luminii. La aceste ceremonii participă contrapărțile întunecate ale Fiilor Luminii: Îngeri Veghetori, Maeștri de plan etc. Prima ceremonie care se face unui om care a devenit *altceva* este botezul luciferic.

Botezul luciferic este copia inversată a botezului Fiilor Luminii. Botezul luciferic are loc în anumite momente ale vieții unui om - mai ales în copilărie - de regulă, în situații dramatice, în care omul folosește forța brută.

Botezul luciferic este legat de activitatea a două chakre minore, care sunt pe aceeași linie cu chakra svadistan, în partea dreaptă, respectiv în partea stângă a trupului.

De regulă, botezul luciferic se produce în cazul (considerat adesea banal) în care un copil se bate cu un alt copil, îl învinge și produce vărsare de sânge - de exemplu, când un copil lovește cu pumnul alt copil, iar acestuia îi curge sânge din nas. În momentul în care produce vărsare de sânge, celui în cauză i se produce o importantă modificare a structurii aurice: anumite petale ale minichakrei svadistan din partea stângă capătă o nuanță neagră.

Evident, același lucru se produce și în cazul adulților. Un alt caz în care se produce acest tip de botez este acela în care un om ucide pentru prima oară un animal - chiar și atunci când, din necesitate, taie o găină. În acel moment se produce activarea unor petale la minichakra svadistan din partea dreaptă. În timpurile mai vechi, strămoșii noștri făceau anumite ritualuri înaintea vânătorii, înaintea uciderii unui animal sau înainte de a începe un război, tocmai pentru a preîntâmpina astfel de evenimente nedorite.

În cazul unui viol se produce instantaneu activarea ambelor minichakre svadistan. Același lucru se întâmplă în momentul în care omul provoacă distrugerea unei păduri sau a unei porțiuni din natură, prin incendiere sau prin alte mijloace.

Ori de câte ori un om făptuiește ceva rău, se depărtează de Ordinea cosmică și de Fiii Luminii - se depărtează de **Dumnezeu**. Totodată, intră sub influența Fiilor întunericului, devenind un sclav, care-și oferă altora, pentru nimic, ceea ce are mai prețios - sufletul.

Cel mai periculos fenomen este însă aderarea conștientă - prin ritualuri - la elementul luciferic. Acest fenomen se produce în cazul în care omul se dezice în mod conștient, cu bună știință, de **Iisus Hristos**. Prin aderarea conștientă la elementul luciferic, toate funcțiunile îndeplinite de Fiii Luminii cu privire la omul respectiv - Îngeri Veghetori, Îngeri Păzitori, spirite ale naturii - sunt preluate de contrapărțile lor luciferice.

Din acel moment, omul în cauză va rămâne sub influența ființelor luciferice, devenind, în cele din urmă, posedat. La această categorie de oameni, cu timpul, chakra orgoliului va deveni punctul de interferență al ființelor luciferice. Dacă prin chakra iubirii, **Dumnezeu Tatăl** se unește cu Fiul Său, **Iisus Hristos**, prin chakra orgoliului omul se unește cu Lucifer.

Sufletul acelui om este ca și desprins de **Dumnezeu Tatăl**, fără a fi însă abandonat de **Iisus Hristos**. Nici în acest caz, **Iisus Hristos** nu-și ia darurile înapoi, adică nu-și întrerupe legătura cu chakra iubirii, din dreptul plexului cardiac.

În lumea eterică se spune că, în momentul în care vor exista suficient de mulți oameni cu chakra orgoliului activată, va fi posibilă apariția în lumea terestră a mesagerului lui Lucifer sau chiar a lui Lucifer în persoană.

7. SOMNUL ȘI VISELE

➤ Tipuri de vise

Pentru ca omul să devină o **Cruce de om** - un om centrat în Firea lucrurilor - trebuie să se comporte în conformitate cu legile cosmosului atât în stare de veghe, cât și în stare de somn.

Existența omului în lumea materială este împărțită în două: de-o parte existența în stare de veghe, care cuprinde experiențele avute prin intermediul conștiinței diurne, iar de celaltă parte existența în stare de somn, care cuprinde experiențele avute prin intermediul conștiinței de vis.

Deși, astăzi, se cunosc prea puține aspecte cu privire la trăirile omului în stare de somn, nu înseamnă că această parte a existenței omului nu prezintă importanță. Dimpotrivă, existența nocturnă a omului este la fel de importantă ca și cea diurnă. Dar, pentru a pătrunde în fenomenologia somnului și a dezvălui o importantă parte a existenței în lumea materială, trebuie făcută o scurtă recapitulare a alcătuirii ființei omenești.

În decursul existenței încarnate, în afara spiritului, omul este format din patru corpuri de formă umanoidă: corpul duh, corpul sufletului, corpul eteric și, firește, corpul material. Fiecare dintre ele există în planul cuantic propriu: spiritul în planul cuantic primordial, corpul duh în planul cuantic al lumii de dincolo (în planul astral), sufletul în planul cuantic al sufletului, corpul eteric în planul cuantic ce corespunde lumii eterice, iar corpul material în planul cuantic al lumii materiale.

Dintre toate structurile aurice ale omului, doar sufletul are un plan cuantic individual (personal). Fiecare suflet are un plan cuantic personal, ca un fel de "felie" de spațiu-timp, care nu intră în conexiune cu planurile cuantice ale celorlalți oameni. Celelalte planuri cuantice - al spiritului, al corpului duh, al corpului eteric - sunt comune tuturor oamenilor.

În cazul în care, fiecare dintre structurile aurice principale ar deveni subit conștiente, ar putea observa planul cuantic corespunzător. Spiritul ar percepe planul cuantic primordial. Corpul duh ar percepe planul astral - de fapt, ar percepe subplanul astral de unde a provenit înainte de a se intrupa în lumea materială. Sufletul ar percepe planul cuantic propriu, iar corpul eteric ar percepe planul cuantic eteric - lumea eterică.

Fiecare dintre structurile aurice ale omului (inclusiv corpul material) are un nucleu distinct de conștiință și de conștientă. Astfel, omul este format din mai multe nuclee. Firește, când este conștient de lumea materială, omul are ca nucleu specific eul trupesc, ego-ul, prin intermediul căruia devine conștient de mediu - așa numita stare de veghe. În starea de veghe, omul are un anumit nivel de conștiință și de conștientă.

Starea de veghe nu este conferită doar de ceea ce se află la nivelul trupului material, ci și de celelalte componente aurice. Un rol deosebit în funcționarea trupului și în menținerea stării de veghe îl au atât chakrele situate la nivelul corpului eteric, cât și

contrapărțile lor situate la nivelul corpului sufletului și a corpului duh (chakrele atribut).

La nivelul corpului eteric, de-a lungul canalului Sushumna, sunt situate șapte chakre principale: muladhara, svadistan, manipura, anahata, vishudi, ajna, sahasrara. În afara celor șapte chakre principale, la stânga și la dreapta canalului Sushumna, în dreptul mameloanelor, există alte două chakre importante: în dreptul inimii există chakra iubirii, numită shainiah, care a fost deschisă de către **Iisus Hristos**, iar în dreptul mamelonului drept există chakra orgoliului - chakra lui Lucifer.

Astfel, privit din față, ființa integrală a omului formează o cruce luminosă, a cărei bară verticală este formată din canalul Sushumna, de-a lungul căruia sunt situate chakrele principale. Bara orizontală este formată din linia imaginară ce unește cele două chakre situate în dreptul mameloanelor. Aceasta este **Crucea Vieții**, pe care se răstingnește omul de-a lungul existenței întrupate, pentru a deveni un om luminat, care își poartă crucea și devine una cu ea - pentru a deveni o **Cruce de om**.

În afara acestor nouă chakre menționate, mai există alte șase, despre care, astăzi, se cunosc destul de puține lucruri. Trei dintre ele sunt situate deasupra capului, ceva mai sus de chakra sahasrara, iar celelalte trei sunt situate sub tălpile picioarelor. Cele șase chakre seamănă destul de puțin cu chakrele situate de-a lungul Sushumnei. Ele au aspectul unor stelute strălucitoare, nu au petale, iar în interiorul lor se formează vârtejuri minuscule.

Disponerea celor trei chakre situate deasupra capului variază de la om la om. La unii oameni sunt situate mai sus și sunt mai strălucitoare, la alți oameni sunt mai apropiate de cap și sunt mai palide. Cele trei chakre de deasupra capului sunt situate pe linia divină.

Prima chakră este situată la aproximativ cinci- zece centimetri de sahasrara, în afara cutiei craniene. Numele ei este Poarta sufletului. A doua chakră, situată la cincisprezece centimetri de creștetul capului, este Poarta duhului (a corpului duh), iar a treia chakră este situată la aproximativ douăzeci și cinci de centimetri de creștetul capului. Numele ei este Poarta spiritului.

În afara celor trei chakre situate deasupra capului, mai există trei chakre situate sub tălpile picioarelor. În stadiul evolutiv actual, doar una este în stare de activitate. Ea este situată la aproximativ zece centimetri sub tălpile picioarelor. Numele ei este Poarta Pământului. Chakra Poarta Pământului are un rol foarte important în ceea ce privește eliminarea toxinelor aurice din organism. Prin această chakră sunt eliminate toate toxinele aurice rezultate în urma actelor comportamentale defectuoase.

Cele trei chakre situate deasupra capului au o importanță deosebită în ceea ce privește somnul și visele. Ele corespund celor trei elemente fundamentale ale structurii aurice – sufletul, corpul duh și spiritul. Cele trei chakre de deasupra capului funcționează ca niște porți, care fac legătura, în timpul somnului, dintre structurile aurice menționate și nivelurile ortoexistențiale ale cosmosului.

În momentul în care trupul material adoarme, iar conștiința stării de veghe dispare, corpul eteric, sufletul (corpul sufletului), corpul duh și spiritul își modifică poziția în raport cu acesta. Imediat după ce focarul de personalitate specific stării de veghe încetează să-și mai facă simțită prezența, omul începe să viseze. În mare, visele pot fi clasificate, în funcție de structura aurică care le generează.

Există așadar vise specifice activității trupului material și nucleului de conștiință specific acestuia. Ele formează primul tip de vise. Al doilea tip de vise poate fi raportat la activitatea corpului eteric. Următoarele două tipuri de vise pot fi raportate la activitatea corpului sufletului. În timpul somnului, corpul sufletului se manifestă în două feluri distincte. Primul fel de manifestare presupune activitatea autonomă a corpului sufletului în planul cuantic personal. Activitatea autonomă a corpului sufletului în planul cuantic personal generează al treilea tip de vise. În schimb, al patrulea tip de vise presupune manifestarea corpului sufletului în afara planului său cuantic individual. Al

cincelea tip de vise poate fi raportat la activitatea corpului duh. În fine, al șaselea tip de vise poate fi raportat la activitatea spiritului.

➤ Primele două tipuri de vise

Primul tip de vise se derulează în fază incipientă a somnului, imediat după adormire și se succede, ciclic, de mai multe ori de-a lungul somnului. În opt ore de somn, omul poate avea aproximativ zece reprize de astfel de vise. Acest tip de vise durează foarte puțin timp - câteva minute. În toate aceste vise, omul are mișcări rapide ale globilor oculari - REM: *rapid eys movement*.

Acesta este tipul de vis care reflectă experiențele desfășurate de om în stare de veghe. Visele de acest tip au un anumit simbolism, în funcție de experiențele personale ale omului. În general, visele de acest tip pot fi raportate la experiențele trăite de om în ultimele trei zile.

Acest tip de vise reflectă relațiile sociale ale celui ce visează, fiind efectul nedreptăților suferite sau al frustrărilor acumulate. Omul se poate visa în diferite ipostaze legate de existența cotidiană: continuă să îndeplinească o anumită activitate începută în stare de veghe, se întâlnește cu un prieten sau cu o cunoștință, continuă o ceartă etc.

În toate visele de acest tip, subiectul principal este trupul material și activitățile motorii pe care le desfășoară în timpul stării de veghe. Într-un fel, se poate spune că visele de acest tip reflectă activitățile ființei umane din stare de veghe, percepute prin intermediul acțiunilor motorii ale trupului material. Astfel, dacă în ziua anterioară visului, omul în cauză s-a certat cu o persoană oarecare, poate visa acea ceartă din perspectiva activităților motorii și a tensiunilor musculare acumulate, iar nu din perspectiva morală sau socială. Tensiunile rezultate în urma activităților motorii intense din perioada conflictului sunt înmagazinate energetico-informațional prin refulare, iar visul nu face altceva decât să le defuleze prin intermediul unui simbolism personal. Acest simbolism este generat doar de experiențele personale, astfel încât doar omul în cauză la poate decifra în urma unei analize atente.

Din acest punct de vedere, se poate spune că acele cărți de vise care încearcă să interpreteze visele printr-o generalizare excesivă sunt destul de departe de adevăr. Există, într-adevăr, anumite constante cu caracter general, dar nu trebuie exagerat. Aceste constante provin din faptul că experiențele oamenilor sunt, în mare, aceleași. Totuși, trebuie ținut cont de faptul că fiecare om este unic; chiar dacă, în lumea fizică, oamenii au experiențe relativ asemănătoare, fiecare le receptează în modul său specific. Oamenii nu sunt mașini, fiecare om receptează în felul său o anumită experiență.

Al doilea tip de vise depășește nivelul trupului material și al activității motorii, raportându-se la activitatea corpului eteric. Datorită faptului că, în actualul stadiu evolutiv, conștiința și conștiența omului din starea de veghe nu se mută la nivelul corpului eteric, visele din această categorie sunt ca și inexistente. În cazul în care ar avea astfel de vise, oamenii ar trebui să viseze, chiar și distorsionat, decoruri și ființe din lumea eterică. Actualmente, doar clarvăzătorii pot avea astfel de vise.

Imediat după adormire, oamenii au o perioadă scurtă de întunecare - de negură. Această perioadă de întunecare se manifestă datorită faptului că, în actualul stadiu evolutiv, corpul eteric nu este suficient de matur pentru a reține imagini din lumea eterică. În viitor, atunci când corpul eteric va fi ceva mai dezvoltat, în conștiința oamenilor se vor derula cu mare rapiditate imagini ale lumii eterice - flashuri cognitive, care pot fi denumite imagini hipnagogice.

În ziua de astăzi, prea puțini oameni percep, imediat după adormire, flashuri scurte ce conțin imagini ale lumii eterice. Acești oameni, datorită maturității sporite a corpului eteric, pot fi considerați drept potențiali clarvăzători.

Imaginile hipnagogice percepute în acest mod, nu pot fi interpretate prin intermediul conștiinței de veghe, datorită unei cenzuri specifice eului trupesc. Eul trupesc nu le înțelege, iar ceea ce nu poate fi înțeles este generator de spaimă și, prin urmare, respins.

➤ **Aventurile corpului sufletului**

Următoarele două tipuri de vise au ca substrat de manifestare corpul sufletului. Imediat după ce conștiința de veghe încetează să funcționeze, iar omul adoarme, corpul sufletului iese din amortire și începe să se manifeste autonom.

În timpul somnului, corpul sufletului se poate manifesta în două modalități distincte. Prima modalitate este cea în care corpul sufletului se manifestă în planul său cuantic individual. Această activitate a corpului sufletesc generează al treilea tip de vise. A doua modalitate este cea în care corpul sufletului se manifestă în afara planului său cuantic individual, ceea ce generează al patrulea tip de vise.

Vom începe cu prima modalitate de manifestare a corpului sufletului în timpul somnului - cea în care acesta dobândește o existență complet autonomă și devine conștient de planul său cuantic individual.

Fiecare suflet omenesc este unic, astfel încât el are un plan cuantic sufletesc personal, în care poate pătrunde în timpul somnului. Nici un alt om nu poate pătrunde în acest plan cuantic personal. Dintre ființele îngerești veghetoare, nu poate pătrunde în acest plan cuantic decât Îngerul Veghetor de suflet al omului respectiv.

Rolul îngerilor Veghetori personali este esențial de-a lungul vieții întrupate a unui om. Îngerii Veghetori sunt ființele îngerești cele mai apropiate de oameni - atât la propriu, cât și la figurat. În organigrama Fiilor Luminii, Îngerii Veghetori sunt subordonați, pe linie ierarhică, Îngerului Morții. Firește, rolul Îngerilor Veghetori nu este legat în exclusivitate de moarte, ci, în primul rând, de viață. Fiecare om are doi Îngeri Veghetori: un Înger Veghetor de corp duh și un Înger Veghetor de suflet. Îngerul Veghetor de corp duh se îngrijește de buna funcționare a corpului duh, iar Îngerul Veghetor de suflet se îngrijește de buna funcționare a corpului sufletului.

De-a lungul întregii existențe întrupate, în funcție de împrejurări, Îngerii Veghetori reglează funcționarea structurilor aurice ale omului - corpul duh și corpul sufletului. Rolul lor este extrem de important, mai ales în condițiile în care, datorită activităților total neinspirate ale oamenilor în lumea materială, apar tot timpul disfuncționalități aurice.

De asemenea, Îngerii Veghetori au un rol deosebit în timpul somnului, în condițiile în care structurile aurice ale omului funcționează diferit față de starea diurnă. În timpul somnului, Îngerul Veghetor de suflet ajută omul să pătrundă în planul cuantic al sufletului, iar cel de corp duh ajută omul să pătrundă în lumea corpurilor duh - în lumea astrală.

În actualul stadiu evolutiv, dată fiind imaturitatea corpului sufletului, un om poate sta în planul cuantic sufletesc personal cel mult un minut pe noapte. De regulă, stă înjur de 30 de secunde.

În acel minut important petrecut în timpul somnului, la nivelul corpului sufletului se produc mai multe fenomene energetice importante. În doar câteva secunde, corpului sufletului își pierde forma umanoidă și pare a se disipa energetic în planul său cuantic, care are forma unei felii de spațiu. Este ca și cum toți atomii energetici strălucitori din care este format corpul sufletului se disipează, precum un gaz într-o încăpere, chiar în planul său cuantic personal.

Spațial, planul cuantic al sufletului are forma unui cilindru ce învâluie structura aurică a omului. În interiorul planului său cuantic, corpul sufletului plutește precum un pește într-un acvariu cilindric. Firește, aici este vorba despre spațiu doar în sens kantian - ca formă umană de reprezentare. Pentru omul care pătrunde conștient în

acest plan cuantic, perspectiva se modifică în mod esențial.

Atunci când pătrunde în planul cuantic sufletesc, care este personal, omul are senzația că pătrunde într-o lume infinită. Această lume este, într-adevăr, infinită pentru fiecare ființă umană, deși, paradoxal, are doar dimensiunile specificate anterior. Deși pare mic, planul cuantic sufletesc este infinit ca profunzime cuantică. Pentru om, este ca și cum ar pătrunde corporal în nucleul unui atom. Deși s-ar aștepta să intre într-un spațiu foarte îngust, are uriașa surpriză să pătrundă în interiorul unui imens sistem solar, în care se simte, el însuși, ca un atom.

Totuși, chiar dacă, din punct de vedere energetic, corpul sufletului se disipează în planul cuantic sufletesc, omul se vede pe sine tot în formă umanoidă, la fel cum se vede în planul material.

Trăirile omului care se manifestă în interiorul planului cuantic sufletesc, în acel minut din timpul somnului, sunt extrem de importante și par să fie foarte depărtate de experiențele din stare de veghe. De altfel, în momentul în care pătrunde în planul cuantic sufletesc, omul are impresia că nu mai există o altă lume. Și nici nu este de mirare, întrucât omul pătrunde chiar în miezul a ceea ce noi, în lumea materială, numim regatul viselor.

La trecerea din planul cuantic material în planul cuantic sufletesc, trăirile și experiențele sunt diferite, de la om la om. Trecerea se realizează printr-o cale specifică fiecărui om în parte. La unii oameni, trecerea dintr-un plan cuantic în altul se face pe o scară, la alții pe un podeț. Sunt oameni la care trecerea se realizează în urma traversării unui drum, a unui lan, a unui câmp de flori sau a unei ape.

Calea ce face joncțiunea între planurile cuantice poate fi regăsită de orice om doar pe baza unui sunet. Există un sunet anumit, asemănător cu un sunet prelung de tropetă, specific fiecărui om în parte, pe baza căruia poate descoperi calea ce duce în planul cuantic sufletesc - în regatul viselor. Dacă n-ar exista acel sunet, omul n-ar putea pătrunde în planul cuantic al corpului sufletului.

Ghidându-se de sunet, de-a lungul acestui traseu, omul este însoțit de Îngerul Veghetor de suflet. El stă tot timpul în partea stângă a omului. Îngerul Veghetor de suflet îl ține pe om de mână, sfătuindu-l permanent. Acesta este singurul moment în care omul cunoaște numele real al Îngerului Veghetor de suflet. De asemenea, omul își cunoaște numele personal de suflet.

Pe calea ce duce în planul cuantic sufletesc - care poate fi orice: un lan, o pădurice de brazi, un podeț, un pâraiaș, o scară etc - omul este întâmpinat de alte trei ființe îngerești, pe care le putem numi în felul următor: *Entitatea-sunet*, *Entitatea-miros* și *Entitatea-lumină*. Cele trei ființe îngerești stau permanent în partea dreaptă a omului, în timp ce, așa cum s-a menționat, Îngerul Veghetor de suflet stă în partea stângă.

Cele trei ființe îngerești au o fizionomie și o vestimentație specifice. Ca poziție ierarhică, cele trei ființe îngerești sunt situate pe treapta ierarhică a Îngerilor Păzitori, au ochii lipsiți de iris, dar de culoarea focului. Cele trei ființe îngerești se îngrijesc doar de omul respectiv, la fel ca și Îngerul Veghetor de suflet. Dar, spre deosebire de Îngerul Veghetor de suflet, care se schimbă de la o încarnare la alta, cele trei ființe angelice vor rămâne cu omul respectiv până la sfârșitul veacurilor. Ele nu se schimbă niciodată, rămânând permanent în planul cuantic sufletesc personal al omului.

Entitatea-sunet are în mână o trâmbiță din care sună neîncetat; ea este cea care emite acel sunet prelung, cu ajutorul căruia omul poate descoperi, în fiecare noapte, timp de un minut, calea spre planul cuantic sufletesc, care este regatul viselor sale.

Entitatea-miros poartă mereu un steag, pe care, cu litere de foc, este scris numele de suflet al omului în cauză. Acest nume nu se modifică niciodată, tot astfel cum, de-a lungul unei vieți, nu se modifică amprentele digitale. De fapt, pe flamură sunt scrise două cuvinte în limba akhataka. Primul cuvânt este numele de suflet al omului, iar al doilea este termenul de **Preot al lui Dumnezeu**.

Om - fiecare om în parte - este un Preot în devenire al lui **Dumnezeu**. În concluzie,

pe steagul ținut de Entitatea-miros, stă scris numele de suflet al omului și caracteristica sa principală: **Preot al lui Dumnezeu**.

A treia ființă îngerească este *Entitatea-lumină*- Ea ține în mână o mică pernă luminoasă pe care stau, frumos împăturite, o robă argintie, o pereche de încălțări, o diademă și un inel. Ceea ce este ciudat - dacă, într-adevăr, mai poate fi ceva ciudat în regatul visului - este faptul că perna stă suspendată în aer la aproximativ douăzeci de centimetri de palmele ființei îngerești, iar roba, încălțărilor, diadema și inelul se află suspendate la douăzeci de centimetri deasupra pernei. Roba, încălțărilor, diadema și inelul pe lângă care trece omul, timp de un minut în timpul somnului, în fiecare nopate, reprezintă darul lui **Dumnezeu**. Ele vor fi ale omului doar în cazul în care va deveni o Cruce de om - un om luminat, care își poartă crucea și devine una cu ea.

Devenind o Cruce de om, ființa umană își va atinge menirea: va deveni Preot al lui **Dumnezeu** și va lua în stăpânire noul său cosmos personal - care este planul cuantic al sufletului. În viitor, cosmosul va fi format dintr-o infinitate de cosmosuri particulare - din planuri cuantice "paralele". Fiecare cosmos va fi creat și condus de un om devenit **Preot al lui Dumnezeu**.

Acesta a fost, de altfel, scopul inițial al lui **Dumnezeu**: apariția unor ființe, create după Chipul și Asemănarea Sa, care să devină Preoți ai Săi. Oamenii au avut posibilitatea să devină foarte rapid Preoți ai lui **Dumnezeu** și să-și creeze propriile lor cosmosuri personale, dar, din păcate, au eșuat încă de la început. Primul om care a eșuat a fost Shantiah. Tot ce s-a întâmplat de la rebeliunea lui Shantiah - și, implicit, a lui Hallshitah și a lui Lucifer - reprezintă doar o perturbare nefericită de la scopul fundamental al lui **Dumnezeu**.

Cândva, într-un viitor încă foarte îndepărtat, după ce va fi reparată această perturbare nefericită, oamenii vor putea deveni Preoți ai lui **Dumnezeu**. În calitate de Preoți ai lui **Dumnezeu**, oamenii vor îndeplini, în cosmosul propriu (planul cuantic sufletesc), aceleași funcțiuni pe care le are **Dumnezeu** la nivelul cosmosului integral.

La rândul lor, cele trei entități îngerești - Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină - vor îndeplini cele trei funcțiuni cosmice, care reprezintă attributele fundamentale ale lui **Dumnezeu**: Puterea, Forța (Împărăția) și Slava.

La începutul formării actualului cosmos, **Dumnezeu** a delegat trei înalte ființe îngerești, pentru a-i manifesta attributele. În primul ciclu al cosmosului, cele trei funcțiuni cosmice au fost îndeplinite de către Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail și Lucifer.

Îngerul Gabriel este Puterea lui **Dumnezeu**; totodată, el este Trimisul, Mesagerul sau Vocea lui **Dumnezeu** cel Viu. La rândul său, Îngerul Mihail este Forța lui **Dumnezeu** - Păzitorul Împărăției lui **Dumnezeu** (Forța care menține Împărăția).

Deși în limbajul curent pot fi sinonime, puterea și forța desemnează attribute distincte. Dacă ar fi să ne raportăm la ceea ce există în lumea materială, putem compara atributul de putere cosmică cu puterea politică într-un stat, iar atributul forță cu ceea ce se înțelege prin forțele armate sau forțele de ordine dintr-un stat. Forțele armate sunt subordonate puterii politice.

În fine a treia funcție cosmică, ce corespunde Luminii lui **Dumnezeu** sau Slavei, a fost îndeplinită inițial de Lucifer, care, înainte de rebeliune, a fost Primul Ocrotitor. Firește, după rebeliune, Lucifer și-a pierdut toate attributele, iar funcțiile sale au fost preluate de Îngerul Gabriel.

După modelul actual al cosmosului, în viitor, în cosmosul sufletesc personal al fiecărui om, cele trei entități îngerești - Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină - vor îndeplini aceleași funcții ca și cele trei înalte ființe îngerești menționate: Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail și Lucifer. Puterea, Forța și Slava corespund Sunetului, Mirosului și Luminii, sau, dintr-un alt punct de vedere, Focului, Apei și Aerului (Aerul este un amestec între Foc și Apă).

Până când va fi reparată această perturbare a cosmosului, în care ne aflăm actualmente cu toții, cele trei ființe îngerești care-l întâmpină pe om pe calea ce duce

spre planul cuantic al sufletului sunt în așteptare. Ele vor deveni active doar în momentul în care omul va deveni o Cruce de om, iar sufletul său (corpul sufletului) va lumina cu de la sine putere și va fi viu. Sau, pentru a folosi o expresie străveche, va fi "viu de nemurire" și va deveni Preot al lui **Dumnezeu**.

Actualmente, în acel minut crucial al somnului, omul pătrunde în planul cuantic sufletesc personal doar ținut de mână de către Îngerul Veghetor de suflet, ca un tânăr neajutorat.

Tot ce există actualmente în planul cuantic al sufletului este creația exclusivă a omului. Omul însuși și-a construit decorul în care pătrunde. Dacă omului îi plac florile în timpul stării de veghe, va avea în planul cuantic sufletesc o abundență de flori. Dacă îi plac munții, va avea un decor de munți, dacă îi place marea va avea decor de mare. Dacă îi plac pisicile, va avea pisici în lumea sa, dacă îi plac câinii, va avea parte de câini, dacă îi plac caii va avea parte de ei și așa mai departe. Toate aceste elemente sunt tot atât de reale în planul cuantic sufletesc, precum sunt cele din planul material.

Omul creează mediul din planul cuantic sufletesc prin intermediul vocii. Sfătuitor este Îngerul Veghetor de suflet. La sfatul Îngerului Veghetor de suflet, omul poate crea în acest mediu ceea ce îi place și ceea ce iubește în lumea materială. Creația se poate realiza doar prin intermediul unor formule tip. Orice formulă, care are caracteristicile unei porunci, începe prin expresia: **Eu îți spun**.

Dacă, în stare de veghe, omul aduce stricăciuni unor elemente din mediul natural, atunci, în planul cuantic al sufletului va fi văduvit de existența lor. Dacă incendiază în lumea materială o porțiune de pădure, omul va avea o porțiune incendiată de pădure și în planul cuantic sufletesc. Dacă ucide un animal în lumea materială, omul va avea un hoit de animal și în planul cuantic sufletesc, chiar dacă are brevet de vânător sportiv.

În funcție de faptele sale, în mediul planului cuantic sufletesc, omul poate descoperi copaci rețezați, hoituri de animale, porțiuni incendiate, clădiri distruse, obiecte sfărâmate etc. În acest caz, omul este obligat să le restaureze. Formula prin care, la îndemnul Îngerului Veghetor de suflet, un om poate restaura ceea ce a distrus, este aceeași: **Eu îți spun ție: crești; sau scoală-te; sau vindecă-te**

Această formulă nu are însă nici un efect dacă, în planul cuantic sufletesc, omul nu se căiește și nu plânge, în așa fel încât lacrimile sale să atingă solul. Lacrima, în limbajul îngeresc, este "*strigătul durerilor toate*".

Este însă foarte important de remarcat faptul că, deși sufletul este nou, planul cuantic sufletesc transcende actuala existență. În actualul stadiu evolutiv, sufletul se naște o dată cu prima respirație în lumea materială și dispare la scurt timp după moarte, dar planul său cuantic rămâne. Astfel, omul păstrează același plan cuantic sufletesc, pe care-l îmbogățește în fiecare încarnare. De aceea, în planul cuantic sufletesc există elemente de mediu pe care omul le-a creat în existențele anterioare. Omul nu le poate distruge, dar le poate aduce îmbunătățiri. După moarte, dispărând sufletul - inclusiv corpul sufletesc -, omul nu mai poate pătrunde în planul său cuantic sufletesc. O poate face, desigur, în următoarea existență întrupată, când, din nou, îl așteaptă, răbdători, cele trei entități angelice.

De asemenea, în planul cuantic sufletesc, omul se confruntă cu propriile sale fapte din timpul stării de veghe. Omul se confruntă cu imaginile sale, care îi fac ceea ce a făcut el altora. Unele imagini sunt urâte, altele sunt groțesti, altele pot fi tragi-comice. Astfel, în timpul perioadei petrecută în planul cuantic sufletesc, omul primește ceea ce a făcut altora și învață că nu trebuie să se mai comporte urât sau nedrept față de semenii săi. Acesta este și motivul pentru care, după o noapte de somn, oamenii se trezesc mult mai împăciuitori și mai dornici de fapte bune.

Deși, după timpul din lumea materială, pare să treacă doar un minut, atunci când se află în planul cuantic al sufletului, omul are senzația că trec ani îndelungați. Doar astfel, omul poate învăța din erorile sale în timpul stării de somn.

La sfârșitul acestei perioade, corpul sufletului se retrage din planul său cuantic

personal, își recapătă forma umanoidă și recade într-o stare de somnolență, în care prelucrează informațiile acumulate.

➤ **Lumea Sufletului lui Iisus Hristos**

A doua modalitate de manifestare a corpului sufletului în timpul somnului este cea în care se manifestă în afara planului său cuantic. Activitatea corpului sufletului în afara planului său cuantic generează al patrulea tip de vise.

Acest fenomen se produce destul de rar - cam o dată pe lună, în funcție de nivelul evolutiv al omului; la unii oameni acest fenomen se produce mult mai rar: o dată pe an sau o dată la mai mulți ani. El se produce în momentul în care corpul sufletului se condensează - ca un abur diafan asemănător fumului de țigară - și se separă de trupul material.

După ce se separă de trupul material, în scurt timp, corpul sufletului este aspirat, ca un abur fin, prin prima chakră situată deasupra capului omului care doarme: chakra Poarta sufletului. În momentul în care este aspirat prin chakra respectivă, corpul sufletului dispare din planul material pentru a pătrunde în altul.

Chakra Poarta sufletului este manifestarea directă a Îngerului Veghetor de suflet. Ființele din lumea eterică afirmă că Poarta sufletului este chiar Îngerul Veghetor de suflet în ipostaza sa lipsită de formă umanoidă. O ființă îngerească se poate manifesta în două ipostaze. Prima ipostază este manifestarea în formă umanoidă - în corp duh îngerească. A doua ipostază este lipsită de formă umanoidă, iar atunci ființa îngerească se manifestă ca energie.

În momentul în care pătrunde prin Poarta Sufletului, corpul sufletului unui om trece chiar prin ființa Îngerului Veghetor de suflet. Îngerul este chiar poarta, prin care pătrunde corpul sufletului omului. Acesta este, de fapt, motivul, pentru care, în lumea eterică, se afirmă că ființele îngerești se află atât în afara noastră, cât și în noi.

Dincolo de Poarta Sufletului, omul centrat în corpul sufletului este așteptat chiar de către Îngerul Veghetor de suflet în formă umanoidă. Astfel, Îngerul Veghetor de suflet devine Păzitorul Pragului (sau al Porții).

Pătrunzând prin Poarta sufletului, omul centrat în corpul sufletului este luat de mână de către Îngerul său Veghetor de suflet și condus într-un alt plan cuantic, care nu trebuie confundat cu lumea eterică, dar nici cu lumea astrală. Acest plan cuantic există doar de 2000 de ani și poate fi denumit Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos**. **Iisus Hristos, Dumnezeu** făcut om, are propriul său plan cuantic sufletesc - care este Lumea Sufletului Său.

După cum s-a remarcat, planul cuantic sufletesc personal al unui om este o lume închisă, în care, în afara Îngerului Veghetor de suflet, a celor trei entități îngerești de pe cale și a omului respectiv, nu poate pătrunde nici un intrus. Spre deosebire de planurile cuantice sufletești personale ale tuturor oamenilor în care nu poate pătrunde nici un intrus, planul cuantic sufletesc personal al lui Iisus Hristos este deschis sufletelor tuturor oamenilor. În acest plan cuantic nu pot pătrunde decât corpurile sufletelor oamenilor întrupeți în lumea materială, ale căror trupuri dorm. Oamenii din lumea astrală nu pot pătrunde în acest plan cuantic, datorită faptului că nu au corp sufletesc; ei au doar corp duh.

După pătrunderea prin chakra Poarta Sufletului, omul centrat în corpul sufletesc este condus de către Îngerul Veghetor de suflet până la poarta Lumii Sufletului lui **Iisus Hristos**. Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos** are o poartă, prin care trebuie să treacă toți oamenii.

Pentru a pătrunde prin această poartă, corpurile sufletești ale oamenilor trebuie să descopere calea. Pentru a descoperi calea, oamenii se ghidează după un sunet ca de

trâmbiță. Acest sunet este emis chiar de **Iisus Hristos** - mai corect spus, de Sufletul Său. Sufletul lui **Iisus Hristos** emite un sunet ca de trâmbiță pentru fiecare om în parte. Doar astfel, un om centrat în corpul sufletului poate descoperi calea spre Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos**.

Pentru toți oamenii, traseul este același. După ce pătrund prin poartă, fiind ghidați de sunetul respectiv, oamenii trec printr-o vale minunată, de-a lungul căreia șerpuiește o alee foarte lată. De-a lungul văii, oamenii pot vedea splendoarea creației lui **Dumnezeu**: mii și mii de flori, de pomi fructiferi încărcăți cu roade, mii și mii de păsări exotice cu penajul multicolor și de animale, care se manifestă foarte blând. Din loc în loc pot fi observate iazuri, în care mișună felurite specii de pești. Se poate spune că, în acest peisaj, există toate speciile vegetale și animale, care au existat vreodată în lumea fizică -majoritatea dintre ele sunt, astăzi, dispărute. Totul este învăluit într-o lumină foarte plăcută, căreia nu i se poate determina sursa.

Aleea principală șerpuiește în serpentine largi pe un deal, nu mai înalt de 100 de metri înălțime. De la jumătatea dealului, nu se poate observa ce este deasupra, datorită faptului că este ascuns privirii de o barieră naturală formată din nori compacți. Norii sunt compuși din aburi colorați, plăcut mirositori. Când omul pătrunde în zona aburilor, are impresia că este scăldat de un ocean de rouă înmiresmată.

Norii grei, formați din aburi, reprezintă Bariera uitării; ei reprezintă un fel de filtru, care are rolul de a așterne uitarea atât peste cei care urcă, cât și peste cei care coboară dealul. Peste cei care urcă, se așterne uitarea cu privire la ceea ce au lăsat în urmă - lumea fizică. Bariera uitării are rolul de a opri amintirea lumii fizice, în ceea ce privește sunetul, mirosul și lumina nefaste, care corespund plânsului, putreziciunii și tângurii. Pentru oamenii care coboară, Bariera uitării are rolul de a opri amintirea a ceea ce au trăit în Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos**. Dacă oamenii ar păstra amintirea a ceea ce au trăit acolo, n-ar mai putea suporta să trăiască în lumea materială nici măcar un minut.

Abia după ce trece de Bariera uitării, omul centrat în corpul sufletului poate vedea întreaga panoramă a Lumii Sufletului lui **Iisus Hristos**. Sus, pe deal, se deschide o panoramă fascinantă: un imens platou, presărat de construcții maiestuoase, formate din diferite elemente: ploaie, foc, apă, rouă, cer etc. Platoul se întinde la nesfârșit, astfel încât nu i se vede capătul; de fapt, pare a fi infinit.

Platoul este permanent populat de ființe omenești care se manifestă în corpul sufletului - oameni care dorm. Sunt milioane și milioane de oameni.

Pe platou, în mijlocul unor clădiri mai mici, se află o imensă construcție hexagonală - o piramidă imensă, ce are pe toate cele șase laturi ale sale, trepte ce duc în vârf. Par a fi cel puțin o sută de trepte pe fiecare latură a piramidei hexagonale. Pe trepte stau ființe îngerești și spirite ale naturii de toate categoriile.

Toate treptele duc pe o mică platformă, situată chiar în vârf, acolo unde se află un scaun de domnie. Scaunul de domnie este construit foarte simplu, fără înflorituri, dintr-un bloc monolit asemănător marmorei albe - un alb imaculat. Acela este Scaunul de domnie al lui **Iisus Hristos**. Cel mai adesea, **Iisus Hristos** stă jos, la baza piramidei, printre oameni.

În Lumea Sufletului Său, **Iisus Hristos** se manifestă precum în lumea eterică: în Trupul de slavă. De fapt, datorită caracteristicilor sale ființiale (aseitatea), **Iisus Hristos** se manifestă simultan atât în lumea eterică, cât și în Lumea Sufletului Său. Totodată, **Iisus Hristos** stă la dreapta Tatălui.

Totuși, în Lumea Sufletului Său, **Iisus Hristos** nu se manifestă prin aseitate, ci ca unicitate, în sensul că nu poate fi observat în mai multe locuri deodată, precum în lumea eterică. În Lumea Sufletului Său, **Iisus Hristos** nu se manifestă decât într-o singură ipostază și într-un singur loc. Într-un moment stă de vorbă cu un om, în momentul următor cu altul și așa mai departe.

Atunci când stă de vorbă cu un om, **Iisus Hristos** nu întreabă ceva anume și nici nu

este întrebat ceva. Oricum, datorită capacității ființiale care poartă numele de omniștiiență (atotcunoaștere), **Iisus Hristos** știe tot ce se petrece în lumea fizică, astfel că nu are nevoie să întrebe ceva. De asemenea, știe toate răspunsurile la problemele oamenilor, astfel încât nu are nevoie de a dialoga. Nici oamenii nu au nevoie de a întreba ceva, datorită faptului că, la contactul cu acea lume, cunosc răspunsul la toate problemele care-i frământă, astfel încât nu au nevoie să pună întrebări. Rolul dialogului cu oamenii este comuniunea. Oamenii sunt sprijiniți prin contactul sufletesc cu **Iisus Hristos**, în Lumea Sufletului Său.

Jur împrejurul piramidei hexagonale se află nenumărate mese dreptunghiulare, înconjurată de scaune. Mesele și scaunele nu au picioare, în sensul că par a pluti în aer. Sunt mai multe categorii de mese și de scaune. Unele sunt făcute din sunet - cu aspect de foc. Altele sunt făcute din mirosuri - cu aspect de apă, altele sunt făcute din lumină - cu aspect de aer.

Pe mese sunt așezate fructiere cu fructe, vase cu flori, sfeșnice cu mai multe brațe, ce au în capăt un fel de steluțe. Fiecare om știe unde să se așeze, la ce masă și pe ce scaun.

Nici un om nu urcă treptele piramidei hexagonale. Doar în momentele de grea cumpănă, atunci când fragilul echilibru bine-rău este amenințat în lumea fizică, **Iisus Hristos** urcă treptele, pentru a vorbi celor prezenți. În acel moment, în jurul Scaunului de domnie se formează două semisfere gigantice: cea de sus pare din foc, iar cea de jos pare din apă. De departe, îmbinarea celor două sfere pare a forma un diamant imens.

În Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos**, pătrund doar acei oameni care și-au activat cel puțin o dată în viață corpul haric al plaselor mesianice, indiferent de religie și, firește, oamenii care s-au botezat în rit creștin. Nu pătrund prea des oamenii care sunt la începutul periplului evolutiv și care n-au depășit nivelul portocaliu al corpului duh. Aceștia din urmă, pe de-o parte se mențin într-o stare de înconștiență, iar de cealaltă parte pot fi bulversați de beatitudinea și fericirea ce domnesc acolo. De altfel, chiar și cei mai evoluți dintre oameni pleacă mâhniți din Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos**, datorită faptului că înțeleg cât mai au de muncit până a deveni Preoți ai lui **Dumnezeu**. În Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos**, nu intră cei care fac răul în mod constant, în lumea materială.

Rolul pătrunderii oamenilor în Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos**, este de a arăta tuturor oamenilor cum va arăta propriul lor plan cuantic sufletesc, în momentul în care vor deveni Cruce de om și Preoți ai lui **Dumnezeu** cel Viu. Toți oamenii care intră în Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos** formează Adunarea cea mare.

Nu în cele din urmă, pătrunderea oamenilor în Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos** reprezintă și o binemeritată vacanță; oamenii pot adăsta câteva clipe, în timpul somnului, într-o beatitudine desăvârșită, pe care nu o pot gusta în nici o altă lume: nici în lumea astrală, unde sunt destul de multe probleme, nici în lumea eterică, acolo unde are loc neîncetata confruntare dintre forțele cosmice. Firește, nici în lumea fizică, acolo unde știm cu toții cum este.

➤ **Aventurile nocturne ale corpului duh**

Al cincelea tip de vise se produce doar în cazul în care intră în activitate corpul duh. În timpul stării de veghe, corpul duh al omului doarme. El ține ochii închiși, semn că este cufundat într-o dulce somnolență.

Corpul duh nu se trezește decât scurte momente, în timpul somnului profund. În momentul în care se trezește, corpul duh este aspirat foarte rapid, ca un fum de țigară, prin a doua chakră-steluță, care este situată deasupra creștetului omului - Poarta

duhului.

Poarta duhului este manifestarea Îngerului Veghetor de corp duh. Acesta se manifestă în a doua ipostază a sa – ca energie. Dincolo de Poartă, omul este așteptat chiar de Îngerul Veghetor de corp duh.

Imediat ce trece prin chakra Poarta duhului, omul pătrunde în lumea de dincolo, în lumea astrală, unde se poate întâlni cu rude defuncte sau cu ființe pe care nu le cunoaște din existența trupească. Reîntoarcerea din lumea de dincolo se face tot sub supravegherea Îngerului Veghetor de corp duh.

Omul păstrează o amintire a trăirilor din lumea de dincolo, deoarece conștiința de veghe le preia, prin inducție, imediat după reîntoarcerea corpului duh. Ca regulă generală, fiind filtrate prin intermediul conștiinței de veghe, aceste amintiri sunt distorsionate. Rezultatul este al cincelea tip de vise.

De cele mai multe ori, în astfel de vise, omul se vede pe sine gol pușcă - de unde provine un sentiment acut de rușine. Omul are și de ce să-i fie rușine. Sentimentul de rușine provine din faptul că, în lumea de dincolo, în lumea astrală, nu se poate ascunde nimic: omul este gol pușcă. Nimic nu poate ascunde ceea ce este omul în interior; toate erorile de comportament lasă urme adânci la nivelul structurii aurice.

În fine, al șaselea tip de vis se produce în momentul în care spiritul însuși pleacă prin Poarta spiritului, a treia chakră situată la aproximativ 25 centimetri de creștetul capului.

Stăpânii Porții spiritului par să fie Îngerii Păzitori ai oamenilor, care nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori. A treia chakră de deasupra capului este așadar manifestarea lipsită de formă umanoidă a Îngerilor Păzitori.

După câte se pare, după ce trece prin Poarta spiritului, omul este așteptat de Îngerii Păzitori și condus chiar în fața lui **Dumnezeu Tatăl**. Dacă, în cazurile anterioare, oamenii vizitau Creația - lumea sufletelor sau lumea duhurilor -, prin a treia poartă, oamenii se regăsesc în fața Creatorului.

➤ REM

În primul tip de vise - visele ce reflectă activitățile motorii din stare de veghe -, omul are mișcări ale globilor oculari - REM.

Primul tip de vise se derulează ciclic, de mai multe ori de-a lungul unui ciclu de somn; în opt ore de somn, oamenii au aproximativ zece reprize de vise din primul tip. Aceste vise durează doar câteva minute - maxim zece minute. Amintirea lor este destul de clară, mai ales dacă omul în cauză se trezește imediat după ce a visat și nu deschide brusc ochii. Lumina are rol inhibitor în ceea ce privește amintirea unor vise.

În al doilea tip de vise - visele ce reflectă activitatea corpului eteric -, pot să apară uneori imagini hipnagogice: evenimente, ființe sau decoruri ale lumii eterice. Imaginile hipnagogice se derulează foarte repede și sunt haotice, fără legătură unele cu altele.

Începând cu cel de-al treilea tip de vise, mișcările globilor oculari (REM) încetează aproape total. În momentul în care corpul sufletului devine autonom și pătrunde în planul cuantic personal, fizionomia celui care doarme se modifică. După ce încetează mișcările globilor oculari (REM), chipul omului pare umbrat de o nuanță de stupefacție.

În această fază, chipul omului dobândește o expresie fizionomică "tâmpă" datorită faptului că eul trupesc nu prea înțelege ce se întâmplă. Faptul că ceva din ființa omului dispare brusc, depășește capacitatea de înțelegere specifică eului trupesc. Imediat după ce senzația de stupefacție este depășită, expresia fizionomică a celui care doarme este de încruntare - eul trupesc este convins că se petrece ceva situat dincolo de puterile sale; ceva ce nu poate controla.

La reîntoarcerea corpului sufletului, chipul celui care doarme își modifică iarăși

expresia. Astfel, după stupefacție și încruntare, survine a treia expresie fizionomică importantă: expresia de a se apăra sau de a răspunde la reproșuri. Această expresie este identică cu cea a unui om aflat în stare de veghe, care se apără de acuzațiile ce i se aduc.

De fapt, întors din lumile superioare, corpul sufletului aduce diferite acuzații eului trupesc. Evident, de această dată, răspunsurile la reproșuri sunt cam formale, datorită faptului că sufletul a înțeles că a greșit în existența trupească și comunică acest fapt eului trupesc, care se apără. De aici rezultă o expresie fizionomică specifică: chipul celui care doarme pare a se apăra, fără a scoate vreun cuvânt, de acuzațiile ce i se aduc.

Uneori, cel care doarme poate vorbi în somn, dar, în acest caz, răspunsurile sale sunt neinteligibile. Totuși, amintirile a ceea ce a viețuit corpul sufletului, discuțiile avute cu Îngerul Veghetor de suflet, nu sunt transmise prea clar în conștiința de veghe, care nu poate reține decât răspunsurile pe care le-a dat pentru a se apăra de acuzațiile că nu a respectat legile cosmice. Astfel că, visele rezultate în urma aventurilor nocturne ale corpului sufletului în propriul său plan cuantic sunt adesea neclare. Corpul sufletului nu stă în planul său cuantic mai mult de un minut în fiecare noapte.

În schimb, despre al patrulea tip de vise se poate vorbi doar teoretic - cu titlu informativ. Despre aventurile nocturne ale corpului sufletului după trecerea prin Poarta Sufletului, în Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos**, nu există prea multe amintiri care să fie reflectate în vise. Acest fapt se datorează trecerii prin Bariera uitării, care filtrează orice informație care ar putea constitui subiectul unui vis. Există totuși și oameni care au vise cu caracter religios și care pot visa peisaje paradisiace.

Totuși, corpul sufletului unui om mediu nu pătrunde prea des în Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos** - cel mult o dată pe lună. În consecință, chiar dacă ar exista astfel de vise, conștiința trupească nu le-ar putea integra experienței cotidiene.

Al cincelea tip de vise este generat de pătrunderea corpului duh în planul său cuantic. În momentul în care corpul duh părăsește planul cuantic material pentru a pătrunde prin Poarta duhului, expresia fizionomică a celui care doarme suferă o transformare radicală: ochii devin ficși, dați peste cap, concentrați în încrâncenare, stupefacție sau încruntare, ci inocență. Acesta este singurul moment în care chipul unui om care doarme se destinde - uneori este zâmbitor. Cu limitările de rigoare, același fenomen se produce la moarte.

Corpul duh pătrunde în lumea duhurilor - în lumea astrală - cel puțin o dată pe noapte. De multe ori, corpul duh poate pătrunde chiar de trei sau patru ori pe noapte în lumea sa. Cumulat, de-a lungul unei nopți de somn, corpul duh poate să stea chiar și 30 de minute în lumea duhurilor.

În fine, al șaselea tip de vise poate fi caracterizat prin absența totală a oricărei activități: nu există mișcări ale globilor oculari, nu există amintiri, chiar și vagi. Normal, în momentul în care spiritul pleacă prin Poarta spiritului, omul nu mai visează deloc - acesta este somnul fără vise.

Și spiritul poate pătrunde în lumea sa de mai multe ori pe noapte. Cumulat, poate sta în lumea spiritelor între un sfert de oră și o jumătate de oră, în fiecare noapte.

8.TRECEREA PRIN POARTA MORȚII

➤ Redescoperirea de sine

Ultimul act al existenței omului în lumea materială este marea trecere - moartea.

Imediat după ce a trecut *dincolo*, fiecare om se redescoperă pe sine însuși - cel care a fost, este și va fi. Fiecare om descoperă, de asemenea, că, de-a lungul existenței încarnate, a fost acoperit și învăluit într-o multitudine de voaluri succesive.

Imediat după decorporare, toate aceste voaluri dispar, întrucât nu mai are ce să le susțină, căci personalitatea, fabricată de-a lungul existenței întrupate, intră în stare de disoluție.

Imediat după marea trecere, fiecare om are o serie de trăiri - scurte străfulgerări cognitive, ca niște flashuri de cunoaștere. Străfulgerările cognitive nu sunt oferite în mod arbitrar de cineva aflat în exterior, ci reprezintă doar reconectarea fiecărui om la propria sa ființă atemporală.

Redescoperirea de sine, imediat după momentul mării treceri, permite conectarea la un tip de cunoaștere diferit de cel realizat prin intermediul simțurilor și mentalului. Într-o fracțiune de secundă, orice om descoperă adevărul cu privire la sine și cu privire la cosmos. De fapt, orice omul își reamintește totul.

Ca o consecință directă a mării treceri, fiecare om - chiar și cel mai materialist - își dă seama că identificarea ființei sale cu trupul material a fost o eroare. De asemenea, realizează și faptul că trupul a fost doar un instrument. Trupul a fost ca un palton pe care omul l-a îmbrăcat în momentul în care, prin naștere, a pătruns în lumea materială. Chiar în momentul în care conștientizează acest fapt, omul se întreabă cum de-a fost atât de orb, de-a lungul existenței întrupate. Se întreabă, de asemenea, cum de s-a lăsat "furat" de peisajul lumii materiale și de concepțiile ei specifice - cum de-a fost posibil să uite de sine.

Apoi urmează pasul următor: omul înțelege foarte clar că scurta viață din lumea materială a avut un scop. De asemenea, omul înțelege că viața în trup material are un scop general pentru toată umanitatea. Omul mai înțelege și faptul că, subsumată scopului general, viața sa personală trebuia să se ralieze scopului general.

Imediat după aceea, omul înțelege și faptul că există o diferență imensă între dezideratele ce trebuiau atinse și ceea ce a realizat de-a lungul vieții. Cu alte cuvinte, omul înțelege că, în momentul nașterii în lumea materială, exista un plan ideal a ceea ce trebuia să facă. Acesta este planul ideal al vieții: planul adevărat.

Planul adevărat nu a fost impus de nimeni altcineva decât de omul însuși. Omul însuși, înaintea nașterii în lumea materială, a pregătit cu minuțiozitate totul, pentru a-și împlini scopul personal și pentru a se integra scopului general al umanității. Planul ideal este structurat adânc chiar în ființa sa interioară și reflectă ceea ce trebuia să facă, pentru a fi în acord cu cosmosul.

Pentru ca un om să fie în acord cu cosmosul, trebuie să respecte Legile divine. Dacă ar respecta Legile divine, omul s-ar integra în Firea lucrurilor, în Ordinea cosmică, și ar împlini planul ideal, devenind astfel o Cruce de Om - un om care își poartă crucea și devine una cu ea. De cealaltă parte, este ceea ce a făcut omul de-a lungul existenței în lumea materială, încălcând, într-un fel sau altul, Legile. Acesta este planul realizat. Între planul ideal și planul realizat există o imensă diferență de potențial. Diferența de potențial dintre cele două planuri poartă numele de karma.

Sentimentul de rușine ce apare la orice ființă omenească imediat după marea trecere, este generat tocmai de diferența de potențial între ceea ce trebuia să facă și ceea ce a făcut - între planul ideal și planul realizat.

Imediat după marea trecere, fiecare om înțelege că nu a respectat planul ideal, pentru a fi în armonie cu cosmosul. Iar atunci apare dorința profundă de a îndrepta ceea ce a greșit, pentru a fi în armonie cu sine însuși și cu cosmosul.

În primele fracțiuni de secundă ce urmează mării treceri, fiecare om își îndreaptă, cum este firesc, atenția asupra sa și a ceea ce este în momentul prezent - în prezentul continuu. Iar atunci, fiecare om își amintește de trupul său. Conștientizând legătura cu trupul, fiecare om este cuprins de un sentiment de milă profundă față de sine. Fiecărui om i se pare, în acele momente, că se trezește dintr-un vis. Și nu din orice vis, ci dintr-

un coșmar, în care se făcea că este altcineva - un personaj straniu, cu un comportament haotic, imprevizibil și derutant.

Cu adevărat îngrozitor este însă faptul că acel altcineva nu este doar un personaj de vis, ci chiar generatorul visului. Omul înțelege că el însuși este acel altcineva și că nu este vorba de un vis, ci de propria sa existență în lumea materială. O existență care i se păruse cândva extrem de lungă.

Din starea în care se află, imediat după momentul morții, alături de propriul său trup devenit cadavru, orice om este zguduit interior: devine mut de uimire. Abia acum conștientizează cu adevărat ce a fost și ce a devenit.

Stupefiat, cutremurat interior, orice om își contemplă pentru prima oară trupul din afară. Descoperă, evident, același trup pe care-l văzuse doar în oglindă ori în fotografii, prea grăbit să-l analizeze în detaliu, cu luciditate, de-a lungul existenței întrupate - un trup care deja zace inert, palid, fără viață, cu ochii semideschiși, goi, cu pleoapele ușor umflate. Trupul inert, părăsit de suflul vieții, pare o păpușă abandonată de păpușar. Imediat după marea trecere, orice trup începe să emită mirosul specific al morții, care începe să se înstăpânească asupra conglomeratului de celule fizice.

Primul impuls pentru un om care deja a trecut prin marea trecere este să elimine tot ce-a greșit, să fie în acord cu sine și cu cosmosul. Firește, acesta este doar un impuls de moment. Firul vieții nu mai poate fi reînnodat.

Orice om înțelege atunci că trupul nu mai este al său și că viața nu-i mai aparține. De fapt, trupul n-a fost niciodată al său, iar viața nu i-a aparținut, deși așa crezuse. Atunci, orice om își poate reaminti motto-ul pe care, într-un fel sau altul, l-a urmat de-a lungul vieții. "Fac ceea ce vreau, pentru că sunt liber. Iar ceea ce vreau este să-mi fie bine. Nu dau nimănui socoteală pentru ceea ce fac. Nici chiar lui **Dumnezeu**..."

Totuși, doar la câteva momente după actul morții, chiar în fața angrenajului care-i servise drept sălaș de-a lungul multor ani, ce i se păruseră lungi - dar, care, acum, i se păreau insignifianți în comparație cu eternitatea pe care o presimțea - omul care deja a trecut prin poarta morții devine capabil să înțeleagă, în sfârșit, că totul i-a fost oferit. Nimic nu a fost al său: nici trupul, nici viața. Și, la urma urmei, nici ceea ce făptuise nu i-a aparținut în totalitate. Toate sunt bunuri ale cosmosului, nu ale omului. Cosmosul este cel care a dăruit ceva omului: trupul, viața, sănătatea, puterea, cinstirea, bogăția. Omul trebuia doar să le mențină intacte, pentru a fi ca la început.

Abia în secunda în care își vede trupul inert, cu ochii pustii și goi, pe om îl încearcă dorința de a face bilanțul scurtei vieți ce i se hărăzise. Ca un resort, în doar câteva fracțiuni de secundă, omul își amintește toate discuțiile sale cu prietenii, cu cunoștințele, cu familia, cu inamicii, cu necunoscuții. Își reamintește fiecare faptă, fiecare vorbă, fiecare sunet, fiecare gând. Aude tonalitatea vorbelor sale, aude gândurile ce sălășuiesc vii, în spatele sunetelor pe care le articulase. Revede fiecare faptă a sa. Pare că amintirile vieții ce abia se încheiase, se revarsă, dintr-o dată, în conștiința sa.

Amintirile atât de vii și de limpezi îl atrag pe om ca un magnet. Într-o fracțiune de secundă, orice ființă omenească ce deja a trecut prin poarta morții revede toate experiențele vieții derulându-se cu repeziciune, în timp de continuă să dialogheze cu sine însuși - precum, cândva, Hamlet dialoga cu craniul tatălui său.

➤ Alchimia aurică a morții

Din punct de vedere al alchimiei aurice, procesul morții urmează același scenariu al încarnării omului, dar parcurs în sens invers.

La naștere, sufletul - sămânța sufletului care este situată la nivelul laringelui - are o anumită culoare, o anumită "melodie", adică un anumit "zgomot de fond" și un anumit

miros. Imediat după prima respirație a fătului, se naște corpul sufletului, ce învăluie omul ca o pelerină care se subțiază spre partea inferioară.

Viața unui om, mai precis experiențele vieții sunt cele care conferă corpului sufletului o anumită culoare. În funcție de comportamentul omului, corpul sufletului se deschide sau se închide la culoare. De asemenea, își modifică sunetul și mirosul.

Din punct de vedere al alchimiei aurice, moartea survine în momentul în care vibrația energetică - culoarea, sunetul și mirosul - a steluței sufletului, situată la nivelul laringelui, devine identică cu cea a corpului sufletului.

În mod firesc, cele două elemente ce țin de ansamblul denumit suflet nu au același nivel energetic - nu au aceeași culoare, același sunet și același miros. Steluța sufletului are un anumit nivel energetic, o anumită lungime de undă și frecvență, în timp ce corpul sufletului are alta. În momentul în care, în urma comportamentului omului, cele două elemente dobândesc aceeași culoare, același sunet și același miros, survine moartea.

În cele ce urmează va fi vorba doar despre moartea naturală, iar nu despre cea provocată de accidente. Cel mai adesea, în cazul accidentelor, moartea survine fără să existe o identitate de culoare, sunet și miros între steluța sufletului și corpul sufletului. Cu cinci-șase zile înaintea morții naturale apare pecetea morții, care nu apare întotdeauna în cazul accidentelor.

După cum se poate remarca, moartea nu este programată într-un mod inevitabil. Moartea survine doar în momentul în care sămânța sufletului dobândește aceeași culoare, sunet și miros cu corpul sufletului. Doar modul de comportament al omului și liberul său arbitru determină, în final, rezonanța energetică a celor două elemente. Conștientizarea erorilor și iertarea (inclusiv autoiertarea) determină, în cele din urmă, identitatea energetică între steluța sufletului și corpul sufletului. Doar astfel survine moartea naturală.

Există mulți bătrâni, grav bolnavi, supuși la suferințe grele, care "refuză" să moară. Datorită unor erori pe care nu doresc sau nu pot să le conștientizeze, mulți oameni nu-și pot găsi odihna, iar acest fapt de nedorit pare să se întâmple destul de des. Abia în momentul în care omul reușește să conștientizeze anumite fapte greșite pe care le-a provocat în timpul vieții, poate părăsi suferința ce-l împiedică să treacă într-o lume mai bună și mai înțeleaptă. Faptul că un om încă se mai chinuie pe un pat de spital, la o vârstă înaintată, este semnul cel mai clar că există ceva care-l împiedică să facă marea trecere. Iar acest ceva nu este atât de misterios precum s-ar crede, ci este doar incapacitatea de a ierta din iubire sau de a se ierta pe sine pentru anumite fapte și stări ale trecutului și de a se ruga lui **Dumnezeu** sau lui **Iisus Hristos** pentru a fi iertat.

În ultimele momente ale existenței încarnate, câteva clipe înaintea actului final, la toți oamenii, corpul haric al plaselor mesianice se activează brusc și începe să vibreze; la început foarte încet, ca un susur de izvor, apoi mai puternic și mai amplu, ca o apă curgătoare ce vine năvalnic spre stăvilare.

Datorită faptului că încep să-și conștientizeze karma, mulți oameni încep să plângă; sunt plini de groază și au remușcări. Cel mai pregnant sentiment este cel de rușine.

De fapt, oamenii încep să-și conștientizeze erorile cu câteva ore înaintea actului final. În ultimile ore ale existenței încarnate, conștientizând karma, oamenii încă pot cere iertare sau pot trimite vorbe de împăciuire celor față de care au greșit. Este foarte important ca înaintea actului morții, oamenii să se spovedească sau să fie asistați de un preot. În acele ultime momente ale vieții terestre, oamenii își pot diminua petele karmice existente la nivelul corpului sufletului. Înaintea actului morții, fiecare om trebuie neapărat să se roage.

Moartea, ca fenomen biologic, durează doar câteva fracțiuni de secundă. În cele câteva momente ce premere și urmează separării ființei aurice a omului de trup, în lumea eterică se desfășoară multe evenimente importante. Această perioadă pare foarte lungă pentru cel care trece prin ea, datorită faptului că elementele aurice, care au coabitat împreună o viață întreagă, se desprind unele de altele. Principalele elemente

aurice au tendința naturală de a rămâne unite și de a funcționa la fel ca și până atunci, dar, indiferent de tendința lor, procesul este ineluctabil.

În secunda morții, inima aurică, care cu aproximativ cinci-șapte zile înainte de momentul morții devine din ce în ce mai închisă la culoare, încetează să mai pulseze. Evident, tot atunci se oprește și inima fizică. Concomitent, corpul sufletului și steaua sufletului dobândesc aceeași culoare, același sunet și același miros. Sunetul ce se aude în acele momente este un Tiii... prelung, ce reverberează ca un ecou.

În momentul în care survine moartea biologică, toate corpurile aurice exterioare se sting. Primul care își încetează activitatea este, desigur, corpul material. După câteva fracțiuni de secundă, urmează și corpul eteric, iar chakrele se închid, devenind ca niște bulbi de ceapă. În același timp, energia de viață se retrage din nadisuri.

Corpul emoțional, corpul astral, corpul mental intelectual, corpul mental superior, corpul spiritual, corpul conștiinței și corpul conștienței încetează să mai funcționeze. Ele se sting și sunt absorbite prin intermediul chakrelor în corpul sufletului.

În acest moment "astral" are loc un eveniment de excepțională importanță: se produce stingerea corpului mental; omul pierde toate capacitățile intelectuale pe care le avea în timpul vieții. În lumea de dincolo, omul nu are nevoie de corpul mental -, cunoașterea și înțelegerea fiind asimilate instantaneu, intuitiv, pe alte căi. Astfel, omul redevine copil, iar aura sa devine argintie (să ne amintim acel îndemn rostit acum 2000 de ani de către **Iisus Hristos**: dacă nu veți fi precum copiii, nu veți putea pătrunde în Împărăția Cerurilor).

Acest eveniment important se reflectă și în dinamica aurei, care își trăiește ultimile momente. În câteva fracțiuni de secundă, corpul conștiinței și corpul conștienței se unesc cu corpul haric al plaselor mesianice. În această stare, corpul sufletului se situează, din punctul de vedere al alchimiei aurice, la nivelul unui corp duh alb - ca și cum omul ar fi centrat în ajna chakra. În acest moment, creștinii pronunță numele lui **Iisus Hristos**.

Imediat după momentul morții, corpul sufletului devine depozitarul tuturor experiențelor vieții. Conștiința omului se centrează, de asemenea, la nivelul corpului sufletului. Omul devine astfel un corp suflet.

Din feericul angrenaj de culori, lumini, sunete și mirosuri care era structura aurică a ființei umane în timpul existenței materiale, nu mai rămâne decât fantoma albicioasă a corpului sufletului; la nivelul acestei structuri, ca particularități fizionomice pe care le-a avut trupul material, se mai observă doar ochii - care păstrează aceeași expresie și intensitate a privirii din timpul vieții.

După cum se poate remarca până în acest punct, n-am amintit nimic despre corpul duh, ci doar despre suflet - mai precis, despre corpul sufletului. În primele momente ce urmează morții, sufletul devine posesorul tuturor energiilor modulate informațional, aspirate din straturile aurice exterioare. Sufletul, pentru o scurtă perioadă, devine independent și autonom. Tot ce este omul este transferat sufletului. Iar dacă cineva ar întreba sufletul cine este, dacă îi este frică de moarte sau dacă este muritor, acesta ar răspunde că este aceeași personalitate din timpul existenței întrupate, că simte o groază nespusă în fața morții și că este muritor. Ceea ce constituie adevărul curat.

Sufletul, ca element nepermanent este, într-adevăr, muritor, își simte sfârșitul foarte aproape, iar senzațiile pe care le resimte omul - mai corect, conștiința omenească și iată în aceste momente la nivelul corpului sufletului - nu sunt de invidiat, ci dimpotrivă. Sufletul este acel element al Ființei umane care, știindu-se muritor și limitat în spațiu și timp, transmite conștiinței caracteristicile sale fundamentale. Câteva momente după actul morții, omul este centrat chiar în acest element și percepe acut senzațiile și angoasele sale, pe deplin întemeiate.

În prima fază a morții - în primele fracțiuni de secundă ce preced morții și în primele fracțiuni de secundă ce urmează morții ca fenomen biologic - are loc un fenomen dureros, în care omul se disociază brusc. Fenomenul apare ca o scindare, omul privind

cele ce se desfășoară în jurul lui din două corpuri diferite. Pe de-o parte, încă mai percepe realitatea materială prin ochii fizici (chiar dacă ochii fizici sunt închiși), iar pe de altă parte privește prin intermediul corpului sufletului, de care începe să-și amintească "ca prin vis".

Primele secunde după momentul morții, omul încă rămâne centrat în corpul fizic: el vede, aude, percepe tot ce se petrece în jur, dar nu mai poate reacționa la nici un fel de stimuli. Absorbția tuturor energiilor modulate informațional la nivelul corpului sufletului provoacă celui care moare senzația că este aspirat cu viteză foarte mare. Mulți oameni au senzația că sunt aspirați cu mare viteză printr-un tunel îngust sau printr-un canal. Alții au impresia că zboară printr-o peșteră cu mai multe ieșiri, plină cu stalactite și stalagmite uriașe. Unii oameni părăsesc trupul material prin piept, alții prin deschizătura energetică situată între picioare, alții par a ieși prin chakre. Există oameni care, pur și simplu, se ridică din trup, ca o "fantomă". Mulți oameni văd lumea de dincolo, rude sau prieteni, cu ceva timp înainte de momentul efectiv al morții.

Acest proces declanșează, ca un resort, retropanoramarea vieții - flashul cognitiv instantaneu, prin care omul își revede existența terestră, derulându-se ca un fulger. Acest flash cognitiv este oarecum independent de om și nu este creat special pentru ca acesta să înțeleagă ceva - acest fapt se va produce mai târziu, la momentul potrivit -, ci este doar un simptom provocat de stingerea corpurilor aurice exterioare și de resorbirea informației remanente la nivelul corpului sufletului.

Uneori, și în decursul existenței încarnate, în cazul unor accidente sau pierderi ale cunoștinței, omul poate retrăi într-o fracțiune de secundă experiențele avute până în acel moment. Acest fapt se datorează aceluiași fenomen auric; de această dată, fiind vorba despre o întrerupere temporară, totul reintră în normal. Acest resort intim pare că se declanșează automat în toate cazurile în care atât trupul, cât și corpurile aurice sunt puse în pericol. În acel moment, toate experiențele vieții stocate la nivelul corpurilor aurice exterioare sunt "transferate" instantaneu, prin chakre, din suflet în corpul duh.

Retropanoramarea vieții - reamintirea tuturor evenimentelor vieții -, printr-un flash cognitiv de mare intensitate și dramatism, este cântecul de lebadă al unei ființe umane încarnată în lumea materială.

➤ **"Eu prin tine și tu prin mine"**

Panorama fenomenelor complexe ce au loc la nivelul aurei celui care moare este destul de greu de surprins în numai câteva cuvinte. Procesul morții este un proces complex, ce poate fi urmărit din mai multe perspective distincte.

Cel care trece prin poarta morții are propriile sale trăiri, dar paralel cu derularea trăirilor personale, variabile în funcție de fiecare individ, paralel cu procesele aurice ce se desfășoară cu o viteză extraordinară, în vecinătatea omului, în lumea eterică, au loc o mulțime de evenimente la care iau parte ființele angelice diriguitoare ale cosmosului. Ele ajută omul în trecerea sa spre lumea de dincolo, iar în acest scop, la fel ca și preoții din lumea materială, îndeplinesc o mulțime de acte rituale.

Toate evenimentele ce vor fi descrise în cele ce urmează se produc extrem de rapid. Ele premere și urmează momentului morții biologice.

Astfel, în momentul opririi inimii aurice, care se produce aproape concomitent cu oprirea inimii fizice, la nivelul lumii eterice își face apariția Doamna în Negru, urmată de cele trei Ursitoare. Aceste ființe importante din lumea eterică au fost prezente și la nașterea omului în lumea materială. Doamna în Negru poate fi considerată drept contrapartea Doamnei în Alb, care apare la naștere sau poate fi aceeași ființă cu altă

înfățișare.

Actele ceremoniale, precum și "recuzita" folosită cu acest prilej sunt în legătură directă cu nivelul evolutiv al omului care moare. Repetăm, întregul ceremonial se petrece în lumea eterică, alături de trupul defunctului, indiferent de evenimentele ce se produc în lumea materială.

Doamna în Negru ține în mână o Carte formată dintr-o energie luminoasă, iar cele trei Uristoare țin ceva ce seamăna cu semnele de carte, dar formate din linii de lumină, ce au aceeași culoare ca și Cartea. Uimitor, culoarea Cărții este identică cu culoarea sămânței sufletului omului care moare. Cele trei semne de carte (bucăți lunguiețe de lumină) au aceleași culori și aceleași luminozități ca petele karmice ale corpului sufletului.

La un moment dat, Doamna în Negru oprește inima aurică, iar în acel moment, muribundul vede rude sau prieteni defuncți care îi vin în întâmpinare. Omul simte atunci o toropeală sfâșietoare, ca un leșin dulce: uneori adoarme, alteori se trezește pentru scurte perioade de timp.

La câteva minute după oprirea de către Doamna în Negru a inimii aurice, începe desprinderea omului de ființele de care a fost legat în timpul vieții.

De-a lungul vieții, omul a fost legat energetic - cel mai adesea prin cordoane de lumină - de ființe omenști încarnate, de animale, de vegetație, dar și de ființele spirituale: ființe angelice din Ierarhia Fiilor Luminii (Îngeri Veghetori, Îngeri Ocrotitori etc) sau din Ierarhia Fiilor Întinericului (Dree), de spirite bune ale naturii (Zaurdarii) sau de spirite rebele ale naturii (Lorehh). La moarte, toate legăturile energetice se rup. De asemenea, particulele energetice ale Ashpan-Lorehh sau Ashpan-Dree se desprind de aura omului.

Primele care se desprind de om sunt spiritele bune ale naturii (Zaurdarii), care l-au sprijinit pe om de-a lungul vieții. În momentul întreruperii legăturilor energetice cu spiritele bune ale naturii, omul resimte în interiorul său o dorință imensă de a se contopi cu natura, căreia îi înțelege, în sfârșit, însemnătatea și splendoarea. Unii oameni au dorința imensă de a revedea un răsărit de soare, alții au dorința imensă de a revedea munții, marea, un copac înflorit sau un câmp plin de flori.

În ceea ce s-ar putea denumi "salutul elementelor", fiecare dintre spiritele bune ale naturii apare alături de defunct, se ridică deasupra sa, cam la 2-3 metri, și își mișcă mâinile ca un dirijor care dirijează o mare orchestră. Spiritele bune ale naturii par să-l salute în felul lor pe om, în timp ce elementele naturii - apa, pământul, aerul sau focul - se manifestă în modul lor caracteristic.

În acele momente, se poate remarca chiar și de oamenii care stau la capătul defunctului că, de jur împrejur, copacii foșnesc într-un fel diferit, vântul bate altcumva, norii se risipesc și răsare soarele. Alteori, are loc fenomenul invers: soarele se ascunde în nori și începe să plouă, marea poate fi mai agitată sau mai blândă, copacii din jur foșnesc amenințător, iar acest fapt poate fi pus în legătură cu senzațiile pe care le încearcă omul, ca suflet.

Aceste fenomene pot fi - cel puțin din punct de vedere meteorologic - imposibile ori ilogice, dar aproape fiecare om care a fost prezent la capătul unui defunct își poate da seama de faptul că au loc fenomene destul de bizare. De altfel, există în popor multe confirmări ale acestor fenomene, mai ales în mediile rurale, unde legătura cu natura este foarte strânsă. Când plouă, sătenii spun că plânge defunctul, iar în momentul în care răsare soarele dintre nori, sătenii spun că a murit în pace și că "a fost primit de **Dumnezeu**, sărmanul, că a fost om bun".

După desprinderea spiritele bune ale naturii are loc desprinderea spiritelor rebele ale naturii: Ashpan-Lorehh. Este interesant de remarcat faptul că, la moarte, în fața omului, nu se prezintă toate spiritele naturii rebele Ashpan-Lorehh, ci doar reprezentanții acestora - care sunt șefi ai unor grupări, în funcție de elementul pe care-l întrupează.

În acele secunde, reprezentanții Ashpan-Lorehh dobândesc, pentru scurt timp, un

trup de formă umanoidă, cu o anumită înfățișare. Acesta este singurul moment în care un Ashpan poate dobândi - chiar și pentru câteva secunde - un trup de formă umanoidă. În restul timpului, în mod firesc, devenind Ashpan, aceste ființe își pierd trupul de formă umanoidă, disipându-se în tot universul. Astfel, când apar reprezentanții grupărilor Ashpan-Lorehh (în lumea eterică se folosește termenul de națiuni), este ca și cum ar fi prezente mii și mii de alte ființe. În ființa de lumină a reprezentantului grupării de ființe Lorehh Ashpan se aud mii și mii de voci, care se foiesc neliniștite și nerăbdătoare, iar impresia unui asemenea eveniment este copleșitoare.

În momentul în care, pentru prima oară în viață (foarte devreme, în copilărie), se produce conexiunea aurică cu Ashpan-Lorehh, reprezentanții acestora se prezintă în fața omului și își așază mâna stângă pe piept și mâna dreaptă în dreptul unei chakre. În acel moment, chakrele, care anterior arătau ca niște bulbi de ceapă, se deschid și încep să funcționeze.

La moartea omului se produce fenomenul invers celui produs în momentul primei conexiuni: Ashpan Lorehh - mai precis, reprezentanții acelor grupări - apar în fața omului și își așază mâna stângă pe piept și mâna dreaptă în dreptul unei chakre, rostind în limba akhatakha: **HE RE MI**, adică "**Eu prin tine și tu prin mine**". În momentul în care-și ridică mâna de pe chakră, se produce o flamă multicoloră, care reflectă culorile petalelor chakrei. Apoi rostesc **SENE SENE TORII**, adică "**Închide-te, închide-te, Poartă**", moment în care "ascultătoare", chakra se închide, devenind ca un bulb de ceapă. Apoi repetă operațiunea cu toate celelalte chakre.

După ce se încheie defilarea spiritelor naturii Ashpan-Lorehh, prin fața defunctului se perindă ființele luciferice Ashpan-Dree. Procesul desprinderii ființelor Ashpan-Dree este analog celui din cazul ființelor Ashpan-Lorehh. Este un adevărat spectacol de lumină și culoare, fiecare dintre aceste ființe provocând fulgere între aura lor și cea a defunctului, urmate de sunete sau de melodii și de parfumuri. Și ființele Ashpan Dree rostesc aceeași frază : **HE RE MI**, adică "**Eu prin tine și tu prin mine**".

După ce ființele Ashpan se desprind, omul rămâne gol-goluț. Evident, aura omului a fost "îmbogățită", de-a lungul vieții, de "darurile" imprimate de ființele Ashpan.

Mult mai grav este însă faptul că aura omului a fost "îmbogățită" și de "darurile" imprimate de ființele luciferice, Dree. Aura omului care, de-a lungul întregii vieți, a interacționat cu ființele luciferice, păstrează influențele primite, care devin zestrea sa personală.

La scurt timp după "defilarea" ființelor Ashpan, are loc desprinderea defunctului de lumea animalelor și a vegetalelor, care se produce instantaneu, fără nici o pregătire prealabilă. În acele momente, animalele din apropierea defunctului se pot manifesta neprevăzut și haotic; mai ales câinii - în special, cei apropiați defunctului -, se pot manifesta straniu, uneori înfricoșător. Omul se desparte de ei în plan auric, iar legăturile energetice se rup. Este interesant de remarcat faptul că, în momentul desprinderii de elementele animale, pot să apară în fața defunctului animale din planul astral - de exemplu, câini morți anterior, pe care, de multe ori, acesta îi vede și îi strigă pe nume.

Urmează apoi desprinderea de oameni, de toți cei dragi, care sunt sau nu în apropiere, de toți cei cu care defunctul a fost în relații strânse în timpul vieții. Toate corzile luminoase aurice se rup. Conexiunile aurice interumane, de la nivelul chakrelor sau de la nivelul corpurilor aurice, se frâng brusc, iar omul simte intens o senzație de rupere.

Datorită ruperii aurice de cei dragi, omul resimte o durere sufletească acută, sfâșietoare, acesta fiind cel mai delicat moment al mării treceri. În conformitate cu timpul lumii materiale, toate aceste evenimente se desfășoară câteva secunde după moartea fizică.

➤ În fața eternității

La scurt timp după momentul morții biologice are loc un alt eveniment de maximă importanță: omul, ca suflet, rămâne singur.

Acesta este momentul suprem al cunoașterii adevărului: omul nu mai are nici un fel de influență aurică, nici o conexiune interumană sau extraumană, iar pecetea de pe ochi, gură, nas și urechi - pecetea care se pun la naștere pentru ca omul să nu poată vedea sau auzi în lumile spirituale - sunt rupte.

Omul este cu adevărat singur: este el însuși - sufletul, personalitatea terestră. În acel moment, omul se înțelege în sfârșit pe sine; înțelege de ce s-a încarnat și înțelege care este adevărul cu privire la persoana sa. Înțelege, de asemenea, faptul că s-a încarnat pentru o perioadă limitată de timp în lumea materială și înțelege, dacă a fost materialist convins, că dincolo, de lumea pe care o considera unică, mai există altele.

De-a lungul vieții, oamenii au intrat sub influența ființelor rebele Lorehh sau Dree. Astfel, nivelul lor energetic a scăzut considerabil, iar structura lor aurică a fost acoperită cu noxe. După moarte, toate aceste ființe își cer răsplata, iar răsplata nu poate fi decât corpul sufletului - stratul auric care a fost influențat cel mai mult și care, în consecință, vibrează energetic cu ființele respective. Răsplata acestor ființe este corpul sufletului, care în mod natural, după moartea omului, se separă de trup. Prin rezonanța aurică formată în timpul vieții, corpul sufletului respectivului om aparține, oarecum de drept, ființei luciferice cu care s-a realizat contactul. Entitatea respectivă dorește să preia corpul sufletului omului ca pe un sclav și să-l ducă în lumea ei.

Acestei practici i se opune însă Îngerul Mihail, care, în fruntea Oștirii sale cerești, încearcă să împiedice, prin lupta, ființele luciferice să fure corpul sufletului oamenilor.

După cum s-a menționat, rezonanța energetică dintre steluța sufletului și corpul sufletului declanșează un sunet, care reverberează ca un ecou de-a lungul și de-a latul lumii eterice.

Acest ecou determină deschiderea instantanee a Porților ce separă lumea eterică de celelalte planuri cuantice: Poarta 1, prin care vin ființele angelice din Ierarhia Fiilor Luminii și Poarta 2, prin care pătrund ființele luciferice, Fiii întunericului, Dree.

Dacă omul este încărcat auric pozitiv, se deschide mai întâi Poarta 1 și apar Fiii Luminii, dar dacă omul are multe noxe negative se deschide Poarta 2, caz în care apar primele ființe luciferice. Depinde de ce categorie de ființe îngerești este omul în rezonanță energetică.

La moartea oricărui om se deschid ambele Porți; este însă esențial ce Poartă se deschide prima: Poarta 1 sau Poarta 2. Întotdeauna, una din Porți se deschide cu câteva fracțiuni de secundă înaintea celeilalte. Pentru om, diferența de câteva fracțiuni de secundă este insignifiantă, dar pentru ființele angelice este extrem de importantă. Dacă Poarta 1 se deschide cu câteva fracțiuni de secundă înaintea Porții 2, omul este salvat. Totul este în funcție de bagajul auric cu care omul trece dincolo.

În cazul în care omul este încărcat auric pozitiv și este în consonanță cu Fiii Luminii, Poarta 1 se deschide prima. "Undeva, în stânga omului, la o distanță de 15-20 de metri, în lumea eterică apare o deschidere uriașă. Această deschidere se prezintă ca o pânză formată din fumuri multicolore și parfumate.

Prin Poarta 1 apar mii și mii - uneori zeci de mii - de Fii ai Luminii, care se mișcă cu o rapiditate incredibilă. Aceste ființe par a fi constituite - la fel ca toate ființele care apar în lumea eterică - din lumină. Fiii Luminii au trupuri de lumină impresionante, din care emană mii de străluciri. Privite de aproape, dincolo de strălucirea feerică a trupului de lumină, aceste ființe emană forță. Ele formează ceea ce în lumea eterică se numește

Oastea Îngerului Mihail.

Îngerii care formează Oastea Îngerului Mihail sunt impozanți; au ochii verzi sau albaștri, nasul drept, fața formată din lumină albă, marmoreană, buzele roșii ca mărgeanul, conturate delicat. Unii poartă părul doar până la umeri. Alții poartă părul foarte lung, aproape de șolduri. Veșmintele lor par a fi formate din aburi multicolori. Toate aceste ființe au platoșe și coifuri asemănătoare cu cele purtate de soldații romani din antichitate. Ca arme, poartă în mâini săbii de lumină.

Ostașii Îngerului Mihail vin în șiruri concentrice de 7, 14, 21 de membri. Primul dintr-un șir poartă în mână un stindard, pe care se află desenate înscrisuri formate dintr-o lumină orbitoare.

Picturile de pe pereții bisericilor ortodoxe reflectă cum nu se poate mai exact ținuta hieratică a acestor ființe care apar în lumea eterică, cu excepția aripilor. Imaginea Sfântului Gheorghe în lupta sa cu balaurul, ilustrată în frescele bisericilor, este edificatoare cu privire la modul în care se prezintă aceste ființe în lumea eterică.

Puțin mai târziu, cu un decalaj de câteva fracțiuni de secundă după timpul nostru, se deschide și Poarta 2, prin care pătrund formațiuni asemănătoare ca dispunere, formate din Dree, ființe luciferice războinice.

Ființele luciferice Dree revendică sufletul celui care tocmai își părăsise trupul. Ele aduc felurite argumente, afirmând că sufletul omului respectiv le aparține. De exemplu, omul, în decursul existenței sale, s-a lăsat condus de acele porniri și vicii ce reprezintă caracteristici ale ființelor luciferice.

Totuși, datorită faptului că Poarta 1 s-a deschis prima înseamnă că omul nu este pierdut; pe ansamblu, omul în cauză posedă și un bagaj de fapte bune.

Ostașii din Oastea Îngerului Mihail fac cercuri concentrice în jurul sufletului (este vorba despre corpul sufletului, ce conține ființa omului), respingând orice pretenție a ființelor luciferice. Atunci începe o bătălie în sensul real al cuvântului, pe care, orice om, dacă-l vede, n-o poate uita în veci.

Ființele luciferice Dree atacă pozițiile Fiilor Luminii. Aflat la mijloc, omul privește neputincios și înspăimântat la ceea ce se desfășoară în jurul său. Taberele beligerante au cam aceleași tipuri de arme și aceleași tactici. Lupta se dă, față în față. Uneori, numărul ființelor angelice care se luptă între ele depășește câteva zeci de mii. Deseori apare în luptă însuși Îngerul Mihail.

Îngerul Mihail este cea mai puternică și cea mai impozantă ființă îngerească care poate fi văzută în "ceruri". Capacitățile sale ființiale, de Înger al Puterii, sunt cu mult mai mult decât își poate imagina un om.

Imaginile prezentate în filme sau în jocurile electronice - imagini care sunt preluate din "inconștientul" colectiv al umanității și prelucrate potrivit standardelor tehnicii actuale, omul nefiind capabil de a crea ceva ce nu există în cosmosul spiritual - sunt palide copii ale evenimentelor dramatice, care se desfășoară în timpul unei asemenea înfruntări.

Lupta care se dă între cele două armate este înspăimântătoare pentru orice privitor. Scurt-circuitele și flamele luminoase, ce se formează instantaneu atunci când se întâlnesc două săbii strălucitoare, au puterea a nenumărate fulgere în lumea materială. Se aud zgomote și trosnituri, pe care urechea omenească cu greu le poate suporta și care nu există în lumea materială. Zgomotul unui mari căderi de apă, precum cascada Niagara, nu este decât o mică șoaptă în comparație cu zgomotele ce se aud în răstimpul unei asemenea înclăștări de forțe cosmice.

Uneori, se întâmplă ca doi îngeri-ostași, unul dintr-o tabără, altul din cealaltă, să se înclășteze, lovindu-se reciproc fără cruțare, până ce cad de sus, de la nivelul unde se bat, în solul eteric, făcând cratere imense. Pământul lumii eterice scrâșnește cumplit, dar cei doi îngeri apar printr-o altă parte, zeci de metri mai încolo, continuându-și lupta.

Îngerii aflați în luptă reacționează aproape instantaneu și, uneori, par să se multiplice în multe poziții, ca într-un clișeu cinematografic derulat cu încetinitorul.

Îngerul Mihail se poate multiplica, putând fi observat simultan în multe locuri.

Există răniți - în mod efectiv - de ambele tabere. Unele trupuri strălucitoare de îngeri sunt pur și simplu spulberate datorită loviturilor primite. În momentul în care un astfel de trup de lumină este spulberat, pare a se împrăștia într-o explozie de lumină formată din mii și mii de fragmente; instantaneu, spiritul său, sfera strălucitoare plasată la nivelul pieptului, dar într-o altă poziție decât la oameni, părăsește fulgerător lumea eterică, într-o dimensiune necunoscută.

Este mai mult decât uimitor faptul că, doar la câteva secunde distanță după timpul oamenilor, aceleași ființe angelice reapar în trupuri noi pe câmpul de luptă al încleștării cosmice și continuă imperturbabile lupta.

Privitorul resimte atât durerea morală a unei astfel de încleștări, cât și durerea corporală - este, desigur, vorba despre corpul de lumină al ființelor angelice. În fond, corpul de lumină în care se manifestă ființele angelice în lumea eterică este echivalent corpului fizic al oamenilor din lumea materială.

O astfel de bătălie, ce se dă pentru fiecare suflet de om care moare, este de un dramatism fără seamăn. La fel de dramatică este însă jerfa Fiilor Luminii, care apără astfel sufletul omului, chiar și al celui mai păcătos. Aceste lupte se dau secundă de secundă în lumea eterică - de fiecare dată când moare un om. Toți oamenii trec prin așa ceva.

O ființă angelică luptă pentru om până la ultima suflare - pentru a folosi o formulare tipic pământească -, întrucât rațiunea sa supremă de a fi este respectarea poruncilor lui **Dumnezeu** și apărarea oamenilor. Puritatea, bunătatea, iubirea și respectarea poruncilor lui **Dumnezeu** sunt calitățile de bază ale Fiilor Luminii, despre care oamenii nu-și pot face nici cea mai mică idee, fiind prea implicați în ansamblul de concepții specifice lumii terestre.

FORTĂ CONTRA FORTĂ, lupta eternă între două principii cosmice, lupta eternă între frați - unii luminoși, alții întunecați -, reprezintă de timpuri și perioade, de eoni și cicluri cosmice, fundamentul cosmosului spiritual.

Dacă se întâmplă ca sufletul să fie furat de către ființele luciferice, atunci experiențele vieții omului - stocate în acel moment la nivelul sufletului - s-ar pierde. Se poate considera că omul a trăit degeaba. De fapt, ceea ce interesează cel mai mult ființele luciferice este atât corpul sufletului unui om - uneori se mulțumesc și cu porțiuni din corpul sufletului -, cât, mai ales, inima ființei sufletești, sfera situată în interiorul corpului sufletului. În inima ființei sufletești se află stocate toate energiile modulate informațional, rezultate în urma experiențelor vieții. Inima ființei sufletești este amintirea a toate.

Furând sufletul omului - corpul sufletului, porțiuni din el sau chiar inima ființei sufletești -, ființele rebele luciferice Dree pot folosi experiența de viață a unui om în scopuri proprii. Întrucât, singure, nu au posibilitatea de a trăi în trup material și, prin urmare, de a acumula experiență de viață, ființele luciferice au o nevoie vitală de suflete omenști.

Omul - căruia i-a fost furat sufletul, chiar înainte ca suma experiențelor acumulate în timpul existenței întrupate să fie aspirată în corpul duh - se vede nevoit să constate că a trăit degeaba și că tot ce a realizat în timpul vieții terestre nu-i mai aparține. În acest caz, omul se prezintă la fel ca la începutul existenței încarnate, când era doar un spirit înveșmântat într-un corp duh, care nu-și formase încă sufletul.

Sufletul este doar dublura corpului duh, nu omul însuși. Sufletul este ca un palton pe care omul îl îmbracă când se încarnează și pe care-l dezbracă în momentul în care moare. Dar, înainte de a-l părăsi definitiv, omul golește buzunarele paltonului de tot avutul său existențial cucerit într-o viață. Dacă-i este furat sufletul, nu suferă numai omul, ci suferă întregul cosmos, întrucât este lipsit de experiențele ce i se cuvin, provenite de la unul dintre membrii săi.

Furtul sufletului are efecte devastatoare, nu numai asupra omului, ci și asupra

tuturor celor care au contribuit la programarea existenței sale terestre, în primul rând asupra Îngerilor Veghetori, asupra Îngerilor Păzitori, asupra spiritelor naturii și asupra tuturor celor apropiați.

Omul este deseori trist în existența sa trupească, dar nici cea mai mare tristețe omenească nu se poate compara cu cea pe care o resimte un Fiu al Cerului, un Înger Veghetor, în cazul în care protejatului său îi este furat sufletul. Un om trist până în străfunduri sau o întreagă umanitate formată din miliarde de indivizi triști, nu înseamnă nimic față de tristețea unui Fiu al Luminii pus într-o astfel de situație.

Evident, după moarte, omul este la fel de trist. Vina o poartă omul însuși care, prin liberul său arbitru, s-a comportat în existența trupească în așa fel încât, prin faptele sale, a vibrat în consonanță cu ființele luciferice. Îngerii Veghetori sau Îngerii Păzitori, Îngerul Gabriel sau însuși **Iisus Hristos** au încercat să ajute omul pentru a merge pe calea cea dreaptă. Din păcate, omul nu s-a lăsat învățat. Acum, în acest ceas de adâncă noapte a existenței, omul suferă rezultatul erorilor sale.

Vibrând în timpul existenței încarnate pe aceeași lungime de undă cu ființele luciferice, este firesc ca, posedând un asemenea "bagaj" energetico-informațional sufletesc și auric, în momentul morții să se deschidă prima Poarta 2, prin care pătrund ființele luciferice. Astfel, înainte de a se deschide Poarta 1 - deși pentru percepția omenească cele două porți se deschid aproape simultan -, sufletul omului este furat fulgerător de către entitățile luciferice.

Ce se întâmplă cu oamenii al căror suflet este furat ? Dacă ne-am imagina un om jupuit de viu, cu franjuri de piele rămase pe carnea însângerată, cu craniul scalpat, brăzdat de firisoare de sânge, urlând și țipând, cu lacrimi în ochi, cu o durere atroce ce-l cuprinde ca o fierbințeală din toate părțile, cu caracteristicile fizionomice ale chipului distruse într-un mod oribil, desfigurat până-n profunzimile ființei sale ... atunci, această imagine este palidă în comparație cu ceea ce simte cel căruia îi este furat sufletul, la sfârșitul vieții, de către ființele luciferice Dree. Legăturile dintre corpul duh și suflet sunt sfâșiate într-un mod barbar, bucăți din corpul sufletului atârână peste învelișul corpului duh, iar ființa omenească ajunge o ruină vrednică de plâns...

Omul căruia îi este furat sufletul ajunge, fără nici un fel de judecată post-mortem, în iad. Lângă omul în cauză apar instantaneu niște ființe înfiorătoare, care se preling întunecate pe ziduri, îl înșfacă de mâini și de picioare și-l târăsc în adâncurile iadului. Aceste ființe - Gardienii iadului - par bidimensionale, în sensul că nu au volum; chipurile lor sunt hidoase și respingătoare, iar ochii au o strălucire roșie-întunecată.

Sufletele nu sunt furate datorită incapacității Fiilor Luminii de a înfrunta ființele luciferice în luptă, ci datorită bagajului "energetico-informațional, sufletesc și auric al oamenilor, care a determinat deschiderea Porții 2 înaintea Porții 1. Porțile sunt, practic, asemănătoare unor dispozitive cu senzori. Ele se deschid automat când vibrația interioară a unui individ este identică cu propria lor vibrație.

Dar, acest fapt nu-i nimic față de ceea ce se întâmplă cu cei care încheie pacte de magie neagră cu forța răului - cu Hallshithan -, care este ținută în afara Terei aurice de Îngerii cei mari și de Puterea lui **Dumnezeu** - și pe care doar degradarea și tâmpenia omenească o pot aduce înăuntrul granițelor acesteia prin ritualurile vrăjitorești.

S-a spus cândva dinspre profeți, că adevăratul rău și adevăratul bine nu se manifestă cu adevărat în lumea oamenilor. Răul adevărat și binele adevărat nu stau la masă cu oamenii în lumea materială. Există totuși undeva, un loc, în care atât răul adevărat, cât și binele adevărat se manifestă ca atare. Iar această loc este lumea eterică.

În starea noastră comună, căldică, de oameni încarnați, binele adevărat, pur și strălucitor, ne-ar orbi pe vecie, iar răul ne-ar zdrobi definitiv. Binele adevărat trebuie cucerit pas cu pas, strălucirea sa fiind încă prea mare pentru ochii noștri. Treptat, în cuptoarele devenirii ființei umane, cuptoare programate special pentru nevoile și capacitățile de moment, oamenii vor cuceri puterea - puterea și tăria, cum se spune în lumea eterică - de a vedea binele adevărat.

Cât despre răul absolut, omul este ferit să îl cunoască prin intervenția directă a Puterii lui **Dumnezeu**, a lui **Iisus Hristos** și a **Duhului sfânt**. Răul absolut provine de la cei doi Îngeri puri - care sunt unul: Hallsithan - care s-au opus lui **Dumnezeu**, la începuturi, iar Terra aurica este protejată printr-o cupolă energetică de eventuala lor intruziune.

Având liberul arbitru, doar omul poate sparge bariera protectoare a Terrei aurica, prin invocarea forțelor infernale în cadrul ceremonialelor de magie neagră. Prin invocațiile făcute de om, pătrund în Terra aurica forte inimaginabile, a căror unică dorință este distrugerea nu numai a omului, ci și a lumii întregi: a tot ce are formă.

Nimeni nu are suficientă imaginație pentru a înțelege ce sacrificii se fac pentru eliminarea daunelor provocate de cei care se dedică acestor practici. Nimeni nu are suficientă imaginație pentru a înțelege ce forțe și ce energii cosmice sunt puse în joc pentru a fi eliminate din Terra aurica aceste forțe cumplite.

➤ "Până când omul îl va iubi pe om"

După câștigarea bătăliei pentru suflet, Fiii Luminii din Oastea Îngerului Mihail se dispun în trei mari cercuri concentrice în jurul sufletului defunctului.

Aflat în mijlocul îngerilor-ostași, protejat de orice influență nefastă, sufletul omului sau, mai corect spus, omul, centrat în suflet, își continuă traseul postmortem. Sărmanul om, care tocmai a trecut prin poarta morții, în acest moment al periplului său postmortem, conștient de cele întâmplate, are senzația că a fost invadat de demoni. Acesta este și motivul pentru care mulți muribunzi sunt atât de înspăimântați, povestind uneori, chiar cu câteva clipe înainte de a se stinge, cum au fost atacați de demoni sau de diavol.

După ce ființele luciferice se retrag și după ce Poarta 2 s-a închis, alături de defunct se înfățișează Îngerul morții, care încearcă să-l liniștească și să-l întărească.

În ciuda reprezentării de "Schelet cu coasa" - reprezentare răspândită, se pare, prin Evul Mediu, în timpul marilor epidemii de ciumă care au zguduit vestul Europei, când pe ușile caselor în care ciuma făcea prăpăd se puneau ca semn Scheletul cu coasa -, Îngerul morții are o înfățișare plăcută.

Îngerul morții face parte din categoria Fiilor Luminii. Foarte înalt, de doi metri și jumătate, Îngerul morții are un chip superb, foarte fin modelat, buzele și nasul perfect creionate, părul negru ca pana corbului. Prezența sa, care degajă o boare parfumată și liniștitoare, siguranță și calm, este un adevărat balsam pentru orice om care moare.

Concomitent cu Îngerul morții, se ivesc și Îngerii Veghetori personali ai omului. Ajutați de alți Îngeri medici-destrupători, Îngerii Veghetori taie toate legăturile energetice dintre suflet, corpul eteric și trupul material. Legăturile energetice dintre corpul sufletului și trupul material apar clarvederii ca niște fire subțiri de lumină.

În acest moment, bagajul energetico-informațional al sufletului este, în sfârșit, absorbit de corpul duh. Absorbția se face prin intermediul chakrelor-atribut. Abia în acest moment, experiențele vieții trec în posesia corpului duh. Procesul absorbirii energiilor modulate informațional din suflet în corpul duh este extrem de rapid. Din acest moment, omul nu mai poate fi invadat ori atacat de nici o ființă luciferică.

În momentul în care apare Îngerul morții, are loc un ritual foarte important, care merită a fi descris în detaliu. Mai întâi, două ființe îngerești aduc o mică bancă, aceeași la toți oamenii, ce pare din lemn sculptat; cele patru picioare ale acesteia reproduc picioarele unui leu. Pe bancă este așezat un ștergar dreptunghiular, de culoare roșie.

Ajutat de Îngerul morții, omul se așază pe bancă. Alături de el, cu o atitudine ocrotitoare, se așază și Îngerul morții. În momentul în care Îngerul morții și defunctul

iau loc pe bancă, sunt învăluiți într-un nor, format dintr-un abur colorat.

Nu se vede prea bine ce se petrece înăuntrul acelui abur colorat și nu se aude dialogul dintre cei doi, dar se aud mai multe voci și sunete, ca și cum cineva ar derula repede o casetă pe un casetofon. La un moment dat, omul începe să plângă și să repete mereu: "îmi pare rău". În cele din urmă, după atâta zbucium, omul adoarme pe umărul Îngerului morții.

Îngerul morții repetă invariabil, la fiecare om, o anumită frază, mai întâi pe limba spiritelor, akataka, apoi pe limba oamenilor: "**ȘEIN HLISA LHAL HLISA**", adică "**Până când omul îl va iubi pe om**". Aici, cuvântul Hlisa desemnează omul în sensul de lut sau pământ; evident, cuvântul Hlisa se referă la omul întrupat.

În tot acest răstimp, Îngerul morții îl consolează pe om ca pe un frate mai mic, indiferent cine a fost și ce a făcut în scurta sa existență trupească. Apoi, Îngerul morții așază capul omului pe umărul său, mângâindu-l tandru pe frunte și pe păr. Omul rămâne câteva momente într-o stare de semiconștiență; uneori pare să doarmă, alteori pare să aibă scurte perioade de trezire sau poate numai de reverie. Îngerul morții, ținând capul omului pe umărul său, rostește din nou, de mai multe ori, "**ȘEIN HLISA LHAL HLISA**": "**Până când omul îl va iubi pe om**".

Imediat după aceea, are loc evenimentul cel mai important prin care trece omul imediat după actul morții. De undeva de sus, coboară o **LUMINĂ** superbă, argintie, care inundă locul unde stă omul. Îngerul morții dispare, iar omul este învăluit în **LUMINĂ**.

Această **LUMINĂ** are cea mai pură și clară culoare argintie. Sunetul emis de **LUMINĂ** este asemănător cu clipocitul unui izvor ce susură duios, iar mirosul este asemănător cu celui al paștelui, format din pâine proaspătă și din cel mai parfumat vin (asemănător vinului de tămâioasă). Aceasta este **LUMINA IUBIRII**.

Nimeni nu știe ce se întâmplă înăuntru acestei **LUMINI**, care luminează până departe în lumea eterică, jur-împrejurul locului în care se află omul, dar înăuntru se aud șoapte, rugăminți de iertare și plânsul omului.

În răstimpul în care **LUMINA** rămâne acolo, mediul lumii eterice, pământul, cerul, copacii par să cânte la unison, într-un mod pe care un om rațional, care are drept instrument de lucru doar corpul mental și reprezentările sale, nu-l poate concepe - tot astfel cum nu poate concepe strălucirea și fascinația exercitate de **LUMINĂ**. În aceste momente, omul vorbește direct cu **Dumnezeu**.

Când **LUMINA IUBIRII** dispare la fel de blând precum a apărut, prima ființă care apare înaintea omului este Îngerul Gabriel, care zâmbește larg, prietenos și, în același timp, liniștitor. Îngerul Gabriel aduce o cutiuță hexagonală, ce pare din lemn sculptat, în interiorul căreia se află o alifie cu miros de busuioc și smirnă. Folosind alifia, cu degetul mijlociu, Îngerul Gabriel îl unge pe om pe frunte și deasupra buzei superioare. Apoi, Îngerul Gabriel unge locurile în care se află chakrele.

Apoi, se deschide iarăși Poarta 1, prin care pătrund rudele și prietenii celui ce pășește "dincolo". Așteptat de rude și prieteni, defunctul, purtat de mână, pătrunde împreună cu Îngerul Gabriel prin Poartă, care se închide instantaneu în urma lor.

Evenimente importante continuă să se producă în jurul trupului fizic și după ce defunctul, în corp duh, pătrunde prin Poartă, împreună cu Îngerul Gabriel.

Sufletul - de fapt, corpul sufletului - rămâne în lumea eterică ca un înveliș luminos. După plecarea omului prin Poartă, corpul sufletului, care păstrează vag forma trupului material, plutește încă deasupra trupului material. El formează ceea ce vom numi carcasa sufletului. După plecarea omului prin Poartă, carcasa sufletului începe treptat să se dizolve.

Dar, înainte de a se dizolva, în zona încă păzită de ființele îngerești din Oastea Îngerului Mihail, apare iarăși Doamna în Negru. Ea este însoțită de numeroase Fetițe.

În cadrul unui mic ceremonial, o parte din Fetițe presară flori deasupra corpului sufletului, în timp ce restul Fetițelor cântă încetșor un cântec simplu, melodos și melancolic.

De jur împrejur, o mare mulțime de pitici - spirite ale naturii -, poate aceiași care au fost prezenți la nașterea omului, așteaptă în tăcere, cu pălăriuțele în mâini, într-un comportament teribil de "uman". Sau, poate, cine știe, oamenii sunt cei care au copiat inconștient un comportament ancestral al acestor ființe foarte sensibile și foarte vechi, prezente încă de la formarea Terrei aurice, care sunt spiritele naturii.

Când totul se termină, toate ființele care participaseră la ceremonial se retrag în liniște, fiecare la treaba sa, potrivit funcției pe care o îndeplinește în mare simfonie a universului.

➤ **Restructurarea corpului duh**

Firele de lumină ce leagă corpul duh de suflet și de corpul eteric sunt tăiate de Îngerii Veghetori în prezența Îngerului Morții, dar la foarte mulți oameni sunt dificil de tăiat.

Rezistența firelor de lumină se datorează noxelor energetice acumulate de-a lungul vieții atât prin hrană - carne, alcool, cafea sau tutun -, cât și prin acte comportamentale nefaste ori printr-o mentalitate defectuoasă. Materialismul și ateismul par a fi cele mai dese flageluri de mentalitate întâlnite în zilele noastre; ele imprimă tuturor legăturilor dintre elementele componente ale omului o rezistență foarte mare.

Pentru a fi tăiate ușor, culoarea, mirosul și sunetul emise de firele luminoase ce leagă corpul duh de celelalte structuri aurice trebuie să ajungă la un anumit standard energetic. Firele energetice trebuie să capete culoarea verde, sunetul Tiiiii... și un miros de flori de câmp.

Sufletul, ca element al structurii ființei umane, este un element muritor; el este personalitatea formată în decursul unei singure existențe. În momentul în care sufletul conștientizează faptul că moare, este cuprins de o groază imensă. Această groază imensă deformează corpurile aurice în ultimele secunde ale vieții, care capătă o culoare sângerie închisă și emană un miros de cadavru intrat în descompunere.

În acele momente se aud tot felul de cuvinte bizare rostite foarte repede, ca și cum s-ar derula o casetă la un casetofon. Cuvintele bizare sunt, de fapt, tot ce a rostit omul în ultimile două încarnări; ele sunt derulate în sens invers cu viteză foarte mare, astfel încât, în câteva secunde, se derulează tot ce a spus omul, nu numai în existența prezentă, ci și în penultima încarnare.

Legăturile energetice - firele luminoase - dintre corpul duh și celelalte componente aurice devin "coapte" pentru a fi rupte tocmai datorită groazei. Groaza morții este elementul prin care aceste legături energetice capătă, la rândul lor, culoarea sângerie și pot fi tăiate ușor de către ființele îngerești care se ocupă cu decorporarea. Desprinderea corpului duh de celelalte elemente componente duce la autonomie.

În primele momente ale autonomiei corpului duh se produce un fenomen extraordinar: chakrele-atribut își modifică aspectul, devenind strălucitoare ca niște sori. Efectul este magic: corpul duh este inundat de lumina celor șapte sori și devine strălucitor, ca un cristal ce reflectă lumina Soarelui. În acest moment unic, corpul duh pare a fi alcătuit dintr-o lavă multicoloră, ce pulsează neîncetat. După aceea, corpul duh dobândește culoarea rezultată din contopirea culorilor celor șapte chakre-atribut.

Culoarea nou formată reflectă nivelul evolutiv atins de om în urma recent încheiatei încarnări. Din acest moment, corpul duh restructurat va constitui "trupul" omului în lumea de dincolo. El devine extrem de strălucitor, fiind înconjurat de o aureolă, la fel cum, în lumea materială, trupul omului este înconjurat de aura exterioară. În funcție de nivelul evolutiv atins, dar și de anumite elemente ce țin de individualitatea omului, aureola corpului duh poate avea un metru sau mai mulți metri.

O perioadă variabilă de timp după obținerea autonomiei, la nivelul corpului duh

rămâne imprimată imaginea remanentă a corpului sufletului. Corpul duh dobândește astfel fizionomia corpului sufletului, care reflectă, într-o primă fază, fizionomia trupească a omului din momentul morții (nu din momentul înmormântării). Imaginea fizionomiei corpului duh este idealizată, în sensul că ridurile feței se estompează, astfel că omul se prezintă într-o stare de har.

După o perioadă petrecută în lumea de dincolo, fizionomia corpului duh se modifică, în sensul că imaginea ultimei existențe trupesti se estompează, iar corpul duh dobândește o fizionomie care constituie sinteza tuturor fizionomiilor pe care le-a avut de-a lungul existențelor anterioare.

După desprinderea corpului duh și a sufletului, trupul material devine un ansamblu format din particule materiale pe cale de a se descompune. După moarte, corpul material păstrează aceeași luminozitate, același miros și același sunet de fond pe care le-a avut în momentul conștientizării karmei produse în viața ce tocmai s-a încheiat, în urma eliberării ființelor Ashpan, a întâlnirii cu Îngerul morții și cu Îngerul Gabriel.

După momentul morții, unele cadavre păstrează o umbră de supărare, par încordate; aceasta nu se datorează unei supărări propriu-zise a defunctului, ci mai degrabă unei înțelegeri incomplete a fenomenelor prin care trece, dată de nivelul evolutiv scăzut.

Alte trupuri apar destinse, unele chiar zâmbitoare, cu o anumită strălucire imprimată pe chip sau cu o luminozitate specifică, iar acest fapt se datorează faptului că defuncții au fost persoane iertătoare, care au descoperit binefacerile rugăciunii și ale iertării încă din timpul vieții. Unii oameni descoperă rugăciunea, apropierea prin iubire de **Dumnezeu**, înainte de momentul morții, uneori chiar cu câteva clipe, iar acesta este cel mai mare câștig al anilor petrecuți în lumea materială. Uneori, o clipă de luciditate este mai importantă decât zeci de ani petrecuți în lumea materială.

Există și cazuri în care preoții chemați la căpătâiul unui muribund refuză să se ducă, dar acesta este un păcat foarte mare pentru preotul respectiv, căruia i se impută pierderea unui suflet în punctul culminant al unei existențe. Rolul unui preot la căpătâiul unui muribund este foarte mare; este importantă spovedania și, mai ales, iertarea acordată de oamenii față de care, eventual, cel care trece prin poarta morții a greșit într-un moment sau altul al vieții sale.

➤ "Întoarce-te lumină"

Simultan cu ceremonia de înmormântare realizată de preot, are loc și o ceremonie eterică. În cadrul ceremoniei eterice, spiritele naturii care au fost în legătură energetică cu defunctul aruncă petale de flori peste mormânt. Fiecare floare sau petală a unei flori este în rezonanță cu culorile, sunetele și mirosurile chakrelor defunctului, așa cum arătau în ultima clipă a existenței sale fizice.

Simultan cu activitatea din lumea materială a preotului, în lumea eterică, Doamna în Negru stropește mormântul cu un buchetel de flori ce miroase puternic a busuioc, în direcția celor patru puncte cardinale.

Când se încheie ceremonia înmormântării, spiritele naturii prezente se prind de mână și cântă în limba lumii eterice: **"SEREI, SEREI, SHANI"**, adică **"Întoarce-te, Întoarce-te Lumină"**.

În acest moment, corpul eteric, rămas alături (sau puțin deasupra) de corpul material se amplifică, făcându-se din ce în ce mai mare, până ce devine ca o sferă compactă, luminoasă, albastrui-verzuie. Această sferă eterică se transformă treptat într-o energie asemănătoare unei spume, care începe să fiarbă și să sfârșie, asemenea bicarbonatului pus într-un pahar cu apă.

După o perioadă variabilă de timp, uneori după mult timp, acest bulgăre eteric se micșorează, sfârșind prin a se disipa în lumea eterică. În locul în care se dizolvă sfera eterică, pământul capătă aspecte pozitive sau negative, în funcție de încărcătura sa energetico-informațională. După topirea sferei eterice, în mormânt sau în jurul mormântului nu mai există nimic în afara trupului material.

La propria sa înmormântare, omul vine centrat în corpul duh. El este un corp duh. În general, înainte de a părăsi planul material, defunctul mai zăbovește o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, în locurile cele mai dragi de pe suprafața pământului.

Este posibilă, în acele momente, o mică excursie de-a lungul și de-a latul pământului, chiar și un "tur de onoare", de-a lungul căruia defunctul poate vedea ceea ce limitările materiale și sociale nu i-au permis în timpul existenței încarnate. Defuncții pot vizita persoane cunoscute, aflate în locuri depărtate, monumente sau orașe pe care au dorit să le vadă de-a lungul vieții. Unii doreau să vadă Veneția și apoi... să moară, iar pentru alții toate drumurile duceau la... Roma. Defuncții vizitează foarte repede și locurile care le-au fost dragi în timpul vieții sau locurile natale. Toate aceste călătorii durează, de regulă, până în momentul înmormântării.

S-a spus de multe ori că, după moarte, "spiritul" defunctului planează deasupra cadavrului sau că își vede propria înmormântare de la o anumită distanță, aflat cam la 3-4 metri deasupra celor prezenți. Este perfect posibil să rămână la propria sa înmormântare, după cum este posibil orice pentru omul decorporat, care se trezește, în sfârșit, la ceea ce în timpul existenței încarnate, în stare de veghe, doar intuise că ar fi posibil: libertatea de mișcare, o cunoaștere și o putere ființială care par mari, dar care nu sunt nelimitate - atribute ale oricărui "spirit liber", nelegat de trupul material.

Oamenii nu zăbovesc prea mult în apropierea cadavrului și nici nu par interesați de înmormântare, dar sunt foarte afectați de suferința zgomotoasă exprimată într-un mod dramatic de cei lăsați în valea plângerii și zbuciumului.

Unii oameni, într-adevăr, mai ales cei legați de aspectele lumii materiale, zăbovesc în preajma propriului lor trup, fiind interesați de impresiile altora, de ce spune un prieten sau un inamic, de pregătirile ce se fac sau de alte aspecte, mai mult sau mai puțin importante. Curând însă se plictisesc de acest joc facil, descoperind că în lume sunt multe alte lucruri importante.

Totuși, în secunda încheierii ritualului înmormântării sau în momentele în care preotul, în cadrul ritualului înmormântării, îi rostește numele, defunctul, indiferent unde s-ar afla, revine instantaneu la locul respectiv.

Părăsirea planului cuantic al lumii materiale se face în momentul în care omul conștientizează anumite aspecte legate de procesul morții. Oamenii nu pătrund în lumea de dincolo în mod direct, ci trebuie să treacă printr-o zonă specială, în care are loc judecata personală.

În cadrul judecății, se va stabili, în funcție de faptele fiecăruia, valoarea morală exprimată în culoarea corpului duh și, în consecință, locul pe care trebuie să-l ocupe în economia cosmosului spiritual.

➤ Carcasa sufletului

La scurt timp după restructurarea corpului duh și după plecarea sa prin Poarta 1, în lumea eterică mai rămân reminiscențe din corpul sufletului și din corpurile aurice exterioare (cu excepția corpului eteric), care formează o formă vag umanoidă. Acest

ansamblu energeticoinformațional formează ceea ce putem numi carcasa sufletului.

Deși nu mai este animată de spirit și de corpul duh, carcasa sufletului se comportă în virtutea obișnuinței dobândite în existența pe care a încheiat-o. Carcasa sufletului încă mai are o doză din personalitatea terestră, din memoria existenței ce s-a încheiat și din cunoștințele acumulate. Ea încă posedă autonomie, în funcție de cantitatea de energie remanentă. În virtutea inerției, carcasa sufletului încearcă să semene cât mai bine "stăpânului" și să se comporte la fel ca și acesta.

Carcasa sufletului nu reprezintă nimic: este doar o cochilie goală, care continuă să se manifeste atâta timp cât îi permite forța inerțială. Înainte de a se termina energia remanentă, carcasa sufletului se poate manifesta la ședințele spiritiste, păcălind mediumii că sunt adevăratele personalități defuncte. De fapt, ele chiar asta cred, neînțelegând că existența s-a încheiat. Ele sunt doar epave ale persoanlității omului din timpul vieții, fără conștiință și conștiință proprie, iar participanții de la ședințele spiritiste care cred că au fost vizitați de "spirite" se înșeală. Atunci când sunt luate la întrebări, mediumul poate totuși remarca cum aceste "spirite" decorporate se "desumflă" încetul cu încetul, cum încep să vorbească din ce în ce mai puțin inteligibil și cum personalitatea lor pălește văzând cu ochii.

Carcasele sufletelor rămân adesea "pătate" datorită reziduurilor karmice. Locul în care continuă să subziste o astfel de carcasă sufletească dobândește, treptat, culoarea, sunetul și mirosul specific energiilor karmice remanente. Este ca și cum păcatele omului continuă să se mențină, nevăzute, în locurile în care și-a desfășurat existența. Cu toate acestea, efectele unor astfel de cazuri nu se datorează fenomenului de bântuire, ci doar vibrației karmice pe care o emite carcasa sufletului.

În momentul în care energiile reziduale s-au terminat, în care ultimul strop de energie s-a scurs, carcasa sufletului, din ce în ce mai confuză, se transformă într-un abur luminos, ușor strălucitor, care este aspirat, treptat, de natura lumii eterice. Uneori, trebuie să treacă mai multe săptămâni până când carcasa sufletului să se împrășteie complet, ca un fum de țigară care se pierde încet, în rotocoale largi.

➤ Judecata

Imediat după ce este trecut prin poarta morții de Îngerul Gabriel, omul se prezintă la judecata personală. Judecata personală se desfășoară într-un palier situat în afara lumii astrale. Judecata este un eveniment de maximă importanță pentru fiecare om. Analiza, chiar și succintă, a judecății care are loc imediat după pragul morții, poate conduce la înțelegerea mai amplă a ceea ce cosmosul cere omului în decursul unei existențe terestre.

Judecata are loc într-un "ținut" fără dimensiuni și fără caracteristici, fără cer, fără pământ, umplut numai de o lumină albă, lăptoasă. Într-o atmosferă constituită dintr-un abur lăptos, transparent, ce emite străluciri multicolore, se află așezate, ca și cum ar pluti, un număr de unsprezece scaune de domnie, asemănătoare scaunelor de domnie ale regilor.

Toate scaunele de domnie sunt dispuse în semicerc. Ele par a fi alcătuite dintr-o substanță, care, în lumea de aici, ar putea fi asemuită cu diamantul pur. Este ca și cum un mare meșter ar găsi un monolit din diamant strălucitor, cu un diametru de 15 metri, din care ar ciopli un tron regal.

Scaunele de domnie strălucesc continuu, la fel cum, în lumea materială, un diamant perfect șlefuit strălucește în lumina soarelui. Ele par să fie așezate deasupra unor platforme suspendate, care se roteasc în sens invers acelor de ceasornic. De sub toate

scaunele de domnie, la nivelul solului, curge ceva asemănător unei ape, de culoare verde, subțire, ca o poleială. Pe scaunele de domnie stau așezate personaje rupte parcă din descrierile Noului Testament.

Personajele care ocupă scaunele de domnie au o înfățișare extraordinară. Privite de la distanță, apar ca niște globuri strălucitoare de lumină albă. Globurile emit o lumină fascinantă, oarecum asemănătoare celei emise de un neon argintiu. Globurile strălucitoare de lumină sunt aurele unor personaje venerabile, care au înfățișarea unor Bătrâni.

Bătrânii nu sunt alții decât Domnii karmei sau ai Destinului. Bătrânii au fețele foarte frumoase, cu bărbii patriarhale, albe ca zăpada, la fel ca și părul, lung și bogat. Fața lor emite o lumină asemănătoare celei a unui neon. De jur împrejurul lor apar și dispar mii și mii de curcubeie. Deasupra spătarului înalt al scaunelor de domnie se află mici norișori luminoși, din care cad mii de fulgi strălucitori.

Chipul foarte blând și, totodată, foarte tânăr al Bătrânilor contrastează cu barba și cu părul albe ca neaua. Deși sunt impozanți ca statură, căci au o înălțime de peste 2 metri, iar ținuta lor este impunătoare - robe lungi, inele pe degete și coroane de "foc" așezate pe cap, Bătrânii sunt foarte apropiați de oameni și de problemele lor.

În momentul în care, pătrunzând cu percepția dincolo de strălucirea aurei, observă ochii blânzi, dar fermi - de diferite culori: aurii, căprui, albaștri, verzi - ai Bătrânilor, oamenii dobândesc convingerea nezdrușcinată că totul se va desfășura în cel mai adânc spirit al dreptății, că nimic nu va fi judecat greșit, că nimic nu va rămâne ascuns. Această percepție este absolut corectă, dacă ne gândim că înaltele ființe îngerești așezate pe scaunele de domnie reprezintă Justiția însăși - adică sunt ființele prin care Dreptatea lui **Dumnezeu** este aplicată oamenilor.

În jurul scaunelor de domnie pe care sunt așezați Bătrânii este mare forfotă: permanent apar și dispar ființe importante ale Ierarhiei angelice.

La judecata fiecărui om participă ființele angelice care l-au asistat pe om de-a lungul vieții - Îngerii Veghetori și Îngerii Păzitori -, dar și conducătorii planurilor Terrei aurice, Puterile, care se prezintă sub înfățișarea unor Fetițe.

Pe treptele ce duc la scaunele de domnie stau Îngerii Ocrotitori sau Învățătorii. La o anumită distanță în jur, se află alte ființe angelice cosmice, Îngeri, Călăuze sau Mesageri, care se deplasează neîncetat, vin și pleacă fără odihnă, cu viteze foarte mari.

Cele unsprezece scaune de domnie nu sunt ocupate în totalitate decât foarte rar. Ele sunt ocupate în funcție de nivelul evolutiv al omului care vine la Judecată. Când omul are corpul duh de culoarea portocalie nu sunt ocupate decât două scaune de domnie, când omul are culoarea corpului duh de culoare galbenă sunt ocupate trei, iar când omul are corpul duh de culoare aurie, sunt ocupate patru și așa mai departe.

Din această perspectivă, devine evident că numărul de scaune de domnie ocupate de Bătrâni este în relație cu nivelul evolutiv al omului în cauză, cu culoarea corpului duh și cu nivelul până la care a ajuns energia vitală pe Sushumna în timpul existenței încarnate. În concluzie, se poate spune că fiecare dintre cei unsprezece Bătrâni care stau pe scaunele de domnie este în relație cu un anumit nivel evolutiv uman și cu o anumită chakra.

Să spunem, de exemplu, că este prezent la judecată un om care posedă un corp duh de culoare galbenă. El se prezintă în fața primelor trei scaune de domnie, pe care stau Bătrânii care corespund primelor trei clase evolutive. Întrebările puse de Bătrâni sunt foarte ușoare, iar omul răspunde cu mare ușurință.

În general, întrebările Bătrânilor sunt de ordin tehnic. Omul nu este întrebat de ce a ales un drum sau altul, căci așa ceva ține de liberul arbitru, iar acesta nu este pus în discuție. Ceea ce-i interesează pe Bătrâni este modul în care omul a suportat, ca suflet încarnat, conexiunile aurice cu Ashpan.

De regulă, lipsiți de timiditate sau de trac, mulți oameni au diferite obiecții și nemulțumiri. Uneori, sugerează că au fosi nedreptățiți de destin. Unii oameni sunt

foarte supărați și reacționează destul de vehement. Dar, în momentul în care un om este nemulțumit de ceva, acea apă verzuie ca o poleială ce pare să curgă de sub scaunele de domnie se luminează, iar omul respectiv se vede ca într-un film, săvârșind faptele pe care acum încearcă să le nege sau să le justifice.

Adeseori, oamenilor nemulțumiți li se demonstrează că faptele de care acum se leapădă, nu s-au datorat conexiunilor aurice cu Ashpan, ci, pur și simplu, s-au datorat liberului arbitru. Există, de altfel, cel puțin trei înregistrări ale faptelor din timpul existenței terestre, "filmate" prin intermediul steluțelor ce formează banda de lumină ce înconjoară capul, în care omul se vede pe sine din diferite poziții.

Pentru oamenii recalcitranți sau nemulțumiți de anumite decizii karmice sunt aduși Îngerii Păzitori, cei care, de-a lungul vieții au lucrat în folosul omului, povățuindu-l cum era mai bine. Uneori, oamenii supuși judecății, mai ales cei care nu și-au rezolvat anumite probleme karmice și au săvârșit greșeli care le-au afectat aura, se revoltă și-i sfidează pe Bătrâni.

De regulă, în cazul unor astfel de probleme delicate - care nu sunt chiar atât de rare precum s-ar crede -, Îngerii Păzitori se arată extrem de dezamăgiți și de afectați și își asumă, ei înșiși, vina pentru tot ce s-a întâmplat. Unul din Îngerii Păzitori explica o astfel de situație în felul următor: *"Supărarea și împotrivirea fiului femeii nu vine de la el, ci din pricina bolilor numeroase care-i umplu sufletul și pe care nimeni nu i le-a legat, pentru că nu s-a lăsat învățat. Însă, cândva, se va face bine și se va întoarce la ai săi"*

Și într-adevăr, omul respectiv, care se arătase atât de supărat la judecată, este dus într-un spațiu alb - un fel de "clinică de dezintoxicare", denumită de unii Kamaloka, iar de alții Purgatoriu - unde se va confrunta cu propriile sale probleme și va înțelege cum și în ce fel se prezintă situația și care este adevărul.

Practic, judecata și-o face singur fiecare om prin confruntarea faptelor proprii cu legile cosmice. Rolul acestei ceremonii este acela de a consfinți o stare de fapt. Nu cosmosul, prin reprezentanții săi care sunt Domnii Karmei, este cel care acordă o pedeapsă sau o recompensă, ci omul singur. Ființele îngerești au doar rolul de a ajuta omul să conștientizeze anumite stări de fapt, rod al exercitării liberului arbitru.

La judecată, omului i se prezintă practic o hartă - să o numim holografică - a ceea ce a fost înainte de încarnare și ceea ce este la sfârșitul acelei încarnări. Omului i se arată ceea ce trebuia să facă pe pământ și nu a făcut (planul ideal), i se arată harta potențialităților sale și harta realizărilor sale (planul real al vieții). Se face diferența între ele, iar rezultatul este starea evolutivă după o încarnare. Apoi i se arată omului locul pe care-l merită, datorită activității sale ca suflet încarnat. Omul cântărește singur, asistat de ființele angelice care au sub jurisdicția lor karma, ce beneficii sau ce prejudicii a provocat în existența pe care a încheiat-o.

În funcție de acumularea de moralitate reflectată la nivelul corpului duh, omul merge pe nivelul cosespunzător, potrivit unei legi fundamentale a cosmosului spiritual: ordonarea după culoarea specifică. Unii oameni merg în iad, alții merg pe diferite niveluri ale lumii astrale, în funcție de culoarea corpului duh.

9. ÎNFRÂNGEREA SAU VICTORIA

➤ Pe câmpul de bătălie

Cetățean al cosmosului, omul este un "trimis" spiritual, iar evoluția sa personală, marcată adesea de eforturi dramatice, nu reprezintă decât un aspect al procesului general de evoluție.

În om - care poate fi privit ca un microcosmos - se înfruntă aceleași forțe cosmice care se manifestă la nivelul macrocosmosului. Omul este reflectarea Holos-ului. În structură sa aurică se reflectă dramele lumii spirituale sau ceea ce numim a fi lupta dintre forțele cosmice potrivnice: **FORTĂ CONTRA FORTĂ**.

Dacă este puternic, omul câștigă bătălia cu forțele întunericului, iar dacă este slab o pierde. Ceea ce este însă foarte important este faptul că nu numai omul pierde bătălia, ci și cosmosul. Un om înfrânt și un suflet pierdut înseamnă o porțiune din cosmos înfrântă. Singur, omul, prin exercitarea liberului arbitru, este cel care alege înfrângerea ori victoria.

Înfrângerea ori victoria unui om pe câmpul de luptă al lumii materiale se repercutează, prin influențare directă, asupra cosmosului în ansamblu. Înfrângerea ori victoria unui om pe câmpul de luptă are repercusiuni și asupra traiectului său post-mortem.

După moarte, fiecare om urmează calea cu care este în rezonanță, potrivit karmei sale. Totuși, nu toți oamenii parcurg același traseu. Există și oameni care nu urmează etapele standard, descrise anterior. Acești oameni adoptă o altă modalitate de manifestare. În cazul lor, alchimia aurică ce urmează actului morții este diferită de cea descrisă anterior.

Printre ființele umane care, din diferite cauze, au după momentul morții o altă modalitate de manifestare se numără fantomele rătăcitoare, strigoii și stafiile.

➤ **Fantomele rătăcitoare**

Toți oamenii care au murit în urma unor accidente, fără să fi avut pusă pecetea morții, intră în categoria fantomelor rătăcitoare.

Această categorie de oameni nu poate trece imediat prin Poarta 1 pentru a pătrunde în lumea de dincolo, după cum nu poate pătrunde nici în lumea eterică, astfel că rămâne în zona intermediară a planului cuantic infraeteric.

Este surprinzător faptul că, deși se manifestă în planul infraeteric, această categorie de defuncți pe care-i vom desemna mai departe prin termenul de fantome rătăcitoare, nu pot să vadă decât lumea în care se manifestă și lumea materială. Fantomele rătăcitoare nu pot să vadă lumea eterică; nu pot să vadă nici spiritele naturii ori ființele angelice. Ele rămân în planul infraeteric o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, în funcție de anumite considerente.

Din punct de vedere auric, fantomele rătăcitoare sunt formate din corpul duh și din corpul sufletului, la care se adaugă o reminiscență a corpului eteric. Cel mai adesea, fantomele din infraeteric păstrează imaginea hainelor din momentul morții (nu al înmormântării). Fantomele rătăcitoare păstrează, în general, același chip din ultima încarnare. Este însă interesant de remarcat faptul că, în anumite condiții, chipul fantomelor rătăcitoare din infraeteric păstrează chipul din penultima existență încarnată.

Majoritatea fantomelor rătăcitoare au murit înainte de soroc, în accidente sau în decursul unor evenimente tragice. Toți oamenii care nu au murit în urma apariției peceții morții intră în această categorie. O particularitate frapantă a structurii lor aurice constă în diferența de rezonanță între steaua sufletului și corpul sufletului - ceea ce

denotă faptul că nu ar fi trebuit să moară.

Sorocul morții nu este dat de împlinirea unei anumite vârste, ci de egalizarea vibrației energetice între corpul sufletului și steaua sufletului. În concluzie, fantomele rătăcitoare sunt acele persoane care, datorită unor motive diverse, au murit înainte de a se fi împlinit sorocul. Cel mai adesea, decesele lor s-au datorat influențelor nefaste ale ființelor Dree ori Lorehh.

Fantomele rătăcitoare din infraeteric se tem de întuneric și stau cu precădere în locuri luminoase; ele pot trece prin orice obiect material, cu excepția geamurilor și a plasticului. De asemenea, nu pot trece peste ape curgătoare, peste sare amestecată cu picături de ceară ori prin bariere formate din lumânări aprinse.

În general, fantomele rătăcitoare sălășuiesc în locuri aglomerate, nu suportă singurătatea și se deplasează foarte repede. Nu reușesc să vadă moartea sau nașterea în lumea materială și nici ființele angelice care participă la ele.

Fiind foarte apropiate de planul material, fantomele rătăcitoare din infraeteric se mișcă și obosesc, plâng sau râd, sunt triste sau voioase, la fel ca și oamenii încarnați. Au mereu o stare de melancolie sau de regret, dar nici ele nu știu care este cauza. Pot interacționa unele cu altele, se pot îmbrățișa sau se pot săruta, dar nu simt nimic din ceea ce simte un om încarnat în aceleași condiții. Unele nici nu cred că au murit, ceea ce stârnește hazul altor fantome rătăcitoare, care le ironizează.

Multe fantome rătăcitoare, care vizitează bisericile sau adunările religioase, sunt convinse că, nu peste mult timp, vor fi conduse într-un alt loc, cu mult mai frumos decât cel în care se află. Unele doresc să fumeze o țigară, să mănânce o anumită mâncare, de exemplu pizza, sau să bea un păhărel de "tărie"; întrucât nu au trup material, se întristează și preferă să-i observe pe oamenii din lumea materială care fac acest lucru. Multe dintre ele stau în jurul oamenilor pe care i-au cunoscut pe când erau încarnate.

Este foarte interesant de remarcat faptul că fantomele rătăcitoare par a dispărea parțial la apusul Soarelui și a reapărea dimineața, la răsărit. În timpul nopții se văd neclar și par a fi învăluite într-o luminozitate argintie, foarte blândă. Ele însele afirmă că nu pot observa această lumină argintie, dar susțin că se pot observa între ele, ca și cum ar fi în lumea materială.

Singura "hrană" la care au acces fantomele rătăcitoare este un fel de zăpadă de lumină, formată din fulgi strălucitori, care, de Paște, pare a cădea din "cer". Acești fulgi de zăpadă, care au un miros de pâine proaspătă, se adună pe ramurile copacilor. (În lucrarea **Forță contra Forță**, am comparat această zăpadă cu mana.)

Treptat, fulgii de zăpadă se topesc, devenind asemănători unui lichid de culoarea chilimbarului, cu miros de must. Fantomele rătăcitoare din infraeteric, care au murit în accidente de mașină, își închid adesea rănile cu această zăpadă foarte pufoasă. Pe corpul lor luminos rămân însă cicatrice.

Atunci când se împlinește sorocul, fantomele rătăcitoare se vaporizează, dispărând din mediul infraeteric, în timp ce tovarășii lor se întreabă unde au putut să dispară atât de repede.

Fantomele rătăcitoare dispar din planul infraeteric doar în momentul în care rezonanța seminței sufletului devine identică cu cea a corpului sufletului. Abia atunci intră în rândul morților și se pot prezenta la judecata individuală.

➤ **Posedații**

Un caz atipic de manifestare atât în timpul existenței întrupate, cât și după moarte

este cel al persoanelor care ajung să fie posedate.

Posedarea este un procedeu prin care ființele luciferice Dree ori spiritele naturii rebele Lorehh ajung să se caleze peste aura omului și să facă saltul de la macrocosmos la microcosmos. În cele ce urmează, ne vom referi doar la un tip special de posedare, care are drept protagoniști spiritele natur rebele Lorehh de "orientare" sexuală.

Lorehh sexuale au fost numite în antichitate "zeițe ale fertilității", iar în Evul Mediu au primit numele de succubi și incubi. Majoritatea viciilor și perversiunilor sexuale țin de natura energetică a acestui tip de Lorehh.

Ființele Lorehh nu pot cuceri omul decât dacă acesta, de-a lungul vieții, a manifestat în mod repetat acele caracteristici negative care reprezintă esența lor. Posedarea unui om de către o ființă rebelă Lorehh se poate face în mai multe feluri. Dintre acestea, cele mai ilustrative sunt două: primul se realizează în cazul în care un om trece de la ispită la viciu, iar al doilea se realizează prin contactarea unor boli sufletești cronice.

Primul tip de posedare se realizează în cazul în care, prin repetarea unei perversiuni sexuale, un om trece de la ispită la viciu. Prin exercitarea liberului arbitru și, implicit prin actele sale, omul care trece de la ispită la viciu ajunge să vibreze energetic prin rezonanță cu un spirit al naturii Lorehh de orientare sexuală.

Imediat după ce a ales, prin liberul său arbitru, un anumit tip de perversiune sexuală, omul atrage prin sintonie o ființă Lorehh. Alături de om, la nivelul lumii eterice, se prezintă spiritul naturii rebel Lorehh, ca reprezentant cosmic al respectivei caracteristici. Omul alege singur să manifeste acea caracteristică, dar, după ce a săvârșit actul, între el și Lorehh se naște o legătură energetico-informațională. Lorehh își închipuie că, din moment ce l-a sunat pe "firul scurt", omul are neapărată nevoie de el. În definitiv, "dracul" vine doar când este chemat. Nu dracul îl ademenește pe om, ci omul îl sună pe firul scurt, prin vibrația energetică a acțiunilor sale.

Ivindu-se ca din neant lângă omul în cauză, Lorehh îl servește pe acesta "ca la carte", invitându-l să facă iarăși ceea ce știe cel mai bine să facă. Dacă omul acceptă, ființa Lorehh face în așa fel încât acesta să se întâlnească cu persoane compatibile, care doresc să experimenteze același lucru - în cazul nostru, să experimenteze aceleași perversiuni sexuale.

În momentul în care treaba devine "serioasă", Lorehh nu se mai mulțumește să acționeze din exterior, prin acțiuni mai mult sau mai puțin elegante de inducere a unor situații existențiale - în cazul de față, să experimenteze acte sexuale garnisite cu perversiuni. Astfel, din momentul în care caracteristica negativă devine cronică, iar omul este virusat, ființa Lorehh se mută de la nivelul macrocosmosului la nivelul microcosmosului. Nu numai că se mută, dar își cheamă toată "familia" - care, cel mai adesea, este formată din aproximativ 200 de membri. În același spațiu auric ocupat de o ființă Lorehh se pot manifesta aproximativ 200 de membri - care reprezintă "familia" sa.

Spiritele naturii rebele Lorehh sunt, de fapt, singurele ființe din cosmos capabile de o astfel de alchimie aurică. Ele au capacitatea uimitoare de a se cala una în alta și de a forma un singur trup auric. Spre deosebire de ele, ființele luciferice Dree nu sunt capabile decât de posedare individuală, iar acțiunea lor este de o altă natură.

Evident, Ashpan, cei care se lipiseră de omul respectiv la naștere, se opun acestei acțiuni în forță a spiritelor naturii rebele Lorehh. În momentul în care obișnuința proastă devine viciu, iar omul repetă aceeași perversiune sexuală, locul ființelor Ashpan este luat de "familia" Lorehh, formată din aproximativ 200 de membri. Lorehh izgonesc astfel ființele Ashpan și se substituie lor. De acum înainte, omul în cauză nu mai are imbolduri, mai mult sau mai puțin controlabile, ci este, pur și simplu, posedat.

O persoană posedată de ființe Lorehh sexuale va contamina cu noxe aurice specifice toate persoanele cu care va întreține raporturi sexuale, folosind respectivele perversiuni. Ceea ce este extrem de important este însă faptul că doar bărbații pot fi cuceriți în mod direct de ființele Lorehh sexuale. Femeile nu pot fi contaminate decât prin intermediul bărbaților. Dar, o dată contaminate prin intermediul bărbaților, femeile devin gazde

permanente ale ființelor Lorehh.

În momentul în care un bărbat recurge pentru prima oară la perversiuni sexuale, este ca și cum ar forma numărul de telefon al unui spirit al naturii rebel Lorehh de orientare sexuală și s-ar conecta, prin rezonanță, la "înțelepciunea" de viață a acestuia; femeia nu poate face același lucru cu de la sine putere. Dacă n-ar fi inițiată sexual în cele "ascunse" de un bărbat, femeia s-ar păstra curată.

Din păcate, o dată contaminate, femeile nu mai pot scăpa ușor de influența ființelor Lorehh. Fiecare bărbat care se perindă prin patul unei femei lasă în urmă o amprentă aurică preluată de la o ființă Lorehh sexuală, al cărei purtător este; astfel, femeia acumulează într-un mod alarmant nu atât "experiență de viață", cât colecția de amprente aurice lăsate de bărbați. Contaminate prin intermediul bărbaților, femeile devin astfel din ce în ce mai virusate, iar în interior se simt din ce în ce mai murdare.

Majoritatea femeilor care recurg des la perversiuni sexuale devin, cu timpul, într-un fel sau altul, posedate. Aura unei astfel de femei este cucerită pas cu pas de către ființele Lorehh, care, în timpul actului sexual se pot cala în ea, într-o formă oribilă de posedare. Este ca și cum peste structura aurică a femeii în cauză se suprapune o umbră întunecată. În timpul actului sexual garnisit cu perversiuni, femeia poate auzi în minte cuvinte obscene, felurite îndemnuri, pe care are impresia că le gândește singură, dar care sunt doar manifestări ale Lorehh. Uneori, ea poate cere ca astfel de obscenități să fie repetate și de bărbatul cu care întreține raporturi sexuale.

Și - după cum se spune -, dacă pofta vine mâncând, ființele Lorehh vor deveni din ce în ce mai înfometate și vor cere din ce în ce mai mult. Nu după mult timp, femeia va deveni o devoratoare de sex. Astfel se formează un cerc vicios, aproape fără scăpare.

Drept consecință a acțiunii directe a spiritelor naturii rebele Lorehh, după un timp, femeia în cauză se îmbolnăvește. Boala este formată chiar din noxele energetice emise de corpurile spirituale ale ființelor Lorehh.

Aceasta înseamnă că majoritatea bolilor sunt rezultatul unor acțiuni greșite, care au generat contaminarea unor porțiuni ale auri și, în ultimă instanță, a unor organe ale trupului material, cu emisii aurice ale ființelor Lorehh. Cancerul este un bun exemplu a ceea ce poate însemna disperarea, inadaptarea, singurătatea și teama - sentimente umane și, în același timp, caracteristici definitorii ale unor ființe rebele Lorehh. La fel și bolile venerice sau SIDA care sunt legate, în mod direct, de aspectele sexuale dominate de Lorehh.

Astfel Forță contra Forță, lupta dintre Bine și Rău nu se desfășoară doar la nivelul macrocosmosului, ci și la nivelul microcosmosului - de exemplu, la nivelul globulelor albe și roșii. Devenind virus la nivelul microscopic, Lorehh se instalează confortabil în omul pe care l-a cucerit.

Firește, după o lungă luptă cu boala, mai devreme ori mai târziu, persoana în cauză moare, iar Lorehh câștigă bătălia pe jumătate. În acest mod este periclitată evoluția persoanei în cauză, programată pentru respectiva existență, iar rezultatele întrupării în lumea materială sunt minime. Foarte multe persoane care, de-a lungul vieții, au făcut cam ce-au vrut, folosind drept pretext exercitarea libertății personale, imediat după momentul morții rămân siderate, nevenindu-le să creadă, de starea în care au ajuns. Atunci sunt cuprinse de rușin, de remușcare, de ură și de spaimă.

Virusând în acest mod o ființă umană, spiritele naturii rebele Lorehh câștigă însă decât jumătate din bătălie. Ele au adus ființei respective, în mod prematur, moartea trupească. Întrucât nu mai au ce face cu un cadavru, Lorehh trebuie să iasă cât mai repede pentru a supraviețui. De fapt, spiritele naturii rebele Lorehh trebuie să părăsească acel cadavru până în momentul înmormântării - mai exact, până în momentul în care preotul săvârșește ultimul act din ritualul înmormântării, în care stropește mormântul cu busuioc în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.

Dacă încă se mai află în cadavru - ceea ce le provoacă o stare de suferință cumplită - în momentul ultimei formule a ritualului, spiritele naturii rebele Lorehh vor fi aspirate

cu mare satisfacție în elementul pământ și vor dispărea din cosmos. Pentru a nu se produce acest eveniment, Lorehh trebuie să se transfere în alt trup de om.

Pentru a se salva, spiritele naturii rebele Lorehh se învâluie în reminiscențele corpului sufletesc al persoanei. Astfel, cei 200 de membrii ai familiei Lorehh, învăluți în reminiscențele corpului suftetului ce a aparținut defunctului, vor forma o fantomă cu aspect umanoid ce păstrează vag înfățișarea persoanei din timpul vieții. Astfel se formează ceea ce desemnăm prin termenul de posedant. Posedantul are nevoie imediată de un nou trup pe care să-l posede. Altfel nu poate supraviețui.

Problema cea mai delicată constă în faptul că persoana care poate constitui noul suport de manifestare al unui posedant Lorehh trebuie să fie tot o femeie. Pentru a putea supraviețui, posedantul alege, în disperare de cauză, o altă femeie din apropierea cadavrului - de exemplu, o persoană de sex feminin prezentă la înmormântarea primei persoane - care are, de asemenea o rezonanță energetică scăzută, dată de alunecarea pe panta sexualității exacerbate. Astfel, posedantul își alege un alt trup de femeie, prin intermediul căruia, în viitor, va putea face tot ce dorește.

Transferarea posedantului se face întotdeauna în cazul contactului direct cu cadavrul: atingerea cadavrului, mângâierea părului, sărutul de adio etc. Din acest motiv femeile prezente la căpătâiul unui defunct ori la o înmormântare trebuie să manifeste o atenție deosebită și să se abțină de la orice fel de atingere a cadavrului.

Fără nici o îndoială, este indicat ca, în astfel de cazuri, ființele Lorehh să fie aspirate în pământ imediat după ce preotul a stropit mormântul cu busuioc pentru a nu-și continua acțiunea distructivă.

Al doilea tip de posedare se realizează tot de către spiritele naturii sexuale Lorehh; acest tip de posedare nu se realizează însă prin perversiuni sexuale, ci printr-un mijloc mult mai subtil. Această formă de posedare se realizează prin contactarea unor boli ale sufletului care apar în urma îndurării unor nedreptăți suferite de-a lungul vieții. Și acest tip de posedare are ca subiect femeile.

Fiind constant umilite, jignite și batjocorite, lovite etc, multe femei se îmbolnăvesc interior. În această categorie intră toate acele femei batjocorite; umilite ori bătute de soții lor, precum și acele femei silite să facă ceea ce nu își doresc - să se prostitueze, să mintă, să însele etc.

La aceste femei, de-a lungul vieții, corpul sufletului se acoperă cu o crustă întunecată. Datorită faptului că persoana respectivă nu-i iartă pe cei care i-au făcut rău, crusta întunecată ce acoperă corpul sufletului atrage prin rezonanță ființele Lorehh, corespondente ca vibrație energetică.

La fel ca în primul tip de posedare, datorită faptului că persoana respectivă se îmbolnăvește sufletește de supărare și de disperare (îndreptățită din punctul de vedere omenesc), Lorehh se mută de la nivelul macrocosmosului la nivelul microcosmosului, calându-se în structura lor aurică. Din acel moment, Lorehh devin posedante, iar femeia în cauză posedată.

Nici în acest caz, o dată instalate, ființele Lorehh nu pot ieși din trupul persoanei în cauză decât în momentul morții (cu excepția exorcismelor). Întrucât nu mai au ce face cu un cadavru, ele se lipsesc de prima persoană feminină care le iese în cale.

Dar, spre deosebire de primul tip de posedare, Lorehh aleg de această dată o fată tânără ori o copilă - rar băieți și deloc bărbați maturi - care are proasta inspirație de a atinge cadavrul; atunci, Lorehh se mută cu "bagaj" cu tot și cu toată familia, în noua locuință. Evident, persoanele respective, deși au senzația că s-a întâmplat ceva neplăcut, nu știu cui să atribuie noua stare de fapt.

La cea de-a doua "gazdă", Lorehh se manifestă foarte rar prin exacerbarea sexualității; dacă o fac, femeia în cauză are toate șansele de a deveni un aspirator energetic nesătul, care va distruge auric toți bărbații pe care-i va întâlni în cale. Un bărbat care întreține mult timp raporturi sexuale cu o astfel de femeie are toate șansele de a îmbătrâni în doi ani cât alții în zece.

Dacă nu se manifestă sexual, atunci Lorehh își modifică "orientarea". În fond, Lorehh au o durere interioară foarte mare și o neliniște pe măsură. Totuși, faptul că posedă de această dată o femeie curată trupește și sufletește este considerat de ele un mare câștig. În majoritatea cazurilor, la maturitate, o astfel de femeie posedată va evita bărbații, care-i vor provoca o senzație de greață fizică; în schimb, va dobândi anumite puteri paranormale: capacitatea de a ghici în cafea, în cărți, în palmă și chiar va dobândi unele puteri - sidhhisuri - care reprezintă totalul cunoașterii și înțelepciunii celor aproximativ 200 de ființe Lorehh care se îngrămădesc la interfața corpului ei sufletească.

Astfel de femei pot tămădui adesea prin intermediul mâinilor, pot muta obiecte prin forța privirii, pot provoca fenomene de tip poltergeist - care sunt adesea atribuite de către psihiatria modernă unor frustrări sexuale, ceea ce, în parte, este adevărat; totuși, frustrările sexuale nu pot explica fenomenul în toată complexitatea lui.

Cu timpul, astfel de persoane vor fi deranjate de întuneric și vor prefera mereu, pe timpul nopții, undeva în apropiere, o lumânare aprinsă sau un bec care luminează slab -ca un fel de lumină de avarie. Când sunt supuse unor exorcisme, astfel de ființe umane posedate de Lorehh, pot prezenta semne de lovituri în diferite părți ale trupului; de altfel, persoanele posedate nu suportă cuvintele spuse de preoți, semnul crucii, sunetul clopotului de la biserici ori rostirea numelui lui **Iisus Hristos**.

Cel mai adesea, cu excepția cazurilor când se fac exorcisme, Lorehh (împreună cu "familia") nu ies decât la moartea trupească a celei de-a doua persoane posedate. În acest caz, se produce un fenomen de excepție: Lorehh sunt eliberate. După ce moare și cea de-a doua persoană posedată, Lorehh - ca ființă colectivă -, împreună cu reminiscențe din corpul sufletului, formează iarăși o fantomă autonomă.

Această fantomă nu mai caută însă un nou corp omenesc pe care să-l contamineze, dar nici nu este aspirată de elementul pământ, precum în primul tip de posedare. Pur și simplu, Lorehh învață lecția și sunt eliberate. În acel moment, instantaneu, Lorehh trec în starea de Ashpan, pentru ca apoi să intre în starea de non formă.

Eliberată la rândul său, femeia în cauză își continuă traseul post-mortem cunoscut. După moarte, efectele imediate nu vor fi chiar atât de dramatice precum în primul tip de posedare - evident, dacă nu a săvârșit fapte grave în timpul vieții.

➤ Strigoii

O categorie aparte de oameni care nu urmează traseul postmortem standard, este formată din așa, numiții strigoii. Majoritatea strigoilor sunt bărbați.

Oamenii care intră în această categorie au avut parte de o moarte violentă, datorată unei nedreptăți survenite din partea unui semen - cel mai adesea crimă. În această categorie intră peste jumătate din sinucigașii bărbați.

În momentul morții, această categorie de oameni au resimțit o groază imensă, dar și o ură pe măsură. Emisia de ură din momentul morții a fost atât de puternică, încât i-a blocat atât auzul cât și emoțional. Ei au rămas blocați în starea în care au murit - o stare puternică, de groază, de ură și de disperare.

După moarte, starea lor s-a cristalizat într-un nou corp, format în urma unei alchimii aurice între corpul emoțional, corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh. Acest nou corp auric este foarte rece și are o consistență gelatinoasă, asemănătoare jeleurilor sau piftiilor, dar nu emite un miros respingător.

Dorința cea mai mare a strigoilor este de a se răzbuna pe cei ce le-au provocat moartea. Este demn de consemnat faptul că cei care le-au provocat moartea au făcut-o

prin exercitarea liberului arbitru, iar nu în urma unei influențe venite de la ființele Lorehh sau Dree.

Ceea ce este însă uimitor este faptul că toți strigoii sunt morali și foarte dreapți. Ei nu sunt interesați decât de cei care le-au făcut rău și nu trec în lumea de dincolo decât în momentul în care reușesc să-i distrugă. Oricum, strigoii păstrează Îngerii păzitori din timpul vieții.

Datorită naturii corpului în care se manifesta - simbioză între corpul emoțional, corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh - strigoii dobândesc o putere și o tărie extrem de mare. De fapt ei devin conștienți de corpul duh și de puterile acestuia. Personalitatea terestră a corpului sufletului unui strigoi se combină într-un mod uimitor cu individualitatea, cu corpul duh, a cărui putere de manifestare este extraordinară. Rezultatul acestei simbioze aurice este dobândirea unor puteri aproape înspăimântătoare - siddhisuri - care permit deplasarea extrem de rapidă, poate la fel de rapidă ca a multor ființe îngerești. Mai mult decât atât, puterile dobândite permit strigoilor deplasarea în trei planuri cuantice: în lumea materială, în lumea infraeterică și în lumea eterică.

În fiecare dintre cele trei planuri cuantice, strigoii se manifestă diferit. În lumea materială se manifestă într-un corp asemănător cu cel al oamenilor încarnați, cu singura deosebire că este foarte rece, gelatinos și ușor translucid, ca și cum ar avea un neon în interior. În infraeteric nu pot fi deosebiți prea ușor de fantomele rătăcitoare, iar în lumea eterică seamănă cu ființele umane prometeice - așa-zișii "extraterestri".

Moralitatea uimitoare a strigoilor provine din faptul că sunt conștienți de corpul duh - corpul moralității -, astfel încât nu fac nici un fel de nedreptate. Deși au această capacitate, strigoii nu intervin în karma oamenilor sau în istorie, pe care le înțeleg cu foarte multă claritate. Ei nu au treabă decât cu acele persoane care le-au făcut rău și nu se lasă până nu le distrug. Principala lor justificare este "că nu m-au lăsat să mor în liniște". Strigoii înțeleg foarte bine mecanismul de funcționare a cosmosului și nu se aventurează în nici o acțiune ce ar putea periclita existența altor oameni încarnați.

Datorită puterilor lor de manifestare, rezultate din simbioza dintre corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh, strigoii sunt singurele ființe omenești care se pot lupta de la egal la egal, direct, față în față, cu ființele luciferice, ai căror inamici declarați sunt. Mai mult decât atât, strigoii sunt singurele ființe omenești care au tăria și puterea de a-l înfrunta pe Cel rău, Hallshithan, atunci când acesta încearcă să se manifeste prin intermediul unor oameni dezaxați care fac liturghii negre.

Strigoii nu pot trece peste întinderi de apă, dar pot provoca deplasări de obiecte. Sunt extrem de vulnerabili la sare și la tămâie. Este interesant că ploaia îi udă ca pe oamenii din lumea materială; când plouă, locul în care se află un strigoi este uscat, semn că ploaia se oprește pe o structură cvasicorporală. Adesea, strigoii pot fi eliberați prin ritualuri religioase (molifte) făcute de preoți lângă mormânt.

După ce își îndeplinesc scopul principal, adică distrugerea celor care le-au făcut rău, strigoii renunță la puterea și tăria specifică simbiozei dintre corpul duh, corpul eteric și corpul sufletului și trec, ca și ceilalți defuncți, în lumea astrală.

Strigoii nu reușesc întotdeauna să-i distrugă total pe cei care le-au făcut rău. În urma intervenției Îngerilor Veghetori, cei care le-au făcut rău conștientizează erorile comise și încearcă să îndrepte lucrurile. În momentul în care oamenii care au greșit, înțeleg răul comis și se căiesc, strigoii nu mai simt nici o plăcere în a-i distruge și-i lasă în plata Domnului, trecând în lumea de dincolo, ca toți ceilalți defuncți.

În acel moment, strigoii realizează un mare pas înainte, trecând de la aplicarea karmică a pedepsei - care presupune aplicarea oarbă a principiului dinte pentru dinte, ochi pentru ochi - la iertarea aproapelui, lăsând instanțele cosmice să decidă.

➤ Stafiile

Dacă strigoii sunt, în marea lor majoritate, bărbați, stafiile sunt cu preponderență femei. Stafiile sunt acele ființe de parte femeiască, care au iubit o singură dată în viață, dar a căror dragoste nu a fost împărtășită - a fost ignorată ori trădată.

Stafiile sunt sufletele acelor femei seduse și abandonate într-un anumit moment al vieții și care au rămas înghețate în acea stare afectivă și emoțională tot restul vieții, refuzând orice reînnoare a unei relații cu un alt bărbat. O mare parte a stafiilor este formată din acele femei care s-au sinucis din iubire. Tot în categoria stafiilor intră femeile care și-au pierdut timpuriu soțul sau iubitul și care nu s-au recăsătorit ori nu s-au mai implicat într-o relație amoroasă.

După moarte, o astfel de femeie refuză să treacă "dincolo" și continuă să-și plângă nefericirea. La fel ca și strigoii, stafiile se manifestă într-un corp realizat printr-o alchimie aurică complexă: o simbioză între corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric. În schimb, la stafii, corpul duh nu se poate manifesta prin putere și tărie, la fel ca în cazul strigoilor.

Acțiunile femeilor-stafii nu sunt îndreptate spre răzbunare. Dimpotrivă, stafiile au o stare permanentă de melancolie și de nefericire. Au o tristețe inimaginabilă, iar dorința lor cea mai mare este de a-și mărturisi cuiva nefericirea, astfel că stafiile sunt total inofensive.

Corpul stafiilor este foarte rece și emite o răceală ce se simte de la distanță; stafiile emit totdeauna un miros de iasomie, își pot schimba vestimentația și coafura după bunul plac, dar nu-și pot schimba fizionomia - care este reflectarea corpului sufletului. Stafiile pot apărea și dispărea după cum doresc, astfel că nu par a se supune unor legi. Se roagă adesea, fiind foarte credincioase. Uneori, par a se contopi cu natura, fiind foarte bune prietene cu animalele domestice.

Stafiile sunt apariții fascinante, cu un șarm aparte. Se pot manifesta adesea în planul material și pot fi observate chiar și fără ca privitorul să aibă vreo formă de clarvedere. Pot fi văzute cel mai adesea în acele locuri benefice, în care s-au produs fapte bune - acolo unde vibrația energetică a pământului este benefică. Este interesant și faptul că, pentru a le observa în planul material, privitorul trebuie să se poziționeze într-un anumit fel; dacă se mută cu un metru în stânga ori în dreapta, nu le mai poate observa.

Fantomele rătăcitoare din infraeteric, strigoii-bărbați și stafiile-femei sunt principalele ființe umane care, prin exercitarea liberului arbitru, nu urmează traseul post-mortem standard. Abia în momentul în care conștientizează problemele existențiale care le-au determinat să rămână în starea respectivă, trec în lumea de dincolo, fără a întâmpina nici o împotrivire din partea instanțelor cosmice.

Cât despre vampiri - acele ființe care (se presupune că) se hrănesc cu sângele semenilor lor, despre care se vorbește astăzi atât de mult, devenind chiar "obiect de studiu" pentru exaltați - numai de bine: NU EXISTĂ.

Nu există nici o ființă umană defunctă, din nici un plan cuantic și din nici o generație, capabilă să se manifeste în trupul material și să se hrănească cu sânge. Oricum, nici o ființă din lumea eterică - înger, spirit al naturii sau om - nu a confirmat că ar exista așa ceva.

Pare-se că sigurii vampiri din toate lumile posibile sunt acei oameni din lumea materială cărora le plac fripturile în sânge. În fond, trăim într-o lume tristă, dar plină de umor...

Partea a doua ISTORIA CELOR VĂZUTE ȘI A CELOR NEVĂZUTE

1.ETERNA DEVENIRE

➤ Metamorfozele cosmosului

Cosmosul - atât aspectul văzut, cât și aspectul nevăzut - este creația Unicului **Dumnezeu**. De asemenea, toate ființele din cosmos sunt creații ale Unicului **Dumnezeu**.

Cosmosul actual face parte din Oceanul de Lumină. După cum s-a menționat, din momentul creației și până în prezent, cosmosul a cunoscut mai multe prefaceri - mai multe metamorfoze. De-a lungul metamorfozelor sale, cosmosul a cunoscut distrugeri și reconstrucții succesive. Metamorfozele cosmosului s-au desfășurat pe șapte planuri cuantice diferite, de-a lungul a patru perioade de timp denumite cicluri.

Creația lumii, care corespunde cu momentul în care ISS, Unicul **Dumnezeu**, care este Etern și Fără Formă, a rostit Cuvântul dintru începuturi, s-a produs în planul cuantic primordial, denumit Halazeth. O dată cu formarea sferei sau a locuinței Halazeth, a început primul ciclu al cosmosului. Primul ciclu a continuat pe al doilea plan cuantic, pe sfera denumită Hazaleth, apoi pe al treilea plan cuantic, pe sfera denumită Hakazaleth și, în final, pe al patrulea plan cuantic, pe sfera denumită Hetiteth.

De-a lungul primului ciclu cosmic, desfășurat succesiv pe patru planuri cuantice, **Dumnezeu** a creat spiritele și trupurile (corpurile duh) de formă umanoidă ale spiritelor naturii, îngerilor și oamenilor (prima generație de oameni). La sfârșitul primului ciclu s-a produs revolta lui Shantiah - Adam primordial - și a lui Hailshithan.

Al doilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe al cincelea plan cuantic, în sfera sau locuința numită Perfer. Pe Perfer a avut loc revolta lui Lucifer și prima mare bătălie din ceruri. De atunci, se poate vorbi despre existența ființelor luciferice, adică a acelor Fii ai Flăcării care s-au răzvrătit împotriva Ordinii instituite de **Dumnezeu**.

Al treilea ciclu al cosmosului s-a desfășurat pe al șaselea și al șaptelea plan cuantic. În al treilea ciclu al cosmosului a apărut a treia generație de oameni. Prima parte a celui de-al treilea ciclu s-a desfășurat pe al șaselea plan cuantic, iar a doua parte pe cel de-al șaptelea. Al șaselea plan cuantic se numește Hazureth și este actuala lume eterică. Al șaptelea plan cuantic este planul material.

Pe al șaptelea plan cuantic, dar în al treilea ciclu cosmic, a apărut cosmosul material și, firește, Pământul material. Totuși, nu este vorba despre Pământul actual, ci despre Protopământ. După cum afirmă ființele din lumea eterică, la începutul celui de-al treilea ciclu, Protopământul era mult mai mare, ca dimensiuni, decât Pământul actual și mai puțin dens - în sensul că procesul solidificării era abia la început. Luna era foarte apropiată de Protopământ, iar Soarele avea culoarea verde (așa era văzut de ființele încarnate). Al treilea ciclu cosmic s-a încheiat prin marea ștergere, iar Protopământul și-a încetat existența. După marea ștergere a început al patrulea ciclu cosmic, când s-a format actualul Pământ material.

Nu se poate ști ce s-a întâmplat cu primele trei planuri cuantice anterioare - cu Halazethul, cu Hazalethul, cu Hetitetul. Ele există, dar nu mai sunt locuite de nimeni. În schimb, imensa planetă Perfer este încă vizibilă în al cincelea plan cuantic, dar este inaccesibilă. Ea încă arde și va arde în veșnicie, ca și cum abia s-ar fi încheiat cruntul război dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului. Perferul este încă o planetă fumegândă, părăsită de toți, dar rămasă undeva la limita eternității, acolo unde timpul este suspendat. La rândul său, Hazurethul, al șaselea plan cuantic, există și va exista pentru totdeauna. Hazurethul este actuala lume eterică.

Protopământul a dispărut, dar planul cuantic material continuă să existe. Pe ruinele Protopământului s-a construit un nou corp ceresc: acesta este Pământul, în actuala sa înfățișare.

➤ Supraviețuitorii

Până în prezent, de-a lungul celor patru cicluri cosmice, s-au succedat patru generații de oameni. Fiecare generație a avut propriul ei tip de corp duh.

Prima generație de oameni a fost creată în primul ciclu al cosmosului. Primul om creat de Dumnezeu a fost Shantiah - Adam primordial.

Shantiah a fost prototipul tuturor oamenilor - omul arhetipal. După Shantiah, **Dumnezeu** a mai creat alți nouă oameni, denumiți oameni inițiali sau oameni primordiali. Primii zece oameni - cei nouă oameni inițiali, împreună cu Shantiah - au constituit temelia primei generații de oameni. Ulterior, după o lungă perioadă de timp, au fost create alte câteva sute de oameni ai primei generații (se pare că numărul lor nu a depășit o mie). Toți oamenii primei generații au fost androgini. Ei erau formați din spirit și din corp duh.

La sfârșitul primului ciclu cosmic, a avut loc prima mare perioadă de nemanifestare, răstimp în care corpurile duh ale oamenilor au fost retrase din circuitul evoluției. Totuși, au fost retrase din circuitul evolutiv doar corpurile duh ale oamenilor ce formau grosul primei generații. Datorită caracteristicilor ființiale înalte, atât Shantiah, cât și cei nouă oameni primordiali, au reușit să supraviețuiască perioadei de nemanifestare. Lor li s-au adăugat alte câteva sute de oameni din prima generație, care, de asemenea, au supraviețuit perioadei de nemanifestare.

Același fenomen s-a produs și la sfârșitul celui de-al doilea ciclu cosmic, când au supraviețuit perioadei de nemanifestare o parte din oamenii celei de-a doua generații - nu mai mult de câteva sute.

Astfel, la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, imediat după a doua perioadă de nemanifestare, deși pământul era pustiu și gol (pentru a folosi o expresie din Vechiul Testament), încă existau, undeva în cosmos, ființe omenești din prima și din a doua generație - oamenii primordiali -, care aveau corpuri duh specifice generațiilor respective.

Numărul total al oamenilor primordiali din primele două generații, care au supraviețuit tuturor perioadelor de nemanifestare, nu este prea mare. De-o parte, pot fi luați în calcul oamenii primei generații: Shantiah și cei nouă oameni primordiali, la care s-au adăugat alte câteva sute de oameni. De cealaltă parte, pot fi luați în calcul oamenii celei de-a doua generații, al căror număr nu depășește, de asemenea, câteva sute. În total, numărul oamenilor din primele două generații care au supraviețuit, în formă umanoidă, perioadelor de nemanifestare, nu depășește o mie.

Între oamenii primordiali din primele două generații, care au supraviețuit, în formă

umanoidă, perioadelor de nemanifestare există diferențe importante de calitate - de putere și tărie. Cei din prima generație sunt mult mai puternici decât cei din a doua generație. Cei mai puternici dintre toți sunt primii oameni din prima generație: Shantiah și cei nouă oameni inițiali.

Toți ceilalți oameni din primele două generații - marea masă - au fost retrași din circuitul evolutiv. Desigur, nici oamenii care au fost retrași din forma umanoidă în timpul perioadelor de nemanifestare, n-au dispărut total. În cosmos nimeni nu piere. Chiar dacă o ființă se revoltă într-o împrejurare ori în alta, nu piere din cosmos. Mare masă a populației din primele două generații și-a pierdut corpul duh de formă umanoidă; în schimb, spiritul lor este nemuritor, la fel ca al tuturor oamenilor, astfel că au continuat să existe. Ca spirite, marea masă a oamenilor din primele două generații a continuat să existe în Lumea fără formă. În ciclurile următoare, mare parte dintre ei a revenit în Sfera manifestării, cu un nou tip de corp duh. Firește, în noile cicluri cosmice s-au întrupat și spirite noi, care nu se întrupaseră anterior.

La fel ca și ființele îngerești, oamenii primordialii care au supraviețuit perioadelor de nemanifestare pot fi împărțiți în mai multe categorii. Criteriul de departajare are la bază modul în care au înțeles să respecte Planul lui **Dumnezeu**.

Prima mare categorie este formată din acei oameni primordialii care au înțeles să respecte în continuare Planul lui **Dumnezeu**. În lumea eterică sunt numiți Cei vii. Noi o să-i numim Primordialii Luminii. Numărul Primordialilor Luminii nu este prea mare: câteva sute din prima generație și câteva sute din a doua generație. În total, nu par a depăși șase-șapte sute. Ei au supraviețuit, în formă umanoidă, în corpul duh originar, până în ziua de astăzi.

A doua mare categorie este cea care se opune Planului lui **Dumnezeu**. Oamenii primordialii din această categorie s-au aliat cu Shantiah, cu Halshithan și cu Lucifer; ei formează categoria oamenilor primordialii ai întunericului. Noi o să-i numim Primordialii întunericului. Și ei au supraviețuit, în formă umanoidă, în corpul duh originar, până în ziua de astăzi. Numărul lor este de aproximativ două sute.

În fine, există și o parte a oamenilor primordialii - cea mai mică -, care nu s-a aliat nici unei tabere. Ei formează categoria oamenilor primordialii independenți (Primordialii independenți). Numărul lor este, în ziua de astăzi, de aproximativ o sută. De-a lungul timpului, o parte dintre ei au migrat în categoria Primordialilor Luminii.

Cele trei mari categorii de oameni primordialii din primele două generații, care au supraviețuit tuturor perioadelor de nemanifestare, au pus bazele unor Centre de Putere. Lor li s-au alăturat, de-a lungul ciclurilor cosmice următoare, oameni din generațiile a treia și a patra.

Oamenii din generația a treia și a patra care s-au aliat Primordialilor Luminii formează sămânța cea bună. Împreună, formează Centrul de Putere al Luminii. Oamenii din generația a treia și a patra, care s-au aliat Primordialilor întunericului, formează sămânța cea rea. Ei s-au aliat cu îngerii și cu spiritele naturii din ierarhia Fiilor întunericului - Lorehh și Dree. Împreună, formează Centrul de Putere al întunericului. Oamenii din generația a treia și a patra, care s-au aliat oamenilor primordialii independenți, formează Centrul independent de putere. Ei nu sunt aliați nici cu Fiii Luminii, nici cu Fiii întunericului.

Toate ființele omenești din primele două generații, care s-au opus Planului lui **Dumnezeu**, au devenit "Cel rău". Ele n-au mai văzut adevărul, astfel că ochii lor au devenit negri. Firește, același lucru se poate spune despre ființele luciferice Dree și despre spiritele rebele ale naturii Lorehh, care au continuat să existe, sfidând Planul lui **Dumnezeu** de evoluție a lumii.

Până la rebeliunea Celui rău, nu a existat ceva nou în cosmos, nu a existat schimbare, după cum nu a existat eterna devenire. Totul sălășuia, identic cu sine, în pacea divină - pax divină. Noul, schimbarea și eterna devenire au intrat în existență prin intermediul Celui Rău.

În concluzie, se poate spune că, la începutul celui de-al treilea ciclu, răul deja exista la nivelul cosmosului, fiind manifestat de ființele rebele: spirite ale naturii, oameni, îngeri. De altfel, ființele din lumea eterică nu fac deosebirea dintre oameni, spiritele naturii și îngeri, atunci când se referă la Cel rău. Toți cei care nu respectă Planului lui **Dumnezeu** sunt desemnați generic prin formula "Cel rău".

Ca o paranteză, se poate spune că teologia creștină a preluat această perspectivă, astfel încât nu face nici o distincție între Hallshithan și Lucifer, pe care-i denumeste generic Satana, diavol etc. Despre primul om, teologia creștină afirmă că a fost ispitit de șarpe - alias Satana - devenind la rândul său Cel rău. Rezultatul neascultării poruncilor a fost păcatul adamic, iar principala consecință a fost izgonirea din Rai.

Această simplificare este, într-adevăr, foarte comodă și, mai ales, scutește de explicații suplimentare, explicații ce nu pot fi date, datorită faptului că textul biblic narează istoria creației doar din perioada de început a celui de-al treilea ciclu cosmic, trecând sub tăcere ceea ce s-a petrecut anterior.

2. APARIȚIA MORTII

➤ Expansiunea cosmosului

Dacă nu s-ar fi produs rebeliunea lui Halshithan și a lui Shantiah, nu ar fi existat necesitatea formării unor noi planuri cuantice, iar ființele cosmice ar fi trăit etern în Pacea lui **Dumnezeu**.

După prima rebeliune din cosmos, existau două opțiuni: continuitatea creației sau distrugerea sa. De altfel, foarte mulți oameni se întreabă astăzi de ce răul este tolerat și de ce, în trecut, au existat atâtea reculuri evolutive. Răspunsul este foarte simplu: **Dumnezeu** este Puterea Supremă, Sfințenia Absolută și Iubirea Infinită, astfel încât, prin natura Sa, nu poate distruge ceea ce a construit. **Dumnezeu** este continuitatea creației.

Dacă **Dumnezeu** i-ar fi distrus încă de la început pe Cei răi, care i-au nesocotit Legile, ar fi acționat împotriva naturii Sale, a cărei principală caracteristică este continuitatea creației. Binele înseamnă perpetuarea creației, iar răul înseamnă distrugerea creației. **Dumnezeu** nu poate distruge ceea ce a creat; nu a făcut-o și nu o va face niciodată. Teoretic, s-ar putea spune că, în orice moment, **Dumnezeu** are puterea de a distruge cosmosul - la fel cum are puterea de a-l crea de câte ori dorește - pentru a crea altul perfect, dar această acțiune ar fi opusă naturii Sale. Dacă ar realiza o astfel de acțiune, s-ar transforma în opusul Său, ceea ce este imposibil.

Pe de altă parte, trebuie remarcat faptul că **Dumnezeu** a conferit fiecărei ființe create de El însuși, un mare dar: liberul arbitru. **Dumnezeu** nu a dorit să construiască un cosmos pentru sclavi sau pentru zombi, ci pentru ființe libere. Oferindu-le încă de la început supremul dar, **Dumnezeu** nu a distrus nici o ființă - om, înger, spirit al naturii -, care prin exercitarea liberului arbitru, a ales să evolueze în afara Legilor Sale.

Toate puterile și caracteristicile oricărei ființe din cosmos - om, înger, spirit al naturii - vin de la **Dumnezeu**. **Dumnezeu** este Puterea Supremă, Sfințenia Absolută și Iubirea Infinită, iar ființele care acționează diferit, se despart de El și aleg *altceva*, prin liberul arbitru. Alegând *altceva*, prin liberul arbitru, ființele se despart de **Dumnezeu**. De aceea, **Dumnezeu** a spus, încă de la început, tuturor ființelor din cosmos: "**Dacă veți pleca de lângă Mine, veți muri negreșit**".

Acest îndemn, repetat și primilor oameni în Eden, a fost consemnat de Vechiul

Testament astfel: "**Să nu mâncați din el** (textul biblic se referă la rodul pomului din mijlocul grădinii Edenului), **și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți**" (Geneza, cap 3; 3).

A muri, în acest sens, are o conotație diferită de cea acordată în lumea materială. A muri are semnificația de a nu mai fi viu. Sensul nu se referă însă la moartea trupească, întrucât ființele din cosmosul spiritual nu au trupuri materiale. De altfel, nici primii oameni din Edenul eteric nu aveau trupuri materiale.

Ființele din lumea eterică fac de multe ori o afirmație foarte importantă. Ele afirmă că "**Dumnezeu este Unicul Viu. Cine se lipește cu sufletul de El rămâne Viu, iar cel care se desparte de El, moare**"

Calea prin care o ființă se poate despărți de **Dumnezeu**, este săvârșirea unei acțiuni contrare Legilor cosmice, care sunt Voința lui **Dumnezeu**. Orice acțiune a unei ființe, neconformă cu Legile cosmice, este numită păcat. Când o ființă se desparte de **Dumnezeu**, păcătuiește și alege moartea. Alegând păcatul și moartea, ființele nu mai sunt vii.

Ființele din lumea eterică mai afirmă că **Dumnezeu** are două Cărți: Cartea celor vii și Cartea celor morți. Actualmente, în Cartea celor Vii, nu mai există nici un nume de (corp duh de) om. Ceea ce înseamnă că, pentru **Dumnezeu**, toți oamenii sunt morți; **Dumnezeu** și-a pierdut fiii săi luminoși, creați după Chipul și Asemănarea Sa. Toți oamenii sunt astăzi înscrși în Cartea celor morți. Tot în Cartea celor morți sunt înscrise toate ființele Dree și Lorehh, care au nesocotit Legile și s-au revoltat.

În momentul în care o ființă - omenească sau îngerească - alege altceva, păcătuiește și moare; pierde, de asemenea, posibilitatea de a mai trăi alături de **Dumnezeu**. Pentru o astfel de ființă există două posibilități: fie să dispară efectiv din cosmos, fie să continue să ființeze. Alegând să existe în continuare, ființa respectivă nu mai poate rămâne alături de **Dumnezeu**, în planul Său cuantic - în Locuința Sa. Atunci, **Dumnezeu**, care este Bunătatea Infinită, a construit un alt plan cuantic, special pentru ființa în cauză.

Astfel s-au petrecut lucrurile la cumpăna dintre primul și al doilea ciclu cosmic. Shantiah și Halshithan nu au mai ascultat de Poruncile lui **Dumnezeu**. Cu alte cuvinte, au nesocotit Legile, care formează Firea lucrurilor, s-au despărțit de **Dumnezeu**, au gustat din fructul păcatului și au murit - n-au mai fost vii.

Prin actul lor, ființele rebele au introdus ceva nou în cosmos - ceva ce n-a existat anterior. Ființele din lumea eterică spun că *noul naște schimbarea*. În momentul apariției noului și a schimbării - în momentul declanșării eternei deveniri - ființele rebele n-au mai fost în rezonanță cu planul cuantic în care trăiau. Astfel, a apărut necesitatea construirii unei noi lumi / sfere / locuințe / plan cuantic, care să fie în rezonanță cu ceea ce au devenit ființele rebele. În concluzie, un palier cuantic se formează doar în momentul în care apare necesitatea existenței sale.

Așadar, la sfârșitul primului ciclu cosmic, a apărut necesitatea constituirii unui nou plan cuantic, care să constituie reședința celor morți - a Celui rău. Noul plan cuantic a fost Perferul, iar o dată cu formarea acestuia a început al doilea ciclu cosmic. Același proces s-a desfășurat și la începutul celui de-a treilea ciclu cosmic, după a doua perioadă de nemanifestare.

➤ Formarea lumii de dincolo

La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic a avut loc o nouă creație a lumii. Noua creație a lumii s-a produs pe un nou plan cuantic. Acesta a fost planul eteric - Hazurethul.

În Hazureth a avut loc o nouă creație omului. Primul om al celei de-a treia generații a fost Adam, despre care amintește Vechiul Testament. Ulterior, din Adam a fost creată Eva.

Hazuretul este actuala lume eterică, iar undeva, chiar în centrul său, se află Edenul, locul în care au fost creați protopărinții, Adam și Eva, și li s-a insuflat suflet - "suflarea de viață" - direct de către **Domnul Dumnezeu**.

Edenul, în lumea eterică, este un loc poziționat precis, dar în care, deocamdată, nu poate pătrunde nimeni. Actualmente, Edenul ar trebui să arate ca și cum protopărinții l-ar fi părăsit de câteva clipe. Dacă, în viitor, va pătrunde vreun om în Eden, ar trebui să observe urmele proaspete ale pașilor lui Adam.

Inițial, în Edenul eteric al Hazurethului, protopărinții nu au avut corp material, ci unul format din lumină - format din energia planului cuantic respectiv. După săvârșirea păcatului originar, Adam și Eva au fost izgoniți din Eden, datorită faptului că, din punctul de vedere al structurii aurice, n-au mai fost în rezonanță cu planul cuantic eteric. Atunci, a fost construită o nouă locuință: lumea materială, care este al șaptelea plan cuantic. Astfel a apărut noua locuință a oamenilor - Protopământul.

Noua locuință, situată pe al șaptelea plan cuantic, nu figura în planul inițial al Creatorului Lumii. Locul tuturor oamenilor ar fi trebuit să fie în Edenul Hazureth-ului, în lumea eterică. Lumea eterică este adevăratul cosmos al oamenilor. Protopământul a apărut doar datorită păcatului primilor oameni.

După strămutarea în noua locuință, Adam și Eva au avut urmași: fii și fiice - care au format cea de-a treia generație. Primii născuți (în planul cuantic material) au fost Cain și Abel.

Primul eveniment dramatic desfășurat în noua locuință - planul material - a fost uciderea lui Abel de către Cain. Astfel a apărut iarăși noul. Abel a fost primul mort (fizic) din istoria cosmosului.

După moartea fizică, Abel nu s-au mai putut întoarce în lumea originară, în Edenul eteric. Abel nu mai era în rezonanță energetico-spirituală cu Edenul eteric, astfel încât, după moarte, nu a mai avut unde să se ducă. În consecință, a fost creat un nou plan cuantic în care să meargă urmașul lui Adam și al Evei după pragul morții. Până la Abel, nu mai murise nimeni din punct de vedere fizic.

Noul plan cuantic, apărut în momentul în care a murit Abel, este ceea ce se înțelege astăzi prin lumea de dincolo. Abel a fost primul locatar al lumii de dincolo.

Această metamorfoză cosmică petrecută chiar la începutul existenței lumii materiale, indică un aspect extrem de important: universul se modifică - se transformă - în funcție de comportamentul oamenilor. Prin acțiunile lor, oamenii modifică neîncetat structura cosmosului.

Cosmosul suferă o neîncetată expansiune cuantică, în funcție de comportamentul oamenilor. Ceea ce este în interior se reflectă în exterior. Ceea ce se petrece la nivelul microcosmosului, care este omul, este apoi reflectat la nivelul macrocosmosului. Aceasta este eterna devenire - legea fundamentală a cosmosului.

➤ Primul mort

Istoria morții fizice a început așadar o dată cu moartea lui Abel. Prin moartea lui Abel, a apărut necesitatea construirii unui nou plan cuantic, în care să meargă ființele omenești care trec prin poarta morții. Noul plan cuantic, care a fost creat imediat după moartea lui Abel, este actuala lume infraeterică.

În succesiunea creației, planul cuantic infraeteric este al optulea plan cuantic. Planul cuantic infraeteric este situat între planul material și planul eteric. Într-un fel, se poate considera că planul cuantic infraeteric este o interfață a planului material, care are propriile sale caracteristici.

Înainte morții lui Abel, planul cuantic infraeteric nu exista - nu avea nici o rațiune de a exista, datorită faptului că nu existau ființe care să îl populeze. Abel a fost primul locuitor al planului cuantic infraeteric - prima "fantomă rătăcitoare" din cosmos.

În planul cuantic infraeteric, Abel, primul mort din istorie, fiul lui Adam și al Evei, a inaugurat un "regat", denumit Regatul morților vii. În Regatul morților vii au pătruns, de la Abel, toți oamenii care au murit în condiții similare: au fost nedreptățiți ori au fost asasinați.

După moartea lui Abel, fratele său Cain a trăit mulți ani, dar când a venit sorocul morții, nu a putut ajunge în același loc - în Regatul morților vii. Cain nu a putut pătrunde în același plan cuantic ca și fratele său, datorită faptei sale din timpul vieții. Astfel, s-a născut iarăși noul. Primul asasinat din istorie a generat apariția unui plan cuantic care nu exista anterior, iar primul locatar al acestui nou plan cuantic a fost Cain. Noul plan cuantic poartă numele de iad. În succesiunea creației, iadul poate fi considerat al nouălea plan cuantic.

Astfel, ceea ce este desemnat astăzi prin numele generic de lumea de dincolo, este o zonă ortoexistențială complexă, care trebuie cercetată diferențiat, nu ca un tot unitar. Lumea de dincolo a apărut ca urmare a unui lung șir de evenimente dramatice. Mai mult decât atât: lumea de dincolo a suferit mai multe metamorfoze de-a lungul timpului. În acest context, trebuie specificat faptul că lumea de dincolo, care exista în acea perioadă, nu trebuie identificată cu actuala lumea astrală. La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, încă nu exista lumea astrală. Ea a apărut mult mai târziu.

La fel cum se poate vorbi despre metamorfozele cosmosului spiritual ori despre transformările lumii materiale, tot astfel se poate vorbi despre metamorfozele lumii de dincolo. Aceste transformări sunt legate, în mod legic, de metamorfozele structurilor aurice ale oamenilor. De asemenea, sunt în legătură directă cu evenimentele istoriei oamenilor întrupați.

3. SCLAVIA SUFLETELOR

➤ Formarea primelor Centre de Putere

Locul izgonirii din Eden al protopărinților Adam și Eva poate fi poziționat cu relativă exactitate, undeva între Tigru și Eufrat, pe teritoriul Mesopotamiei de odinioară, în Iraqul de astăzi. Acolo s-au născut Cain și Abel.

Tot în acel spațiu, delimitat de fluviile Tigru și Eufrat, s-au înmulțit oamenii în lumea materială, iar de acolo s-au risipit pe toată suprafața pământului. Adam a trăit foarte mult timp în lumea materială. Poate că durata vieții sale, estimată de Vechiul Testament la 930 de ani, nu spune astăzi nimic, dar în acea epocă, erau alte condiții de existență în habitatul terestru.

Prin ispitirea Evei, ființa răului - Cel rău: Primordialii întunericului, ființele luciferice și spiritele rebele ale naturii - a interferat cu planul material chiar în acele locuri situate între Tigru și Eufrat. Și acolo a rămas până în ziua de astăzi.

Influența Celui rău asupra urmașilor lui Adam a fost aproape imediată. Dată fiind

durata matusalemică a existenței lor trupești, de-a lungul unei singure existențe întrupate, urmașii protopărinților au devenit tot mai răi, fapt ce l-a îngrozit pe Adam.

În prima perioadă de după izgonirea protopărinților din Edenul eteric, pământul material avea un decor paradisiac. Ulterior, într-un răstimp destul de scurt, prin comportamentul defectuos al oamenilor din lumea materială, mediul terestru a suferit o transformare accentuată. Astfel, în virtutea legii fundamentale a cosmosului, ceea ce este în interior s-a reflectat în exterior. Ceea ce s-a petrecut la nivelul microcosmosului a fost reflectat la nivelul macrocosmosului.

Anterior acestui moment, în paradisul terestru al primilor oameni - care, inițial a fost o copie materială a celui eteric - nu exista decât vegetație hrănitoare, nu existau decât animale supuse omului, nu existau decât ape dulci. După ce răul s-a impregant treptat în structura lumii materiale, mediul a început să se schimbe. Au apărut bălți urât mirositoare și mlaștini, au apărut animale de pradă, au apărut plante otrăvitoare, marile fluvii de odinioară au dispărut, iar în locul lor au apărut mările interioare și lacurile.

Văzând cum urmașii săi cad pradă influenței malefice a Celui rău, Adam împreună cu Eva și cu cei apropiați au plecat în locurile înalte (*înalte*- mai sus de Ecuator), pășind *pe alte uscături și pe alte ape*.

Micul grup de oameni, condus de însuși Adam, a fost urmat de Primordialii Luminii, care în toată această perioadă, se manifestau în trupurile lor luminoase. După o lungă perioadă de pribegie, Adam s-a oprit în nord, în locurile *înalte*, într-un teritoriu situat în Dobrogea de astăzi.

Văzând felul în care urmașii săi au căzut pradă ispitelor de tot felul, văzând și felul în care au fost amăgiți, într-un acces de disperare, Adam a jeliț îndelung, și-a smuls părul și și-a pus țărână în cap. Eva și cei apropiați au strâns părul și pământul într-un vas din lut și l-au ascuns undeva, într-un loc tainic.

În Dobrogea de astăzi - undeva prin munții Dobrogei -, la îndemnul lui Adam, sub supravegherea Primordialilor Luminii, s-a format Centrul de Putere al Luminii.

Așadar, ca proiecție în planul fizic (în corespondență cu planul lumii materiale), încă din timpul vieții lui Adam s-au format primele două Centre de Putere. În zona Irakului de astăzi, între Tigru și Eufrat, s-a format Centrul de Putere al ființelor luciferice, iar în zona Dobrogei s-a format Centrul de Putere al Luminii.

Cu binecuvântarea lui Adam și sub supravegherea Primordialilor Luminii, în Centrul de Putere al Luminii, urmașii apropiați ai protopărinților au pus bazele primei filosofii transcendente (primului ocultism). De acolo au fost trimise iscoade la "câmpie" - în zonele populate din partea de sud a globului -, pentru a ține sub observație manifestarea răului printre oameni.

Primordialii Luminii nu cunoșteau decât binele, dar urmașii fizici ai lui Adam - cei desemnați în Vechiul Testament: fiii și fiicele lui Adam, despre care apoi nu se mai pomenesc nimic -, care se strânseseră chiar în Centrul de Putere al Luminii, au trebuit să învețe formele de manifestare ale răului, pentru a-l putea combate.

Astfel, de-a lungul timpului, s-a ajuns la formarea unei noi categorii de oameni întrupați: oameni care știau tainele binelui, dar știau și tainele răului. Acești oameni, urmași ai lui Adam și ai Evei, plecau adesea din Centrul de Putere al Luminii, și se amestecau printre "neamuri", pentru a-i învăța să facă binele.

Majoritatea urmașilor lui Adam din Centrul de Putere al Luminii aveau puteri deosebite - *siddhisuri*. Ei erau obligați să respecte anumite reguli - dintre care cea a castității era de o importanță deosebită. Era interzis pentru ei să se amestece cu neamurile de la câmpie. Totuși, în generațiile ce au urmat, unii dintre ei și-au luat soții, iar alții și-au luat "țitoare" dintre neamuri.

Într-o bună zi, pe când încă trăia Adam, unul dintre cei mai importanți oameni din Centrul de Putere al Luminii - care știa atât tainele binelui, cât și tainele răului - a avut o țitoare dintre neamuri, cu care a făcut un copil de parte bărbătească. Ei nu a știut că are un copil cu acea țitoare; la momentul respectiv, i-a fost ascunsă nașterea copilului.

Prin acest fapt, acest personaj important a încălcat o regulă foarte strictă, cunoscută pe atunci ca fiind taina împreunării între partea bărbătească și partea femeiască.

Fiind procreat printr-un adulter - ceea ce a fost evitat secole de-a rândul de oamenii din Centrul de Putere al Lumini -, copilul a fost diferit, ca structură spirituală, de tatăl său. Copilul de parte bărbătească a moștenit *siddhisurile* tatălui său și a cunoscut atât tainele binelui, cât și tainele răului. În urma unor astfel de caracteristici ființiale complexe, la maturitate, e a devenit un om cu două fețe. Noi o să-l numim Iannus - Cel cu două fețe.

Devenit matur, Iannus s-a rupt de Centrul de Putere al Luminii și a părăsit ținuturile dobrogene și a poposit la *câmpie*, chiar în locurile situate între Tigru și Eufrat, acolo unde era situat Centrul de Putere al întunericului.

Totuși, în teritoriul dintre Tigru și Eufrat, deși a fost ispitit în nenumărate feluri, Iannus nu a aderat la Centrul de Putere al întunericului, ci și-a format propriul său Centru de Putere, în care a pus bazele unui nou mod de a fi - a creat o nouă filozofie de viață. Această filosofie de viață are la bază un fragil echilibru între bine și rău. Se începe prin a face binele, dar se ajunge, în cele din urmă, tot la rău.

La rândul său, Iannus a avut fiii și fiice - mai ales fiice. Prin împreunarea fiicelor sale cu bărbați aleși dintre neamuri s-au născut progenituri cu însușiri aurice deosebite, care au format o nouă categorie de oameni. Progeniturile lor au fost conducătorii din vechime - baza aristocrației de mai târziu.

Astfel, de-a lungul generațiilor succesive ale urmașilor de trup ai lui Adam și ai Evei, s-au format mai multe categorii de oameni, care s-au constituit în jurul celor trei Centre de Putere deja formate.

Prima categorie de oameni a fost formată în exclusivitate din Primordialii Luminii, care nu cunoșteau decât binele. Ei au constituit nucleul formării Centrului de Putere al Luminii. Ulterior, lor li s-au alăturat fiii și fiicele lui Adam din generația a treia (și ulterior, din generația a patra), care au format sămânța cea bună. Oamenii care formau sămânța cea bună cunoșteau atât binele, cât și răul, dar făceau doar binele.

A doua categorie de oameni a fost formată din Primordialii întunericului. Lor li s-au alăturat oamenii din generația a treia (și ulterior, din generația a patra), care au format sămânța cea rea. Oamenii care formau sămânța cea rea făceau, evident, doar răul, fiind afiliați Centrului de Putere al întunericului, care este situat, în corespondență cu planul lumii materiale, între Tigru și Eufrat. În spatele lor au stat, permanent, Lorehh și Dree.

O categorie aparte de oameni a fost constituită din urmașii lui Iannus, Cel cu două fețe, care au format o clasă socială separată: aristocrația. Ei cunoșteau binele, dar făceau atât răul, cât și binele. De fapt, porneau de la bine, pentru a ajunge la rău - doreau să facă binele, dar ajungeau să facă răul (probabil că ei au inventat zicala: "drumul spre iad este pavat cu intenții bune"). Ei au pus bazele celui de-al treilea Centru de Putere - Centrul de Putere al lui Iannus. Locul acestui centru este situat, ca proiecție în lumea materială, tot în zona dintre Tigru și Eufrat.

La mijoc, chiar în epicentrul bătăliei acestor trei Centre de Putere, s-au aflat, din vechime și până în ziua de astăzi, oamenii obișnuiți, desemnați adesea prin termenul *căldiceii*. Ei au oscilat mereu între bine și rău, devenind, cel mai adesea, fie unelte oarbe ale răului, fie victime ale răului.

Amăgiți de feluriți conducători sau învățători de ocazie, marea masă a oamenilor căldicei a plătit un tribut cumplit de-a lungul mileniilor de istorie. Tributul lor de suferință s-a desfășurat fără încetare atât în lumea materială, cât și în lumea de dincolo.

➤ Începutul sclaviei sufletelor

Chiar și după formarea celor trei Centre de Putere, o lungă perioadă de timp, oamenii au fost educați și civilizați de către Educatori. Unii dintre Educatori au fost oameni primordialii, alții au fost îngeri din ierarhia Fiilor Luminii. De fapt, primii Educatori ai oamenilor din generația a treia au fost Primordialii Luminii.

Treptat, cu sprijinul Primordialilor Luminii (dar și cu sprijinul oamenilor primordialii independenți), oamenii celei de-a treia generații au construit o civilizație înfloritoare. Date fiind caracteristicile de atunci ale Protopământului, această formă de civilizație era diferită de cea actuală. În acea perioadă, Protopământul nu era atât de solidificat precum în ziua de astăzi, astfel că civilizația oamenilor celei de-a treia generații avea la bază manipularea energiilor din natură. Cu alte cuvinte, era o civilizație spirituală, bazată pe folosirea unor puteri sufletești - siddhisurile.

Treptat, sub influența benefică a Educatorilor, umanitatea s-a constituit în trei mari Regate. Primul Regat cuprindea aproape întregul teritoriu al Europei și avea două centre spirituale importante. Primul centru spiritual se afla pe actualul teritoriu al României, prin Dobrogea de astăzi, iar al doilea centru se afla undeva în vestul Spaniei. Al doilea Regat cuprindea o mare parte a continentului asiatic. Al treilea mare Regat se întindea în Africa. Principalul său centru spiritual se afla undeva în Etiopia de astăzi.

În a doua parte a existenței Protopământului, chiar la apogeul celor trei mari Regate, o parte din urmașii protopărinților Adam și Eva - oamenii generației a treia - s-au complăcut din ce în ce mai mult în făptuirea răului. Prin faptele lor rele, oamenii generației a treia au ales păcatul și moartea, aliindu-se astfel cu ființele care au făcut aceeași alegere în ciclurile cosmice anterioare: Shantiah, Primordialii întunericului, Halshithan, Lucifer, Dree, Lorehh etc. Faptele rele, situate în afara legilor cosmice, ale oamenilor întrupați au reprezentat calea prin care Cel rău a dobândit putere și tărie. Dobândind putere și tărie, Cel rău s-a amestecat tot mai mult în existența materială a oamenilor celei de-a treia generații. În consecință, principalii Educatori ai umanității - Primordialii Luminii și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii, chiar și oamenii primordialii independenți - au întrerupt contactul cu lumea oamenilor.

Pentru ca o ființă îngerească sau chiar o ființă omenească decorporată să păstreze contactul cu planul material este necesar să aibă un *capăt de pod* în lumea materială. Capătul de pod este constituit, firește, din oameni întrupați. Fără sprijinul unor oameni întrupați, nici o ființă îngerească sau omenească decorporată nu își poate exercita influența asupra lumii materiale.

Așa s-au petrecut evenimentele și în perioada de apogeu a Protopământului, în epoca celor trei mari Regate. Datorită faptului că oamenii s-au aliat, prin exercitarea liberului lor arbitru, cu Cel rău, Educatorii nu au mai putut ajuta umanitatea.

După retragerea Educatorilor, populația ce forma cele trei mari Regate a luat-o pe căi greșite, pentru ca, în cele din urmă, să se scindeze în mod dramatic.

La un pol, se situau oamenii care încă erau aliați cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și cu Primordialii Luminii -, care formau sămânța cea bună. Ei formau o minoritate. Treptat, oamenii care formau sămânța cea bună s-au retras în diferite locuri strategice, în jurul propriilor centre spirituale - temple, lăcașuri de cult etc -, majoritatea fiind situate departe de locurile populate, pe înălțimi sau în locurile pustii. Numărul lor a devenit din ce în ce mai mic. Ulterior, marile centre spirituale ale luminii au fost ocultate.

La al doilea pol, se situa categoria celor care s-au aliat cu ființele luciferice Dree, cu spiritele naturii rebele Lorehh și cu Primordialii întunericului. Nici această categorie de oameni nu era prea numeroasă, dar influența lor era foarte mare. Al treilea pol era constituit din cei care aparțineau de Centrul lui Iannus - aristocrația.

La mijloc se afla marea masă a populației - oamenii obișnuiți ai celei de-a treia generații. Oamenii obișnuiți ai celei de-a treia generații pot fi considerați căldicei, la fel ca oamenii obișnuiți din ziua de astăzi.

De fapt, evenimentele care se desfășoară în ziua de astăzi nu sunt noi sub soare; ceea ce se întâmplă în ziua de astăzi, s-a întâmplat de multe ori până acum - alți actori, aceleași măști. În limbajul folosit actualmente, se poate spune că, de-o parte se aflau asupritorii, de cealaltă parte se aflau protectorii, iar la mijloc oamenii obișnuiți. Și, la fel ca în ziua de astăzi, asupritorii cu chipuri de lupi au îmbrăcat blana mieluşeiilor blânzi, până când au reușit să-i îmbrobodească pe cei naivi și creduli.

Treptat, răul a făcut breșe adânci în lumea oamenilor; domnia răului s-a extins, acoperind aproape întreaga civilizație a celor trei mari Regate. Asuprirea oamenilor de către semenii lor a atins cote inimaginabile. Pas cu pas, asupritorii - oamenii încarnați care s-au pus, prin exercitarea liberului arbitru, la dispoziția Celui Rău - au impus celorlalți oameni, căldiceilor, care formau grosul populației, un nou model existențial. Acest model existențial avea la bază venerarea unor ființe îngerești rebele din categoria Dree sau a unor spirite rebele ale naturii din categoria Lorehh, cărora li s-au construit temple și lăcașuri de cult.

În aceste lăcașuri de cult, oamenii obișnuiți au început să se închine și să se prosterneze în fața ființelor luciferice Dree și a spiritelor naturii rebele Lorehh. De cele mai multe ori, aceste ființe reușeau să se materializeze și să fie văzute de oamenii obișnuiți, care erau convinși că au în față zei binevoitori.

Firește, cel mai adesea, oamenii erau ajutați în demersurile pe care le întreprindeau în lumea materială de către zeii luciferici "binevoitori". Obținerea ajutorului presupunea aderarea prealabilă la zeii "binevoitori", în cadrul unor ritualuri complexe, desfășurate în lăcașurile de cult. Ritualurile complexe desfășurate în acea vreme aveau la bază diferite sacrificii de animale sau chiar umane, în urma cărora sângele victimelor se scurgea pe pământ.

Astfel, pentru prima oară în cosmosul lui **Dumnezeu** și în istoria lumilor, s-a produs o stratificare piramidală a populației. La vârful piramidei sociale se situa tagma conducătorilor asupritori - aristocrații, preoții și războinicii. În schimb, marea masă a populației era obligată să muncească în folosul templului sau al lăcașului de cult; în fond, oamenii erau obligați să muncească în folosul zeului luciferic "binevoitor", care era invocat zilnic de casta preoților.

În urma ritualului de acceptare - care era un fel de botez luciferic -, oamenilor li se confereau anumite însemne. Aceste însemne ale sclaviei erau atât materiale, cât și aurice.

Din punct de vedere trupesc, însemnele sclaviei erau reflectate în veșminte, tatuaje, podoabe etc. Podoabele constau fie în inele (zale) puse la buric, sfârcuri, urechi, nas, fie în tatuaje. Din punct de vedere auric, însemnele sclaviei erau formate din mici amprente, care erau puse la nivelul corpului sufletului oamenilor încarnați. Această amprente aurice poartă numele de peceti luciferice.

Pecetele luciferice aurice erau puse uneori în dreptul inimii, alteori în spatele urechii, în dreptul buricului, pe piept etc - în funcție de caracteristicile zeului luciferic. Prin intermediul pecetilor, între omul respectiv și zeu se realiza, prin sintonie, o legătură energetică durabilă. Această legătură aurică se perpetua și după moartea fizică.

Acesta a fost procesul prin care oamenii obișnuiți ai celei de-a treia generații au devenit sclavii ființelor luciferice și spiritelor rebele ale naturii. Întregul proces s-a desfășurat prin intermediul acelor oameni care formau sămânța cea rea.

Deveniți sclavi, oamenii obișnuiți - căldiceii -, trebuiau să respecte fără crâcnire poruncile zeului, rostite prin gura preoților, regilor și a celorlalți conducători.

În momentul în care primul om a devenit un sclav auric, a început epoca sclavagistă (atât din punct de vedere economico-social, cât și sufletesc-spiritual).

4. PRIMA LUME DE DINCOLO

➤ Iadul

Epoca sclaviei spirituale a oamenilor a durat de la mijlocul ciclului al treilea, de la apogeul celor trei mari Regate și până la crucificarea lui **Iisus Hristos**, care s-a petrecut în ciclul al patrulea.

O dată cu începutul epocii sclavagiste, marea majoritate a oamenilor căldicei au devenit sclavi - atât sclavi materiali, cât, mai ales, sclavi spirituali ai zeilor luciferici. Toți oamenii căldicei, care au fost botezați prin ritualuri, au continuat să rămână sclavi și după moartea trupească, datorită legăturii energetice cu zeii luciferici, legături întărite prin pecetea ce li se puneau pe corpul sufletesc.

După moarte, oamenii deveniți sclavi - care deja formau marea masă a populației - nu puteau merge în lumea eterică, acolo unde nu mai putea ajunge nimeni. Doar o mică parte dintre oameni ajungeau în Regatul morților vii. Oamenii ajungeau în Regatul morților vii, doar în cazul în care treceau prin evenimente similare cu Abel: erau nedreptățiți ori erau uciși (deveneau victime). În schimb, datorită existenței pecetii sclaviei pusă la nivelul corpului sufletului, restul oamenilor căldicei ajungeau după moarte în iad.

Datorită naturii faptei sale, în momentul morții sale trupesti, Cain a făcut joncțiunea dintre planul cuantic al lumii materiale și planul cuantic al ființelor luciferice. Astfel, a creat un culoar spațio-temporal - o gaură de vierme numită iad, de forma unei pâlnii - între planul cuantic material și planul cuantic al ființelor luciferice.

De fapt, Cain a deschis doar primul și cel mai adânc nivel al iadului - iadul cel mare. Urmașii săi au deschis alte nivele ale iadului, în funcție de natura faptelor rele pe care le-au comis, dar și de natura ființelor luciferice, cărora le-au devenit sclavi.

În total, în epoca sclaviei spirituale - de-a lungul celui de-al treilea și a celui de-al patrulea ciclu cosmic, până la crucificarea lui **Iisus Hristos** - au fost create 76 de găuri de vierme spațio-temporale, care pot fi considerate a fi niveluri sau regate ale iadului - sau, pe scurt, iaduri.

Între cele 76 de găuri spațio-temporale nu existau căi de comunicare; fiecare dintre ele era independent. Mai mult decât atât, cele 76 de nivele - regate ale iadului sau iaduri mai mici - se războiau neîncetat între ele, pentru cucerirea a cât mai multor suflete. Pe pământ se războiau preoții și războinicii, iar dincolo de planul fizic se războiau zeii luciferici și Primordialii întunericului.

O gaură de vierme - un regat al iadului - are o poartă foarte strâmtă, care se continuă printr-un tunel foarte îngust, prin care poate pătrunde o singură persoană. După ce omul pătrunde înăuntru, peisajul se deschide progresiv, ca o pâlnie. Dincolo de tunel, iadul se prezintă ca o lume infinită, plană, fără cer - ca o lume inversată. Cerul este ca un hău aflat deasupra capetelor oamenilor care își duc existența acolo.

Fiecare regat al iadului are un conducător. Totuși, conducătorul unui regat al iadului nu este o ființă luciferică din categoria Dree - un zeu fals -, ci o ființă omenească, un Primordial al întunericului (din primele două generații). De fapt, se poate vorbi despre o conducere bicefală: omul primordial este dublat de o ființă îngerească luciferică sau de un spirit rebel al naturii.

Din staf-ul conducătorului iadului fac parte numeroși oameni din sămânța cea rea, dar și numeroase ființe luciferice Dree sau spirite rebele ale naturii, Lorehh. Oamenii din staf-ul conducătorului iadului pot fi denumiți *amăgitori*, datorită faptului că, atunci când

se întrupează în lumea materială, se manifestă ca sămânță rea. Ei sunt cei care dau tonul nedreptăților din lumea materială. Restul populației, căldiceii, doar îi imită; căldiceii intră în categoria amăgiților. Astăzi, în lumea materială, la o sută de oameni căldiceii (amăgiți) există doar unul sau doi amăgitori "de profesie".

Iadul - ca aspect ortoexistențial - nu trebuie confundat cu planul cuantic al ființelor luciferice. Planul cuantic al ființelor luciferice, Dree, are cinci subniveluri, fiind altceva decât iadul; el este format dintr-o altă energie. Iadul, sau, mai corect spus, iadurile sunt acele găuri de vierme care doar fac legătura dintre planul material și planurile cuantice ale ființelor luciferice. Se poate spune că între lumea materială și planul cuantic al ființelor luciferice s-au format mai multe culoare sau tuneluri - găuri de vierme. Fiecare culoar a devenit o lume în sine, un iad.

Fiecare gaură de vierme numită iad este formată din trei zone principale. Prima zonă este cea rezidențială, în mijlocul căreia se află palatul conducătorului regatului respectiv și al ajutoarelor sale - oameni, Dree sau Lorehh.

În a doua zonă locuiesc acei oameni care au aderat, în timpul vieții, la sămânța cea rea, devenind, ei înșiși, sămânța cea rea - asupritorii de profesie, o parte din preoții templelor zeilor falși, unii războinicii, unii regi etc. În palate fastuoase și într-un peisaj mirific, reprezentanții de frunte ai acestora se bucurau de o existență postmortem îmbelșugată.

În a treia zonă a iadului trăiau sclavii de rînd - oamenii care au fost cândva căldiceii. Ei își duceau existența postmortem în condiții mizere, într-un fel de mocirlă, învăluită în pâcle groase, printre trunchiuri de copaci retezați, vegetație stearpă etc. Peste tot persistau mirosuri grele, culori întunecate.

Oamenii din această ultimă categorie au devenit sclavi în timpul existenței terestre, în urma aplicării peceteii luciferice. Unii au aderat la zeii luciferici doar prin intermediul vocii, alții din inimă (din convingere). Totuși, există o diferență esențială între oamenii care aveau din inimă și oamenii care aveau doar în mod formal, prin intermediul vocii. Prima categorie ajungea în zonele plăcute ale iadului, în zona a doua. În schimb, a treia categorie ajungea în zona a treia a iadului ("talpa iadului").

Din nefericire, chiar și cei care au devenit sclavi prin intermediul vocii - care au mințit pentru a supraviețui, care au aderat de frică, pentru a-și crește copiii, pentru a trăi în condiții relativ decente etc - ajungeau, după moarte tot în iad, datorită existenței peceteii luciferice aplicată la nivelul corpului sufletului. Sclavia a fost un principiu diabolic, prin intermediul căruia oamenii cumsecade - căldiceii - au ajuns în iaduri.

Totuși, pentru a desluși tainele procesului prin care oamenii cumsecade (căldiceii) au ajuns în iad, trebuie reiterat pe scurt procesul auric al morții. După cum s-a menționat, la moarte, toate structurile aurice exterioare - corpul astral, corpul mental etc - sunt resorbite în suflet, mai precis în corpul sufletului. La scurt timp după aceea, energiile modulate energetico-informațional din corpul sufletului sunt aspirate în corpul duh, care își continuă, în mod autonom, existența post-mortem. O perioadă variabilă de timp după acest proces, la nivelul corpului duh rămâne imprimată o *image* remanentă a corpului sufletului - de fapt, a fizionomiei omului din momentul morții (nu din momentul înmormântării). De exemplu, dacă un om a murit cu hainele sfâșiate și cu o rană pe frunte, atunci, după moarte, păstrează această *image*, indiferent cu ce veșminte a fost înmormântat sau indiferent de înfrumusețările cosmetice care au fost aplicate cadavrului.

După cum se poate remarca, este vorba doar despre o *image*, formată dintr-o energie karmică specifică, ce se imprimă în corpul duh, nu despre corpul sufletului propriu-zis, care dispare la scurt timp după moarte. În condiții normale, această *image* se șterge după o perioadă petrecută de corpul duh în lumea de dincolo. Treptat, în lumea de dincolo, imaginea fizionomică a ultimei existențe trupesti se estompează, iar corpul duh dobândește o imagine care constituie sinteza tuturor fizionomiilor pe care omul le-a avut de-a lungul existențelor sale.

După momentul morții, când procesul transferului de energii modulate informațional în corpul duh nu este încheiat, omul se află într-o situație foarte delicată. Omul încă nu este un corp duh, iar conținutul informațional se află la nivelul corpului sufletului. Chiar în acele momente delicate, are loc furtul sufletului - al corpului sufletului.

Datorită rezonanței dintre pecetea luciferică aplicată la nivelul corpului sufletului omului și structura aurică a ființelor luciferice, se deschide instantaneu Poarta 2. Ființele luciferice pătrund foarte rapid prin Poarta 2 și fură fie porțiuni din corpul sufletului, fie corpul sufletului integral. De fapt, ceea ce interesează cel mai mult ființele luciferice este o anumită parte a corpului sufletului, și anume *inima ființei sufletești*. Inima ființei sufletești este *amintirea a toate*, locul în care sunt stocate experiențele omului în lumea materială.

Fiindu-i furat sufletul (corpul sufletului) chiar în acele momente, împreună cu inima ființei sufletești (care este amintirea a toate), omul devine un fel de zombi.

Firește, corpul sufletului nu este omul însuși, ci este ca un palton, dar în acel palton se află portmoneul ce conține tot avutul existențial acumulat de-a lungul vieții. Portmoneul omului este chiar inima ființei sufletești.

Imediat după furtul inimii ființei sufletești, omul rămâne un corp duh acoperit cu o energie remanentă care păstrează imaginea holografică a corpului sufletului - imaginea omului din momentul morții.

În acele momente, omul nu are încă nici puterile corpului duh, nu are nici suflet, nici corp material. Dacă-i este furat sufletul chiar în acele momente, omul este făcut șah-mat și, în consecință, pătrunde automat în iad. Pur și simplu, este aspirat cu viteză în iad, fără posibilitatea de a se mai opune. Chiar în secunda pătrunderii în iad, omul pălește; acea *imagine de suflet* devine ca o umbră palidă, datorită faptului că i-a fost furată inima ființei sufletești care conține amintirea a toate.

Fără amintirea a toate, omul devine zombi: își pierde memoria, își pierde identitatea, uită absolut tot ce știa înainte, uită de existența sa întrupată; uită că, la origine este un corp duh, uită de faptul că există **Dumnezeu**, uită că trebuia să devină Preot al **Dumnezeului Celui Viu**. Omul devine o umbră.

În antichitate era o maximă, pe care astăzi mulți exegeți o interpretează ca pe o banală figură de stil: *decât o umbră în iad, mai bine cerșetor pe pământ*. Din păcate, această maximă reflecta, ad literam, cum nu se poate mai clar, ce se întâmpla cu oamenii cărora le era furat sufletul - mai precis, inima ființei sufletului.

Ceea ce pătesc oamenii obișnuiți (căldiceii) în adâncurile iadului, ca locuitori ai zonei inferioare - zona a treia - depășește orice imaginație. Deveniți umbre fără identitate, oamenii au senzația că s-au născut în momentul în care au pătruns în iad. Oricum, nici nu-și amintesc că a existat ceva înainte de a pătrunde acolo. Se văd, dintr-o dată, într-un ținut dezolant, în mlaștini, în nămol sau în ținuturi aride, brăzdate de fulgere sau biciuite de ploi foarte violente. Jur împrejur, există doar cioturi de copaci, pământ crăpat, iarbă arsă. Uneori resimt un frig năpraznic, alteori resimt o umezeală pătrunzătoare, care le dă o senzație de îngheț interior. Deasupra se întinde un cer negru, ca un hău imens, care ucide și ultima fărâmbă de speranță. De fapt, în iad nu există nici un fel de speranță, pentru că nu există **Dumnezeu**. În iad există doar opusul caracteristicilor lui **Dumnezeu**. **Dumnezeu** este viața.

Trupul în care se înfățișează oamenii care ajung în iad este de plâns; au aceleași haine în care au murit. Deși este vorba doar despre *imaginea* corpului sufletului, care reflectă aspectul vestimentar și fizionomia cu care au murit, pentru oamenii din iad este vorba despre o realitate: ei au trup echivalent trupului material, în care simt durerea mai acut decât o ființă din lumea materială. Ei au imprimat pe trup, ca imagine reziduală, aceleași răni ce le-au cauzat moartea. Unii oameni sunt răniți de sabie sau de alte obiecte ascuțite, alții au țărushi înfipti în diferite locuri ale trupului. Rănila nu se mai închid, iar din ele curge nu sânge, ci un fel de puroi.

Imediat ce au pătruns prin gura ca o pâlnie a iadului - Poarta iadului - , oamenii

sclavi sunt legați cu lanțuri grele la mâini și la picioare de niște ființe înspăimântătoare: Gardienii iadului. Gardienii iadului sunt ființe luciferice din cele mai decăzute, cu aspecte fizionomice adesea înfiorătoare.

Lagați cu lanțuri, în grupuri compacte, oamenii sclavi sunt puși la muncă silnică. Concomitent, sunt biciuiți și înjurați, sunt umiliți și adesea călcați în picioare (la propriu), de către Gardienii iadului. Nu există dimineață, amiază sau seară, astfel că munca este permanentă: nu se oprește nici un moment.

Cu oamenii din iad nu se poate discuta, întrucât nu înțeleg nimic: sunt total abrutizați, inerti în durerea lor fără sfârșit. Sunt umbre vrednice de plâns.

Biciuiți neîncetat, cu lanțuri grele la mâini și la picioare, oamenii construiesc cetăți, poduri sau alte construcții, pe care apoi le dărâmă. Au permanent o foame și o sete mistuitoare: nu există apă sau hrană. Singura apă pe care o beau este cea de pe cioturile copacilor, singura hrană este cea aruncată cu dispreț de Gardienii iadului, dar aceea este total insuficientă. Firește, oamenii n-au nevoie de hrană ori de apă; au doar senzații ce generează o suferință imensă. În iad, foamea și setea sunt scrise întotdeauna cu majuscule.

Gardienii iadului plimbă adesea hrană și apă prin fața oamenilor care pătrund acolo, doar în batjocură. În batjocură și în scop "educativ". În iad, oamenii sunt "educați" să facă rău aproapelui lor. Principiul iadului este următorul: să faci rău aproapelui, pentru ca tu să trăiești bine.

Oamenii care respectă principiul iadului sunt imediat ridicați în "rang" : li se pune în mână un bici și sunt puși supraveghetori peste semenii de-ai lor. În schimbul acestei activități li se fac promisiuni: vor avea apă și băutură pe săturate. Uneori, li se arată, pentru un răstimp foarte scurt, zona a doua a iadului, în care se găsesc de toate, din belșug, cu promisiunea că vor ajunge acolo, doar dacă vor coopera. Apoi sunt trimiși iarăși între semenii lor, pentru a le fi gardieni.

Privit de sus, iadul este o zonă sumbră, foarte întinsă, în care locuiesc miliarde și miliarde de suflete omenești. De peste tot se aude un sunet format din tângurile neîntrerupte ale miliardelor de suflete torturate.

În iad lipsește speranța, lipsește lumina, lipsește viața, rănilor nu se închid, totul emană un miros pestilențial. În iad lipsește Sursa vieții, luminii și speranței - **Dumnezeu**.

➤ Principiul de funcționare al iadului

Ca realitate ontologică, iadul nu ar trebui să existe; tot astfel, nici planurile cuantice ale ființelor luciferice nu ar trebui să existe. Într-un fel, se poate spune că iadul nu are realitate ontologică, deși există.

Cosmosul și ființele bune există datorită faptului că sunt constituite din energia **Duhului Sfânt**. Fiii Luminii și oamenii arată "normal" în lumea de dincolo, datorită faptului că sunt permanent în conexiune cu **Dumnezeu** și cu energia vie a Strălucirii (Luminii) lui **Dumnezeu**, care este **Duhul Sfânt**. În schimb, nici iadul, nici planurile cuantice ale ființelor luciferice nu sunt formate din energia vie a **Duhului Sfânt**, așa cum sunt formate celelalte planuri cuantic. Totuși există.

Ce le face să existe ? Prin ce forțe pot fi menținute în stare de funcțiune ?

Deși această întrebare pare a fi extrem de complicată, constituind un mare mister, răspunsul este cât se poate de simplu: atât iadul, cât și planurile cuantice ale ființelor luciferice nu au la bază aportul energetic dumnezeiesc - energia **Duhului Sfânt**, ci energia oamenilor sclavi. Acesta este adevăratul motiv pentru care ființele luciferice fură

corpul sufletului oamenilor - inclusiv inima ființei sufletului, care este amintirea a toate.

Ființele luciferice, care sunt moarte, revin la viață datorită energiei generate de corpul sufletului oamenilor. Ajunși în iad, oamenii mor, iar ființele luciferice învie.

Ființele luciferice își mențin existența trupului de formă umanoidă și par vii cu ajutorul energiei corpului sufletului oamenilor. Prin propriile puteri, ființele luciferice n-ar putea exista nici o clipă în cosmosul lui **Dumnezeu**. Ele s-ar disipa în neant, iar forma lor umanoidă s-ar destrutura imediat. Păcatul înseamnă moartea și, în final, dispariția din cosmos.

Neîncetat, ființele luciferice - Primordialii întunericului, ființele îngerești Dree și spiritele rebele ale naturii Lorehh - fură energia corpului sufletului oamenilor care făptuiesc răul. Uneori, ființele luciferice arată urât, ca aspect, datorită faptului că au un imens deficit de energie (de putere și tărie). Pentru a-și potoli foamea de energie, ele fură neîncetat sufletele oamenilor. Dacă nu și-ar trimite neîncetat mesagerii, care formează sămânța cea rea, în lumea materială, ființele luciferice ar dispărea din cosmos.

Pentru a supraviețui în cosmos, ființele luciferice videază de energie sufletele oamenilor din iad, care devin astfel ca niște umbre lipsite de conștiință și de identitate. Iadul nu este altceva, pentru ființele luciferice, decât o imensă clinică de întinerire și de înfrumusețare, în detrimentul oamenilor care le devin victime.

Ființele luciferice și oamenii din sămânța cea rea devin astfel un fel de vampiri energetici. Vampirii fizici, cei care se presupune că se hrănesc cu sângele victimelor, nu există; probabil că mitul vampirului avid de sânge proaspăt a proliferat în epoca actuală, datorită faptului că este mult mai comod de explicat. Ființele luciferice distrug neîncetat viața oamenilor, pentru a supraviețui în cosmos. Acesta este principiul de manifestare al răului.

Ființele luciferice au tot interesul ca oamenii din lumea materială să nu-și descopere potențialitățile - puterile dumenzeiești de Preoți în devenire ai lui **Dumnezeu**. Ele vor să profite de puterile potențiale ale oamenilor, pentru a le folosi în scopuri proprii.

➤ Învățătorii

Cei mai importanți oameni care pot fi regăsiți în iad sunt cei care pot fi denumiți învățători. Ei formează o categorie foarte mică de oameni, cam zece la un milion, care prin exercitarea liberului arbitru, aleg să devină educatori ai semenilor lor aflați în iad.

Învățătorii sunt oameni evaluați, care au ajuns în iad, în urma unor evenimente ceva mai speciale. Majoritatea dintre ei au ajuns în iad datorită faptului că, aflați în lumea materială, au fost copleșiți de nedreptățile unor semenii de-ai lor și au ales să se răzbune în mod personal. Totuși, ca amplasare, răzbunarea lor a transcens atât nivelul omenesc, cât și nivelul îngeresc, în sensul că acțiunile lor distructive nu au fost influențate de nici o altă ființă - nici chiar de ființele luciferice. Și ca putere, răzbunările lor au transcens atât nivelul omenesc, cât și nivelul îngeresc.

Un om devenit învățător în iad are ca antecedent karmic o răzbunare absolută, de mare amplasare, realizată prin puterile ființei proprii. Prin răzbunare absolută se înțelege crima. În cazul acestor oameni, răzbunarea absolută se realizează conștient.

În această categorie intră oamenii care se răzbună în mod absolut, prin crimă, în urma unui acces necontrolat de furie, pe un număr mare de semenii de-ai săi. Tot în această categorie poate intra un om care, fiind nedreptățit de un semen de-al său, l-a

blestemat pe acesta printr-o formulă de tipul: "praful și pulberea să se aleagă de tine și de familia ta". Emisia de energie negativă din timpul blestemului a fost atât de puternică, încât a declanșat o acțiune distructivă, în care nu a fost implicată nici mână omenească, nici mână îngerească. Până seara, atât persoana care-i făcuse nedreptatea, cât și familia sa, au murit. Este ca și cum, furia intensă a trezit în omul respectiv o capacitate / putere - un siddhis - care a acționat într-un scop distructiv.

În viața de zi cu zi, astfel de stări de furie sunt destul de dese, dar, de regulă, nu provoacă efecte distructive. În general, dacă au drept subiect o persoană motivată, ele pot cauza perturbări serioase ale aurei celor din preajmă, iar în cazul în care se folosesc blesteme, pot produce accidente. Cu cât emisia de furie este mai intensă, cu atât efectele sunt mai dramatice.

Există însă persoane, a căror furie atinge un nivel atât de profund, încât prin rostirea unor injurii sau blesteme declanșează efecte distructive imediate. Emisia de furie este atât de mare în momentul răzbunării absolute, încât transcende atât nivelul omenesc, cât și nivelul îngeresc. O astfel de capacitate o aveau doar oamenii primelor două generații - în special Shantiah -, care porunceau naturii să crească, doar prin intermediul rostirii unor cuvinte.

Acest tip de răzbunare absolută poate fi realizată prin trei mijloace: prin folosirea voinței (sunetul împotriva nedreptății); prin folosirea faptei (lumina contra nedreptății); prin folosirea gândului (mirosul contra nedreptății).

După moarte, ajunși în iad cu asemenea antecedente, fiind încărcăți cu o energie remanentă de ordin distructiv, oamenii din această categorie se schimbă și devin învățători. Ei devin atât de puternici, încât nu pot fi legați sau supuși de Gardienii luciferici ai iadului, dar nici de gradele ierarhice înalte ale ființelor luciferice.

Datorită puterilor lor, învățătorii pot să-i contacteze chiar pe conducătorii iadului, pe Primordialii întunericului, pe spiritele rebele ale naturii sau pe ființele luciferice de grad înalt, de care adesea își bat joc. Învățătorii sunt singurele ființe din iad care se pot lupta de la egal la egal cu orice ființă luciferică din categoria Dree (la fel cum strigoii sunt singurele ființe care pot face același lucru în lumea eterică).

Ajunși în iad, învățătorii înțeleg că au greșit, dar nu doresc să mai plece de acolo. Prin aceasta, învățătorii vor, într-un fel, să-și răscumpere greșelile comise, astfel încât devin eliberatori ai oamenilor din iad.

Cu oamenii care deja sunt în iad, în zona a treia, învățătorii nu au ce face; nimeni nu se poate înțelege cu ei, sunt umbre lipsite de înțelegere și de conștiință. Atunci atenția învățătorilor se îndreaptă asupra acelor oameni care abia pătrund pe Poarta iadului - în special asupra acelor oameni cu care sunt în rezonanță aurică. Datorită puterilor de care dispun, învățătorii simt imediat când pătrunde un nou venit și nu-i lasă pe Gardienii iadului să se "ocupe" de el. O dată intrat în mâinile Gardienilor iadului, orice om devine o umbră cu care nu se mai poate înțelege nimeni.

Firește, Învățătorii nu-i pot salva pe toți noi veniți care pătrund în iad, întrucât nu au capacitatea de aseitate. Totuși, treptat, își formează o "bază de instrucție" stabilă, formată din ce în ce mai mulți noi veniți în iad, care de acum înainte vor forma armata sa.

Armata unui Învățător este formată din trei grupuri principale. Primul grup este format din războinici, al doilea grup este format din predicatori, iar al treilea grup este format din marea masă a oamenilor.

Sub conducerea Învățătorului, predicatorii îi învață pe noii sosiți elementele de bază: cine sunt ei cu adevărat și cine este **Dumnezeu**; ce este iadul, cine-l conduce și cum au ajuns acolo; cum pot să supraviețuiască în continuare în iad, fără să înnebunească, în condițiile absenței lui **Dumnezeu**. În sfârșit, îi învață cum să se reîntoarcă la lumină, în lumile "de deasupra". În cele din urmă, cunoscând adevărul, oamenii devin liberi - nu mai sunt sclavii nimănui.

Deși se luptă permanent cu ființele luciferice, cu Gardienii iadului, cărora adesea le

trag bătaii strașnice, aducând prejudicii majore trupurilor de formă umanoidă ale acestora, cei aflați sub conducerea învățătorilor au o mare compasiune pentru toate aceste ființe. Ei dobândesc o mare compasiune pentru ființele luciferice, pentru spiritele rebele ale naturii și pentru Primordialii întunericului (aici nu este însă vorba despre "simpatia" călău - victimă).

Încetul cu încetul, sub conducerea învățătorilor are loc reeducarea tuturor oamenilor astfel salvați, până când, din întunecată, *imagea* lor devine luminoasă. În momentul în care *imagea* devine luminoasă, se realizează un flash energetic între omul în cauză și Poarta iadului, care se deschide. În acel moment, devenit liber, omul iese din iad, iar porțile se închid în urma sa. De fapt, iadul îl ejectează afară instantaneu pe acel om, datorită diferenței de potențial.

Învățătorii sunt singurele ființe luminoase (cu *imagea* luminoasă) din iad, care nu vor să iasă. Înverșunarea lor este atât de mare, încât rămân acolo perioade foarte lungi de timp. Visul lor este să distrugă definitiv iadul și să scoată toate sufletele captive.

Lozinca învățătorilor este **"Împreună (noi, oamenii), prin puterea noastră, vom învinge"**, iar salutul lor se realizează prin ridicarea ambelor mâini deasupra capului, cu pumnii strânși (pumnul strâns, ridicat în sus, este semnul Victoriei și aparține Îngerului Mihail; în cosmos, Îngerul Mihail este - reprezintă - Victoria).

➤ Regatul morților vii

Firește, de-a lungul celui de-al treilea ciclu, nu toți oamenii au ajuns în iad. Cei care au devenit victime ale răului și ale brutalității au pătruns în Regatul morților vii, care a fost inaugurat de către Abel, primul mort.

Denumirea de Regat al morților vii nu este defel o metaforă, ci exprimă în mod explicit structura aurică a oamenilor care ajungeau acolo. Un mort este un om căruia i-a murit corpul fizic și sufletul. Oamenii cărora le murea sufletul - inclusiv cei cărora sufletul le era furat - ajungeau în iad. Fiindu-le furat sufletul, acești oameni nu mai aveau amintirea a toate, în schimb, oamenii din Regatul morților vii păstrau încă amintirea a toate, semn că sufletul lor (corpul sufletului) nu era furat. Oamenii erau vii în sensul că aveau amintirea a toate și își păstrau indentitatea după moarte. Deși erau lipsiți de trup material, ei erau vii - erau morți vii.

Ca structură aurică, morții vii erau formați din spirit, corpul duh și corpul sufletului. Ei aveau înfățișarea unor fantome albicioase. Aveau chipuri idealizate, păstrau veșmintele și semnalmentele fiziologice din momentul morții. Dacă aveau răni, acestea păreau cicatrizate, nu deschise precum în cazul oamenilor care ajungeau în iad.

Datorită caracteristicilor structurii lor aurice, morții vii se puteau manifesta atât în lumea lor, cât și în lumea materială - la fel ca stafiile și strigoii din ziua de astăzi.

Actuala lume infraeterică este doar o reminiscență a vechiului Regat al morților vii. Regiunea infraeterică, ca reminiscență a Regatului morților vii, este o zonă diferită de lumea eterică. Se poate considera că face parte din planul cuantic material, deși este invizibilă percepției obișnuite. În această zonă nu se vede soarele, nu există alternanța zi/noapte, deși există o luminozitate lăptoasă, care asigură o bună vizibilitate. Din regiunea infraeterică se vede, ca printr-un geam, lumea materială.

Regatul morților vii a avut o istorie destul de frământată, care poate fi împărțită în două mari etape. Prima etapă s-a desfășurat de la moartea lui Abel până aproape de epoca întrupării lui **Iisus Hristos** în lumea materială. După timpul actual, limita acestei etape poate fi situată între anul 1000 și anul 650 înainte de întruparea lui **Iisus Hristos**. A doua etapă s-a desfășurat între anul 650 și anul 30/33 al erei creștine.

În prima etapă - care se întinde în ciclul al treilea și în prima parte a celui de-al patrulea ciclu - cei care pătrundeau în Regatul morților vii se manifestau cât se poate de pașnic. De fapt, după moartea trupească, aici au pătruns Adam, Eva și o parte dintre fiii și fiicele lor. Tot în prima parte a istoriei sale, datorită faptului că numărul morților vii s-a mărit considerabil, Regatul morților vii s-a împărțit în patru mari zone, astfel că se poate vorbi despre patru mari regate ale morților vii.

Datorită faptului că se manifestau adesea în lumea materială, printr-o aparență de trup fizic, morții vii erau cunoscuți de oamenii întrupați și chiar li se cerea ajutorul. Totuși, oamenii întrupați știau foarte bine cu cine au de-a face, astfel că nu-i confundau cu cei vii.

Cel mai adesea, morții vii îi ajutau pe oamenii întrupați să se vindece cu ajutorul unor leacuri numai de ei știute. Oamenii întrupați îi numeau *vraci* sau *tămăduitori*. Deși aveau puterea de a face răul, morții vii făceau doar binele. În acea vreme, morții vii erau numiți *altaizi*.

5. ÎNAINTE ȘI DUPĂ MAREA ȘTERGERE

➤ Pământul actual

Ciclul al treilea s-a încheiat printr-o mare bătălie dusă de către ființele luciferice, aliate cu oamenii care formau sămânța cea rea, împotriva Fiilor Luminii și a oamenilor care formau sămânța cea bună. Pe pământ s-au luptat oamenii, iar în cer s-au luptat "zeii". Imediat după război, a urmat marea ștergere.

La marea ștergere, **Duhul Sfânt** s-a retras din creație, astfel că pământul a devenit pustiu și gol. Totuși, marea ștergere nu trebuie confundată cu perioadele de manifestare. La marea ștergere, a dispărut materia vie, astfel că pământul, ca glob cosmic, a dispărut. Nu a subzistat decât o imensă sferă aurică, care reprezenta scheletul auric al pământului - ca emanație a Spiritului pământului sau, mai precis, a Îngerului Formei care menține structura aurică a globului terestru.

Echivalând timpul în ani actuali, mare ștergere a durat aproximativ 9000 de ani. La marea ștergere, Protopământul și-a încheiat existența, dar planul cuantic material a continuat să existe. După marea ștergere s-a produs nașterea Pământului actual, sub acțiunea **Duhului Sfânt**.

S-ar putea spune că, după marea ștergere, a avut loc o nouă creație. Noua creație a avut la bază *patternurile* energetico-informaționale, stocate în memoria planetei - a Îngerului Formei. Astfel s-a format Pământul actual și a început ciclul al patrulea.

Marea ștergere s-a manifestat doar la nivelul planului material, nu și la nivelul celorlalte planuri cuantice, care au rămas intacte. Dacă în locul mării ștergeri, s-ar fi desfășurat o perioadă de nemanifestare, ar fi fost afectate toate celelalte planuri cuantice. În răstimpul mării ștergeri, lumea eterică, iadul (iadurile), planurile cuantice ale ființelor luciferice și Regatul morților vii (infraetericul) au rămas intacte.

Oamenii surprinși în lumea materială de marea ștergere, au fost retrași din circuitul evolutiv. Corpurile duh au fost "șterse", iar oamenii au redevenit spirite, fiind retrași în

➤ Al patrulea Centru de Putere

Totuși, și de această dată, au existat patru mari categorii de oameni, care au supraviețuit, în corp duh, marii ștergeri. (în această clasificare nu sunt incluși Primordialii Luminii, Primordialii independenți și Primordialii întunericului, care, oricum, au supraviețuit tuturor perioadelor de nemanifestare și ștergerilor, începând din primul ciclu cosmic).

Prima mare categorie a fost formată din oamenii căldicei (sclavii) generației a treia care, în momentul declanșării marii ștergeri, se aflau în iad.

A doua mare categorie a fost formată din oamenii generației a treia care formau sămânța cea rea, și care, în momentul declanșării marii ștergeri, se aflau în planurile cuantice luciferice.

A treia mare categorie a fost formată din oamenii care, în momentul declanșării marii ștergeri, se aflau în Regatul morților vii.

A patra mare categorie a fost formată din acei oameni care au participat direct, aflați în trup fizic, la bătălia dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului - fie de o parte, fie de alta a baricadei - și care s-au refugiat strategic în lumea eterică, cu puțin înaintea declanșării marii ștergeri. Oamenii din această categorie se împart în două clase.

Prima clasă de oameni ai generației a treia, care s-a retras în lumea eterică înaintea marii ștergeri, este formată din oamenii "neutri". Această categorie de oameni au constituit, la nivelul lumii eterice, comunități închise, în care desfășoară o existență pașnică, nebeligerantă.

O a doua clasă este formată din oamenii prometeici. Numele lor eteric este Ment. Chiar înainte de marea ștergere, oamenii prometeici au descoperit porțile de pătrundere din planul material în lumea eterică și au rămas acolo.

Oamenii prometici sunt denumiți astăzi "extraterestri", datorită faptului că se deplasează cu ajutorul OZN-urilor - obiectele zburătoare neidentificate. În lumea eterică, ei au construit o civilizație bazată pe tehnologie eterică.

În lumea eterică, oamenii prometeici au constituit un Centru de Putere propriu - al patrulea Centru de Putere al Lumii (anterior au fost create Centrul de Putere al Luminii, Centrul de Putere al întunericului și Centrul de Putere al lui Iannus).

Oamenii prometeici nu sunt aliați cu Fiii Luminii, dar nici cu Fiii întunericului, ai căror dușmani declarați sunt. De fapt, oamenii prometeici sunt cei mai mari dușmani ai ființelor luciferice. În timpul bătăliei de la sfârșitul celei de-al treilea ciclu cosmic, oamenii prometeici au fost aliați cu ființele luciferice, în războiul contra Fiilor Luminii. În ultima fază a bătăliei, oamenii prometeici și-au dat seama că au fost mințiți de către ființele luciferice și s-au retras. Și în ziua de astăzi, lucifericii îi acuză de trădare pe oamenii prometeici. La rândul lor, oamenii prometeici le acuză pe ființele luciferice de minciună.

Actualmente, oamenii prometeici, coagulați în jurul Centrului de Putere propriu, nu sunt aliați cu ființele îngerești sau cu oamenii primordialii, ci cu o altă categorie de ființe pe care le putem denumi semizei - o încrucișare între oameni și vechii zei.

În concluzie, oamenii prometeici - cei denumiți "extraterestrii" - au apărut în istorie doar la începutul celui de-al patrulea ciclu, după marea ștergere. De-a lungul timpului, ei și-au perfecționat în mod continuu tehnologia eterică, astfel că, în ziua de astăzi, se pot manifesta la nivelul lumii materiale, prin intermediul obiectelor zburătoare neidentificate. Unii dintre ei se manifestă în trup de formă umanoidă (care nu este însă un trup fizic propriu-zis) chiar la nivelul lumii materiale, fiind acei misterioși oameni în

negru - *men în black*-

Oamenii prometeici nu trebuie însă confundați cu Educatorii umanității din ciclul al treilea - Primordialii Luminii și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. În ciclul al treilea, oamenii prometeici erau întrupați în lumea materială și implicați în procesul palingeneziei cosmice. Abia după marea ștergere, după s-au refugiat în lumea eterică, oamenii prometeici au devenit ceea ce sunt în ziua de astăzi.

Trebuie precizat faptul că, în perioada de început a celui de-al patrulea ciclu cosmic, o parte dintre oamenii prometeici (denumiți "constructori" sau "creatori de forme") au acționat în sensul civilizării oamenilor de atunci - oamenii celei de-a patra generații. Totuși, rolul lor în civilizarea oamenilor nu a fost atât de mare precum se crede astăzi.

În antichitate, existența lor era destul de cunoscută, dar nu au fost prea des menționați în vechile scrieri sacre. Vechile scrieri sacre s-au ocupat în special de ființele îngerești, nu de oamenii prometeici. În antichitate, oamenii prometeici erau numiți *călători* sau *pelerini*, fiind adesea înveșmântați în negru. Nimeni nu-i confunda cu ființele îngerești, așa cum se procedează astăzi, într-un mod naiv. Ei sunt la fel de tereștri ca și noi, oamenii, care ne încarnăm actualmente în lumea materială. Nu provin de pe alte sisteme solare sau galaxii, sunt oameni din cea de-a treia generație, care au trăit pe pământ în timpul celor trei Regate.

Oamenii prometeici se deplasează cu ajutorul OZN-urilor și folosesc instrumente tehnologice de natură eterică. Îngerii și oamenii primordialii - indiferent din ce categorie - nu au nevoie să se deplaseze sau să acționeze cu ajutorul OZN-urilor. Puterile lor ființiale le sunt de ajuns.

În acest context, se poate spune că istoria umanității a fost mult mai complexă decât este prezentată de istoriografia modernă, care nu ia în calcul decât rămășițele materiale ale trecutului. De asemenea, se poate spune că istoria umanității este mult mai complexă decât încearcă să demonstreze cei care au o idee fixă - presupusa intervenție a "extraterestrilor" în istorie.

➤ **Noua expansiune cuantică**

Într-un fel, Pământul actual poate fi considerat reîncarnarea Protopământului, datorită faptului că a avut la bază aceleași patternuri de forme. Totuși, este vorba despre o planetă complet nouă. În prima fază a existenței sale, Pământul era un paradis. Totul era nou și perfect.

După revenirea pământului la viață, nu a fost nevoie de o nouă creație a omului. Primele ființe umane care s-au încarnat în lumea materială au fost Primordialii Luminii.

Primordialii Luminii sunt ființe umane perfecte, nemurdărite de păcat, din primele două generații. Ca structură aurică, Primordialii Luminii sunt formați din spirit, corp duh și corp sufletesc. Unii dintre ei - mai ales cei din prima generație - nici nu au corp sufletesc, astfel încât se manifestă doar în corpuri duh. Primordialii Luminii apăruiți în primul ciclu al cosmosului, care au fost contemporani cu Shantiah, sunt de două feluri: neîmpărțiți (androgini) și împărțiți (sexuați: bărbați și femei). În schimb, Primordialii Luminii din cea de-a doua generație, sunt sexuați. Majoritatea dintre ei sunt bărbați. Ei au o aparență (o imagine) de corp sufletesc.

Imediat după creația globului terestru, care era un paradis, Primordialii Luminii au fost atrași, în mod natural, prin sintonie, în noua lume, astfel încât, se poate spune că au fost primii ei locuitori. Ei au trăit în acel paradis o lungă perioadă de timp.

În mod firesc, Primordialii Luminii au avut fii și fiice. Inițial, noile ființe omenești chemate la viață la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic, au fost spirite provenite

din Lumea fără formă. Aceste spirite au primit corpuri duh noi, formând baza de plecare a celei de-a patra generații.

La fel de firesc, fiii și fiicele Primordialilor Luminii au avut, la rândul lor, fiii și fiice. Din păcate, progeniturile acestora n-au putut să se mențină prea mult timp la nivelul de puritate al părinților, astfel că, cu timpul, s-au manifestat în dezacord cu Firea lucrurilor. Prin manifestarea în dezacord cu Firea lucrurilor, progeniturile au provocat iarăși modificarea habitatului terestru - la fel cum s-a întâmplat la începutul ciclului al treilea. Astfel, istoria s-a repetat.

Prin acțiunile lor, progeniturile Primordialilor Luminii au modificat iarăși structura cosmosului, care a suferit o nouă expansiune cuantică, dar și o materializare accentuată. Ceea ce este în interior s-a reflectat în exterior. Astfel, s-a pus iarăși în mișcare imensul malaxor cosmic, al cărui principiu fundamental este eterna devenire.

Prin nesocotirea repetată a legilor ce formează Firea lucrurilor, progeniturile au adus la viață - au chemat la încarnare - alte ființe omenești, potrivit principiului sintoniei: cine se aseamănă se adună. În consecință, în loc să vină la întrupare, în continuare, spirite inocente din Lumea fără formă, au venit oameni din iad și din Regatul morților vii. Astfel, s-a făcut iarăși joncțiunea cu trecutul, iar paradisul terestru de la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic și-a încheiat existența. În consecință, Pământul a cunoscut o materializare din ce în ce mai accentuată.

Paralel cu materializarea tot mai accentuată a globului terestru, Primordialii Luminii s-au retras din lume. Ei au rămas puri, astfel că n-au mai avut teren de manifestare și puncte comune cu lumea oamenilor. Totuși, ei n-au intrat în lumea eterică, ci au preferat să rămână la granița lumii materiale.

Într-un fel, se poate spune că ei se află și astăzi la nivelul lumii materiale, dar sunt invizibili. Locuiesc în locurile pustii - unde predomină frigul extrem sau căldura excesivă -, dar nu interferează cu oamenii. Unii dintre ei stau "pe ape". Structura trupului lor de lumină este foarte înaltă din punct de vedere vibratoriu, astfel că nu sunt observați nici de ființele din lumea eterică, dar nici de cele din lumea materială. Oamenii celei de-a patra generații, indiferent dacă sunt sau nu în trup material, nu se pot ridica la nivelul lor energetic, astfel că nu-i pot observa.

Doar în situații excepționale, Primordialii Luminii se pot manifesta la nivelul lumii materiale, printr-o materializare tainică. Atunci când se manifestă în planul material, trupul lor luminează pe timp de noapte precum un neon. Pe timp de ziua au un aspect marmorean.

➤ **Atlantida**

În prima parte a celui de-al patrulea ciclu cosmic, a existat acel continent denumit astăzi de oameni Atlantida, iar de spiritele naturii Hlisa-Veh. Trebuie menționat că, în acea perioadă de timp, configurația continentelor era diferită de cea actuală. Geografic, continentul propriu-zis Atlantida se întindea în nordul Oceanului Atlantic de astăzi, undeva în apropierea Groenlandei.

Folosirea denumirii Atlantida naște mereu confuzii. Unii cercetători moderni situează Atlantida în mijlocul Oceanului Atlantic, alții o situează în apropierea Mării Negre, alții în Antile, alții o situează în Marea Egee ș. a. m.d.

De fapt, au cu toții dreptate. Ceea ce astăzi poartă numele de Atlantida nu se referă în mod strict la un continent, la o țară sau la un perimetru strict delimitat, ci mai degrabă la o epocă. Se știe, de altfel, că arheologii moderni denumesc epocile trecute cu ajutorul

unor denumiri de locuri geografice. Astfel, ei vorbesc despre epoca aurignaciană, despre epoca solutreană sau despre epoca magdaleniană, folosind denumirile localităților istorice unde s-a descoperit, pentru prima oară, material arheologic cu anumite caracteristici. Ar fi, bineînțeles, o eroare să considerăm că evoluția istorică s-ar fi consumat doar în acel perimetru, în care au fost descoperite, pentru prima oară, vestigii arheologice. Caracteristicile respective sunt comune unei anumite epoci istorice, desfășurate pe întregul glob terestru.

Același lucru se poate spune și despre Atlantida. Continentul astăzi dispărut, Atlantida, era doar unul din locurile de pe suprafața Pământului, în care s-a desfășurat evoluția celei de-a patra generații. Atlantida propriu-zisă era un continent brăzdat de munți înalți, pe vârfurile cărora fumegau vulcani. Ulterior, Atlantida s-a scufundat în apele Oceanului Atlantic, datorită activității vulcanice intense. Totuși, în afara aceluia perimetru situat în nordul Oceanului Atlantic, existau multe alte locuri populate - de exemplu, pe litoralul Mării Negre, chiar în apropierea gurilor Dunării, în insulele din Marea Egee, în nordul Africii, în Orientul Apropiat, în Extremul Orient, în America de Sud, în vestul și nordul Europei etc. De aceea, este mult mai corect să vorbim despre o *epocă atlanteeană*, în care putem include activitatea desfășurată de oameni atât pe continentul Atlantida, cât și pe celelalte locuri populate.

În prima epocă a existenței continentului Atlantida, Primordialii Luminii încă se manifestau în lumea oamenilor. Sub ocrotirea lor, au înflorit civilizații spirituale și materiale avansate. Ulterior, când au început să se întrupeze tot mai mulți oameni proveniți din iad și din Regatul morților vii, Primordialii Luminii s-au retras.

În epocile următoare, datorită influenței crescânde a Celui rău, la fel ca în ciclurile cosmice anterioare, a apărut o incompatibilitate energetică între umanitate și Pământul material. Noxele aurice rezultate în urma comportamentului defectuos al oamenilor s-au adunat iarăși în mod primejdios, creând un dezechilibru major între oameni și Spiritul Pământului. Datorită incompatibilității aurice dintre oameni și globul terestru, spre mijlocul celei de-al patrulea ciclu, s-a produs un mare diluviu. Acesta a intrat în istorie sub denumirea de Potopul lui Noe.

În răstimpul diluviului, pe fundalul evenimentelor desfășurate în lumea materială, a avut loc un mare război în ceruri. De data aceasta, adversarii Fiilor Luminii au fost spiritele naturii rebele de apă. Revărsările incredibile de ape din lumea materială au constituit doar interfața unor bătălii între Fiii Flăcării și spiritele naturii rebele de apă (cele care controlează elementul apă). După diluviu, pământul a fost repopulat, iar oamenii generației a patra și-au reluat viața.

Pe pământul repopulat, unii dintre oamenii celei de-a patra generații au ales să trăiască la Miazănoapte, în timp ce alții au ales să trăiască la Miazăzi. (Miazăziua este locul în care razele soarelui cad perpendicular, în timp de Miazănoapte este locul în care razele soarelui cad oblic. Maizăziua este situată la poli, iar Miazănoapte este situată la ecuator.) Unii au ales să locuiască la câmpie, alții au ales să locuiască pe înălțimi. Unii au ales să respecte Legile lui **Dumnezeu**, iar alții au ales să se însoțească cu ființele luciferice.

Astfel, și după diluviu, istoria s-a repetat. Prin alianța unei bune părți a populației cu ființele luciferice, dar și pe fundalul exacerbarii tendinței oamenilor ce formau sămânța cea rea de a-și domina semenii, s-a accentuat sclavia spirituală a oamenilor, umplerea iadurilor și a Regatului morților vii. În acea perioadă de timp, oamenii se întrupau direct din iad și din Regatul morților vii, trăiau în lumea materială, făceau cam același fapte rele, și se reîntorceau de unde au venit, într-un perpetuum mobile, în care nimeni nu învăța nimic.

Pentru a fi evitată o nouă mare ștergere, încă de la mijlocul celui de-al treilea ciclu, în sprijinul oamenilor au venit patru înalte ființe îngerești lipsite de formă umanoidă, iar pământul a fost împărțit în patru mari zone aurice, fiecare zonă corespunzând unei regiuni din lumea materială.

Ființele îngerești lipsite de formă umanoidă care, în acea perioadă, au venit în ajutorul oamenilor sunt ceea ce, astăzi, desemnăm prin expresia Spiritul Poporului sau Îngerul protector (veghețor) al Poporului. În lumea eterică, Îngerul Poporului poartă titlatura de Prinț.

Îngerul conducător al unui Popor este o ființă angelică lipsită de formă umanoidă. Trupul său spiritual este disipat, ca un abur energetic, pe o mare suprafață, iar aura sa circumscrie granițele poporului respectiv.

Pământul a fost împărțit în patru mari zone (regate), fiecare zonă fiind condusă de un Prinț al unui popor, după cum urmează: În Regiunea Orientului apropiat - Egipt, Mesopotamia, Persia, Fenicia - domnea Prințul Orientului. În Regiunea Extremului Orient domnea Prințul Phaderon, în regiunea Americii centrale și de sud domnea Prințul Lametu, iar în regiunea Daciei străvechi domnea Prințul Ișșhion.

Între timp, lucrurile s-au mai schimbat. Primii trei dintre Prinții amintiți nu mai sunt astăzi în exercițiul funcțiunii. O dată cu formarea națiunilor moderne, locul lor a fost luat de alți Prinți, care domnesc peste o regiune mult mai mică. Dintre cei patru Prinți inițiali, doar Ișșhion, Prințul Daciei - devenit astăzi Prințul Poporului Român - mai este în exercițiul funcțiunii. De altfel, Ișșhion, Prințul conducător al Poporului Român este cel mai vechi dintre Prinții popoarelor de astăzi.

Fiecare dintre aceste regiuni terestre conduse de un Prinț al Poporului - sau, mai corect spus, circumscrise de aura acestuia -, avea o contraparte la nivelul Regatului morților vii. Astfel s-au format patru Regate mai mici ale morților vii, fiecare fiind constituit în teritoriul auric circumscris de Prințul Poporului respectiv. Cele patru Regate erau autonome; ființele omenești nu puteau trece din unul în altul.

➤ Al unsprezecelea mort

La un moment dat, în ceruri, s-a luat decizia ca cele patru Regate ale morților vii să devină zone de carantină. Sufletele oamenilor care au devenit victime în lumea fizică, pătrundeau nestingherite în Regatul morților vii, dar nu mai putea ieși de acolo - nu se mai puteau reîncarna în lumea materială. Acesta a fost modul în care s-a blocat procesul încarnării în lumea materială al oamenilor din cele patru Regate ale morților vii.

După cum s-a menționat, Regatul morților vii a avut o istorie destul de frământată, care poate fi împărțită în două mari etape. Prima etapă s-a desfășurat de la moartea lui Abel (care a avut loc în ciclul al treilea) până prin anul 1000 sau 650 înainte de întruparea lui **Iisus Hristos**. A doua etapă s-a desfășurat între anul 650 și anul 30/33 al erei creștine.

În prima etapă - care se întinde atât în ciclul al treilea, cât și în ciclul al patrulea, până prim anul 1000 înaintea întrupării lui **Iisus Hristos** - cei care pătrundeau în Regatul morților vii se manifestau cât se poate de pașnic. Ei erau numiți *altaizi*.

În jurul anului 1000 sau în jurul 650 înainte de întruparea lui **Iisus Hristos**, s-a petrecut un eveniment dramatic, care s-a concretizat printr-o scindare a morților vii. Cauza principală a constituit-o un om, care poate fi considerat al unsprezecelea mort.

Acest om a pătruns în Regatul morților vii în ciclul al treilea, la scurt timp după Abel, fiind probabil ucis de un semen de-al său. Cronologic, el a fost al unsprezecelea mort ajuns în Regatul morților vii. Acest om a rămas în Regatul morților vii o lungă perioadă de timp, fără a se mai întrupa în lumea materială. În toată această perioadă, el a păstrat dorința de răzbunare pe cei care l-au ucis. De fapt, starea psiho-mentală în care a murit,

a fost perpetuată de-a lungul întregii sale existențe postmortem.

Acest fenomen se produce foarte des la acei defuncți care au fost uciși. Mulți oameni din această categorie mor supărați, fiind animați de o dorință intensă de răzbunare, și cad într-o stare existențială nefastă, ce pare a se prelungi la infinit.

În jurul anului 1000 sau 650 înainte de întruparea lui **Iisus Hristos**, al unsprezecelea mort din Regatul morților vii a suferit o metamorfoză bruscă, datorată amplificării sentimentului de răzbunare. Dorința sa de răzbunare s-a concretizat printr-o revoltă, la care s-au alăturat alți oameni din aceeași categorie. Astfel, sub conducerea celui de-al unsprezecelea mort, s-a constituit o nouă castă (grupare) de morți vii. Morții vii din această nouă castă au primit numele de *cerceri*. Scop principal al acestei noi grupări de morți vii a fost distrugerea neîntârziată a oamenilor din sămânța cea rea, a ființelor luciferice și a spiritelor rebele ale naturii.

Mare parte a oamenilor din Regatul morților vii au aderat la această schimbare de politică, devenind, la rândul lor, cerceri. În schimb, altaizii, oamenii care nu au dorit să se răzbune, s-au retras undeva în partea de nord - în regiunea corespondentă cu partea de nord a globului terestru: partea de nord a Rusiei de astăzi, în vecinătatea cercului artic (ceea ce unii numesc Hiperboreea).

Sub conducerea celui de-al unsprezecelea mort, cercerii au pornit incursiuni de pedepsire împotriva templelor zeilor falși și, firește, împotriva oamenilor din sămânța cea rea, a ființelor luciferice și a spiritelor rebele ale naturii. Datorită faptului că erau extrem de puternici, ei beneficiind de puterile corpului sufletului combinate cu cele ale corpului duh, armata morților vii a provocat imense stricăciuni templelor zeilor falși și tuturor spiritelor luciferice sau luciferizate, dar și oamenilor obișnuiți din lumea materială. Armata cercerilor a devenit aproape invincibilă, datorită faptului că avea tăria și puterea de a se lupta de la egal la egal cu demonii luciferici

Morții vii din infraetericul de altădată se puteau manifesta în lumea materială o dată cu venirea nopții, astfel că majoritatea oamenilor întrupați era îngrozită de "fantomele" ce bântuiau nemiloase dealurile, văile, cătunele și satele. Oamenii întrupați nu prea înțelegeau motivațiile acestei vaste operațiuni de pedepsire, datorită faptului că, deși îi observau adesea pe cei din Regatul morților vii - mai ales în nopțile cu lună -, nu-i vedeau pe zeii luciferici. În consecință, vorbeau adesea cu groază despre războiul dintre zeii "binevoitori" ai templelor unde erau arondați spiritual și fantomele războinice. Mai cu seamă că, în acest război nemilos, cădeau adesea victime din rândul oamenilor întrupați.

Pe acest fundal de război demoniaco-omenesc generalizat, tot mai multe dintre victimele ființelor luciferice care ajungeau în Regatul morților vii adevrau la noua armată a cercerilor. Imediat ce ajungeau în Regatul morților vii, cei uciși în lumea materială se răzbunau pe cei rămași în planul material, ceea ce a generat o confuzie și o groază de mari proporții.

Mare parte din evenimentele istorice desfășurate în lumea materială între anul 1000 (650) și anul 33 al erei creștine, pot fi interpretate în funcție de acest sistem de referință. Distrugerile de temple, de palate, de orașe (cum a fost, de exemplu, orașul Ninive), precum și uciderea atâtor oameni nevinovați, au ca punct de pornire ofensiva fără precedent a morților vii din casta cercerilor, ajutați - firește - de oameni întrupați, împotriva demonilor luciferici. Pe pământ se luptau oamenii, iar în spatele lor, nevăzut, se luptau zeii, morții vii, fantomele etc.

➤ **Războiul perpetuu**

La fel ca în ciclul al treilea, și în prima parte a ciclului al patrulea, epoca sclavagistă s-a perpetuat pe fundalul unei divizări fără precedent a societății omenești, atât pe pământ, cât și în lumea de dincolo.

Prin aderarea la zeii cei falși, oamenii s-au divizat continuu în tabere, grupuri și grupulețe, astfel că atât societatea oamenilor întrupați, cât și cea a oamenilor decorporați a cunoscut o fărâmițare și o atomizare continuă.

Procesul divizării sociale și spirituale a oamenilor a fost următorul. Fiecare zeu luciferic își forma un fel de staf conducător în lumea terestră, format din oameni întrupați. La început, oamenii care formau staf-ul unui zeu luciferic făceau parte din sămânța cea rea. Ei proveneau fie din zonele superioare ale iadurilor, fie direct din planurile cuantice luciferice.

Astfel, în prima fază a acestui proces, oamenii din sămânța cea rea au atras diferiți oameni căldicei, pe care îi educă în spiritul propriilor învățături. Ajutați de acești oameni căldicei, ei au construit temple sau lăcașuri de cult, în care, în urma unor ritualuri complexe, realizau spargerea planurilor cuantice, chemându-și magic stăpânii - zeii cei falși. Prin aceste ritualuri, zeii cei falși se puteau manifesta în lumea materială și, uneori, erau vizibili oamenilor obișnuiți.

În a doua fază, oamenii ce formau sămânța cea rea îi inițiau pe oamenii căldicei în temple, numindu-i preoți ai zeului. În urma acestor inițieri, oamenii care anterior au fost căldicei obțineau anumite puteri "magice". Ei dobândeau și o anumită formă de clarvedere, dar această formă de clarvedere nu era bazată pe dezvoltarea propriilor capacități ființiale, ci pe faptul că zeul însuși era "puternic în ei". În cazul acestor forme incipiente de clarvedere, obținute în urma unor ritualuri magice, oamenii inițiați deveneau întrucâtva posedați: zeul respectiv își lăsa o amprentă aurică pe corpul lor sufletesc. Uneori, se ajungea până acolo încât aura zeului învăluia în totalitate corpul sufletului omului, ceea ce echivala cu "vinderea" sufletului. Acest fenomen poartă astăzi numele de posedere.

Din păcate, oamenii deveniți preoți-inițiați nici nu-și dădeau seama de acest fapt. Zeul luciferic obținea astfel o influență aproape totală asupra lor, iar ei deveneau simple instrumente. Preoții-inițiați *făceau după cuvântul zeului* (expresie folosită des în lumea eterică) și se conformau în totalitate dorinței acestuia.

De altfel, tipul de clarvedere obținut printr-o astfel de inițiere era doar parțială. Preoții-inițiați nu puteau să-l vadă prin clarvedere decât pe zeul patron sub ocrotirea căroră se inițiaseră, nu și pe alți zei, datorită faptului că puterile lor nu proveneau din interior, din dezvoltarea propriilor caracteristici ființiale. Astfel că vedeau doar ceea ce trebuiau să vadă. Zeul era observat doar de la distanță, astfel că nici nu remarcă faptul că are ochii negri.

Preoții-inițiați nu știau prea multe cu privire la structura cosmosului spiritual. Știau doar ce le spunea zeul. Firește, zeul în cauză explica preoților și, prin intermediul lor, simplilor enoriași, faptul că el însuși a creat universul și pe om, că el este cel care aduce abundență în lumea oamenilor și că, în consecință, oamenii trebuia să asculte de el - să facă după cuvântul său. Totodată, zeul prezenta preoților-inițiți "curtea" sa, formată fie din zei mai mici din punct de vedere ierarhic, fie din oamenii care formau sămânța cea rea.

Preoților-inițiați li se mai promitea că, dacă vor face întocmai cum li se spune, vor deveni bogați în viața fizică. Totodată, li se promitea că, după moarte, vor ajunge în zona tuturor plăcerilor - în "paradis". La rândul lor, enoriașilor - oamenii căldicei care aveau de bună voie la templul zeului - li se promitea bunăstarea atât în lumea terestră, cât și după moarte. Nu li se spunea însă că prețul este sclavia.

După ce se construia templul, comunitățile din jur erau aservite zeului protector. Toți membri comunității erau botezați în numele zeului patron, devenind sclavi. Tuturor membrilor de rând li se aplicau sigiliile de sclavi, atât la nivel fizic (prin veșminte, podoabe, tatuaje etc), cât și la nivelul corpului sufletesc (prin peceti luciferice).

Treptat, comunitățile au început să fie stratificate ierarhic, în vârful piramidei, se situau preoții-inițiați. Pe treapta următoare se situau cei care formau puterea politică - regele și nobilii. Urmau războinicii, care erau educați să ucidă și, în cele din urmă, plebea - oamenii de rând, căldiceii. Chiar dacă, din punct vedere formal - juridic, cum spunem noi astăzi -, statul lor social era de oameni liberi, oamenii de rând erau sclavi. În lumea materială, ei erau obligați să muncească pe domeniile templului, nu se puteau strămuta dintr-un loc în altul etc, iar după moarte îngroșau numărul celor din iad.

O dată cu formarea capetelor de pod în lumea materială, care erau templele și oligarhia conducătoare, a început războiul dintre zeii luciferici. Una din caracteristicile zeilor falși era concurența acerbă. Cu cât un zeu luciferic devenea mai puternic în lumea materială, cu atât devenea mai puternic în planul său cuantic. Cu cât avea în lumea materială mai mulți enoriași care să facă după cuvântul său, cu atât zeul luciferic creștea în putere și tărie.

Puterea și tăria zeului erau date de calitatea ofrandelor pe care le primea și de calitatea oamenilor care i se închinau. Pentru a crește în putere și tărie, zeii falși aveau nevoie de cât mai multe suflete, astfel încât trupul lor energetic să fie cât mai "viu". Ei reveneau treptat la viață, iar oamenii mureau. Oamenii deveniți sclavi, începând cu preoții-inițiați, cu regii și cu războinicii, nu mai erau vii, chiar dacă-și duceau viața trupească în condiții confortabile.

După moartea fizică, datorită existenței peceteii aurice, oamenii erau vidați energetic, le era furat corpul sufletului și păstrați în gaura de vierme numită iad, în una dintre cele trei zone. Preoții, nobilii și cei mai răsăriți dintre războinici erau duși în primele două zone - de obicei locuiau în cea de-a doua zonă. Ei nici nu prea știau - li se ascundea - ce se întâmplă cu oamenii obișnuiți, care, deși nu făceau răul, ajungeau în cea de-a treia zonă a iadului, doar datorită existenței peceteii aurice a zeului. De regulă, datorită rezonanței energetice, oamenii se încarnau în aceleași comunități aflate sub patronajul aceluiași zeu fals. În acea perioadă, procesul reîntropării în lumea materială era destul de rapid. El avea la bază principiul, sintoniei: cine se aseamănă, se adună.

Acesta a fost, într-adevăr un proces diabolic de menținere a oamenilor în stare de sclavie continuă, care s-a menținut o lungă perioadă de timp - atât în cel de-al treilea ciclu, cât și în al patrulea ciclu. În anumite medii, el continuă și în ziua de astăzi.

Dar, procesul cu adevărat diabolic abia începe. Pentru a deveni puternici, zeii luciferici au început să se lupte între ei. Firește, în lumea lucifericilor nu există prietenie sau camaraderie, întrajutorare sau alianțe, astfel că, după etapa de întemeiere a unui teritoriu, a început etapa de expansiune.

Ordinul de expansiune venea prompt în lumea oamenilor, de la zeii luciferici prin intermediul preoților-inițiați și prin intermediul regilor. Regele sau preotul avea un vis noaptea, iar dimineța îl comunica mulțimii:

"Zeul mi-a cerut să cucerim teritoriul inamicilor noștri. Mergeți așadar în teritoriul lor și cuceriti-l. Ucideți fără milă bătrânii, bărbații, femeile, copiii născuți și copiii nenăscuți. Pătrundeți în templele lor și tăiați capetele preoților, scoateți-le inimile din piepturi, dărâmați zidurile, sfărâmați statuile zeilor lor - dușmanii zeului nostru - cioplite de mână de om.

Atunci zeul nostru va fi tare în voi și voi veți fi tari în el, și vă va da în stăpânire pământurile, turmele și bogățiile inamicilor. Veți rămâne pe pământurile lor și veți naște fii și fiice, iar sămânța voastră se va înmulți nemăsurat și voi veți fi în zeu și zeul va rămâne de-a pururi fi în voi.

Dar nu uitați, răstimp de trei ani, primii născuți pe aceste pământuri, care vor fi din sămânța voastră, să mi le jertfiți mie și numai mie. Vlăstarele nou născute răstimp de trei ani vor fi jertfite așa cum poruncesc eu - fie parte bărbătească, fie parte femeiească.

Faceți după cuvântul meu. Eu voi fi în voi și voi veți fi în mine și vă voi da stăpânirea peste întregul pământ - peste oameni, peste locuitorii de sub pământ, peste locuitorii de la suprafață, peste locuitorii de sub ape și peste locuitorii din văzduh".

Așa glăsuia, prin gura preoților, un astfel de zeu luciferic. Procesul era destul de simplu. Mai întâi trebuiau distruse templele, statuile zeilor adversi și preoții. Apoi trebuia distrusă "forța vie a inamicului": femeile, copiii, bărbații, bătrânii. Foarte puțini erau lăsați în viață pentru a deveni robi.

Fiind ucise, victimele deveneau sclavii zeului biruitor și după moarte, astfel că se îngroșau rândurile celor din zona a treia a iadului. Era interzis cu desăvârșire ca bărbații cuceritori să fecundeze, în primii trei ani, femeile cucerite. Trebuia ca influența aurică a zeului luciferic adevers să înceteze pe teritoriul cucerit.

Ca măsură profilactică, mutându-se pe teritoriul "inamic", în habitatul impregnat auric de zeul luciferic advers, cuceritorii nu trebuiau să procreeze răstimp de trei ani. De aceea, în antichitate, exista obiceiul ca primii născuți să fie sacrificați zeului. Toți copiii care se nașteau imediat după cucerirea unui teritoriu erau sacrificați zeului, care știa foarte bine ce să facă cu ei...

După trei ani, răstimp în care se reconstruia totul, viața își lua cursul normal, iar comunitatea își continua existența - firește, până la proxima cucerire sau până când, la rândul ei, devenea victima altor triburi conduse de zei luciferici mult mai puternici, ca putere și tărie.

Astfel, în toată această perioadă de timp, s-a perpetuat un război continuu atât în ceruri, cât și pe pământ. În ceruri s-au înfruntat zeii luciferici, iar pe pământ s-au înfruntat oamenii.

Fiecare război din lumea materială avea o contraparte nevăzută. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi trebuit să observe, deasupra capetelor oamenilor ce se înfruntau sângeros pe pământ, ființe imense de formă umanoidă sau, uneori, fără formă umanoidă - care se manifestau ca niște vârtejuri de foc, de aer sau de fum -, care se înfruntă nemilos la nivel infraetenc sau eteric.

Când lumea materială devenise un teritoriu controlat aproape în totalitate de forțele răului - de ființe luciterice, de spirite rebele ale naturii și de oamenii din sămânța cea rea -, Regatele morților vii deveniseră ca o imensă rană vie, iar iadurile erau deja pline și colcăiau de virușii aurici ai faptelor abominabile produse în lumea materială, a doua Persoană a Sfintei Treimi - **Iisus Hristos** care este Iubirea Nesfârșită - s-a încarnat în lumea oamenilor.

Iisus Hristos s-a întrupat în Palestina, care era situată în arealul auric condus de Prințul Orientului apropiat, întrucât în acea regiune, oamenii atinseseră cote inimaginabile de răutate, iar noxele aurice se acumulaseră în mod dramatic. În acea zonă ar fi trebuit să izbucnească un mare cataclism, care, cu siguranță, ar fi culminat printr-o nouă ștergere, în urma căreia umanitatea trebuia iarăși retrasă din circuitul evolutiv.

Ca un fulger, **Iisus Hristos**, Fiul lui **Dumnezeu** a penetrat toate planurile cuantice, născându-se prin **Fecioara Maria**, în urma unei Imaculate Concepțiuni. Toate etapele existenței lui **Iisus Hristos** în lumea materială - nașterea, viața, pildele, persecutarea, crucificarea, moartea, învierea - au modificat din temelii tot ce exista anterior.

6. ECCE HOMO

➤ Regele iudeilor

Deasupra crucii pe care a fost răstignit **Iisus Hristos** era atârnată o tăbliță pe care era scris: **Iisus din Nazareth, Regele iudeilor**.

Formularea conținută pe această inscripție nu a fost scrisă de un evreu, ci de un roman, iar acel roman avea o mare stimă pentru **Iisus din Nazareth**.

Preoții iudei (care nu trebuie confundați cu poporul evreu, care trăia în condiții de exploatare cruntă), aveau interesul major ca totul să se termine cât mai repede. Ei au fost deranjați încă de la început de prezența, inoportună pentru ei, a lui **Iisus Hristos**. Încă de la primele minuni și vindecări, făcute foarte devreme, în copilărie, preoții iudei au dorit să scape cât mai repede de un "concurrent" pe care-l considerau periculos.

De mai multe secole, cam de la ultimii mari profeți, preoții iudei nu mai ascultau de cuvântul lui **Dumnezeu** și nu mai erau în comuniune cu El. Acest fapt a fost confirmat de reacția lui **Iisus Hristos**, atunci când a răsturnat mesele negustorilor din Templu. Totul devenise negoț.

De la dispariția fizică a marilor profeți, religia iudaică a intrat într-un con de umbră. Preoții deveniseră uneltele asupririi, iar populația - evreii de rând - trăia în cele mai grele condiții. Preoții cuceriseră privilegiile economice imense, împărțind puterea cu regalitatea. În acest context, pentru preoțime, cucerirea Iudeii de către legiunile romane a reprezentat o catastrofă nu numai din punct de vedere religios, ci mai ales economic. Profiturile obținute trebuiau împărțite cu puterea

În perioada vieții trupesti a lui **Iisus Hristos**, Ierusalimul arăta dezolant. La fel ca și întreaga Iudee. Vremurile de glorie din timpul Regelui Solomon păliseră. În afara Templului și a locuințelor aristocrației, care erau curate chiar și după standardele actuale, casele evreilor de rând erau mizere. La rândul său, poporul evreu arăta prost hrănit. Era o diferență imensă între aspectul fizic al aristocrației evreiești sau al ocupanților romani, care arătau înfloritor, erau solizi și bine hrăniți, și aspectul fizic al evreilor de rând. Majoritatea evreilor de rând erau slabi, veșnic înfometați, aveau veșmintele sărăcicioase și mizere. Mulți dintre ei erau roși de boli trupesti. Majoritatea nu aveau decât un singur schimb de veșminte, formate din două, trei piese, iar sandalele erau, cel mai adesea, uzate.

Între evrei și romani era o dușmănie aprigă, nu numai datorită faptului că unii erau asupriți, iar ceilalți asupritori. Romanii nu-i înțelegeau defel pe aristocrații evrei. Când au cucerit Iudeea, romanii au avut impresia că au pătruns într-un haos total. I-a întâmpinat o mizerie cruntă, pe care n-o mai întâlniseră în nici un teritoriu ocupat. Comparativ cu Iudeea, oamenii din ținuturile cucerite din romani - inclusiv sclavii - trăiau după standarde relativ înalte.

Romanii erau foarte pragmatici: îi interesa doar profitul - tributul -, dar nu înțelegeau de ce aristocrația iudaică, susținută atât de rege cât și de preoțime, își lăsa supușii într-o astfel de sărăcie lucie. Romanii nu aveau nevoie de sclavi bolnavi, roși de boli - inclusiv de boli venerice -, de bube oribile și de diferite beteșuguri. Romanii aveau nevoie de oameni sănătoși, care să muncească pentru ca tributul să fie trimis la timp împăratului. Pax romana era pragmatică: pentru ca imperiul să prospere, supușii împăratului trebuiau să aibă un standard de viață adecvat.

Romanii erau mereu la pândă. Nu știau ce forme vor îmbrăca intrigile aristocrației, revoltele și răscoalele erau tot mai dese, iar pretențiile preoțimii iudaice erau adesea neinterpretabile după sistemul de gândire roman. Astfel că tensiunile dintre ocupanții romani și evrei luau formele cele mai neașteptate.

Pe acest fundal, **Iisus Hristos** a desfășurat o vie activitate de-a lungul drumurilor prăfuite ale vechii Palestine, dar nu a întâmpinat niciodată vreo opoziție din partea romanilor. De fapt, de-a lungul întregii Sale existențe trupesti, până la procesul în urma căruia a fost crucificat, **Iisus Hristos** nu a avut de întâmpinat greutăți din partea romanilor. Nici nu avea de ce. Romanii - care-l cunoșteau fie direct, fie din auzite - nutreau o vădită simpatie pentru **Iisus Hristos**.

Prin Puterile Sale Dumnezeiești, **Iisus Hristos** vindeca orice om care venea la El.

Chiar și cei care doar îl atingeau, erau vindecați aproape instantaneu. În prezența lui **Iisus Hristos**, bolile erau vindecate, iar odihna sufletului se înstăpânea peste toți. Oamenii nu mai simțeau ura și neputința ce le măcina sufletul, nu mai simțeau foamea sau setea, și îl urmau oriunde. În urma Sa, se formau mulțimi impresionante: fiecare dorea să fie vindecat, să fie tămăduit, să fie iertat, să nu mai resimtă ura feroce pe care o generează foamea.

Toți cei care se apropiau de El, resimțeau o pace sufletească adâncă - pacea adevărată a sufletului. **Iisus Hristos** îi învăța pe oameni despre Unicul **Dumnezeu** și despre împărăția Sa. Oamenilor nu li se mai vorbise nicicând despre astfel de lucruri, mai ales că învățăturile erau însoțite de trăiri specifice. În prezența Sa, totul părea un vis frumos.

Dați Cezarului ce-i al Cezarului, le spunea **Iisus Hristos** celor care-l ascultau, astfel că oamenii care ajungeau în apropierea Sa, nu se mai împotriveau nimănui. Într-un fel, s-ar putea spune că oamenii deveneau niște sclavi perfecți pentru asupritorii romani. Mulți dintre romani aveau robi și roabe, care fuseseră vindecați sau ajutați, într-un fel sau altul, de bărbatul înalt, care vorbea șoptit, cu o voce dulce ca mierea, astfel că faima Sa ajunsese până departe.

De aceea, pragmaticii romani au înțeles foarte repede faptul că ceea ce-i învăța **Iisus Hristos** pe oameni nu intră în contradicție cu politica lor. Dimpotrivă. Astfel, au început să-L simpatizeze. Romanilor nu le păsa la cine se roagă cei care-l urmau pe **Iisus Hristos**, în condițiile în care, ei înșiși, aveau foarte mulți zei pe care-i invocau. Atâta timp cât oamenii munceau pentru a-și plăti tributul și nu desfășurau activități ostile, nu era nici o problemă. De aceea, romanii spuneau adesea, împreună cu evreii de rând: iată un adevărat Rege al iudeilor. Dacă El ar fi Regele iudeilor, am fi și noi mai liniștiți.

Firește, **Iisus Hristos** își vedea de activitatea Sa și nu lua în considerare astfel de vorbe cu iz politic. El a spus, de multe ori, că Împărăția Sa nu este în lumea aceasta, dar cine mai avea urechi să-l audă în acele vremuri tulburi ?!

Așadar, problemele n-au venit din partea romanilor, ci din partea preoților iudei. După ce a fost prins, **Iisus Hristos** a fost bătut și maltratat oribil de către preoții iudei. Nu romanii l-au maltratat într-atât încât a devenit aproape de nerecunoscut, ci preoții iudei.

După ce L-au bătut cu pumnii, cu palmele, cu lanțurile, cu scuturile, cu mânerul spadelor sau cu funia, atât în seara în care L-au prins, cât și înainte de a-l prezenta lui Irod, torționarii au avut parte de o uriașă surpriză. Această surpriză au avut-o, în special, torționarii direcți, care - datorită faptului că erau posedați de ființele luciferice - aveau cunoașterea distrugerii trupești, adică a afectării iremediabile a organelor trupești. Surpriza a venit în momentul în care și-au dat seama că, aproape peste noapte, rănilor Sale tind să se vindece și să se cicatrizeze. Unii dintre bătăuși au fugit, speriați de moarte de o asemenea întorsătură, alții au continuat să-l bată în mod bestial, în speranța distrugerii sale fizice - ceea ce voiau de fapt atât ființele luciferice, cât și cozile lor de topor din lumea materială. Abia după ce și-au dat seama că nu-l pot distruge fizic, preoții evrei l-au adus în fața procuratorului roman, Pilat din Pont pentru a fi "judecat".

În prima fază, Pilat nici nu a vrut să audă de așa ceva. Pilat din Pont avea o uriașă aversiune împotriva preoților evrei care se ucideau între ei și își ucideau supușii după bunul lor plac, astfel că nici nu a vrut să aibă de-a face cu ei. Pilat era soldat, nu bătăuș, iar soldații ucideau din necesitate, în războaiele în care erau trimiși. De altfel, întrebându-și subordonații, Pilat a aflat că Omul care i-a fost adus spre judecare nu a conspirat împotriva romanilor; dimpotrivă, vindeca oamenii prin piețe și îi îndemna să dea cezarului ce este al său.

Iisus Hristos a refuzat propunerile venite din partea lui Pilat, care la rândul său, nu înțelegea de ce refuză să se apere sau să facă vreun gest împotriva celor care-i doreau moartea. Mai cu seamă că, datorită bătăilor crunte la care a fost supus din partea acoliților preoților evrei, dar și datorită biciurii la care a fost supus din partea soldaților

romani, **Iisus Hristos** era plin de răni pe tot corpul. Soldaților romani, cu multe bătălii la activ, nu le venea să creadă că Omul acela încă stătea în picioare, dar mai ales, nu le venea să creadă că poate rezista la pierderea unei cantități atât de mare de sânge. Nu înțelegeau cum de poate pierde sânge în mod continuu și cum se refac țesuturile atât de repede. Un om obișnuit nu ar fi putut rezista unor astfel de suplicii, oricât de solid și de rezistent ar fi fost.

Pe toată perioada supliciului, **Iisus Hristos** nu a scos nici un sunet. Nu s-a împotrivit, a răbdat și a suportat totul fără o șoptă. Atunci când a fost întrebat, a răspuns celor care-L torturau. Nu a spus decât Adevărul.

➤ Cutremur în cer și pe pământ

Ziua cea mai lungă a umanității; miezul zilei. Viața pământească a Celui crucificat se încheiase.

S-a sfârșit.

Capul Celui crucificat era căzut în față, iar bărbia atinsese pieptul. Barba mică, de aceeași culoare cu părul, buzele pline și nasul drept abia se mai distingeau de la baza crucii pe care suferise supremul supliciu. Părul bogat, castaniu spre blond, era năclăit de sudoare și sânge; îi acoperea fruntea și fața. Ochii căprui, cu sclipiri verzi, deveniseră ficși. La rădăcina nasului se distingea o umflătură.

La mâini și la picioare, urmele cuielei au lăsat urme înfiorătoare. Cuiele, pur și simplu, i-au despicat palmele în mod îngrozitor. Fruntea era sfâșiată de nouă cicatrice, provenite de la cununa de spini - patru în dreptul tâmpiei din partea dreaptă, patru în partea din față a frunții. Ultima cicatrice cobora de pe frunte până sub ochiul stâng - ceea ce înseamnă că ochiul stâng a fost afectat aproape total.

Supliciul crucificării a fost înfricoșător pentru **Iisus Hristos**, a doua Persoană a Sfintei Treimi, care este Iubirea Infinită. Constituția trupului de carne al lui **Iisus Hristos** a fost fragilă, iar sensibilitatea Sa a fost mult peste ce își poate imagina un om. Durerile au fost amplificate la maximum, datorită sensibilității Sale. De la Facerea Lumii, nici o altă ființă omenească întrupată nu a mai suferit un supliciu atât de înfricoșător. Nici înainte, nici după crucificare, o ființă întrupată nu a mai suferit un asemenea supliciu.

În lumea materială, norii negri păreau foarte apropiați de pământ - atât de apropiați, cum n-au mai fost niciodată. Dădeau impresia că vor să atingă vârful crucii pe care fusese crucificat **Iisus Hristos**.

S-a sfârșit.

Iisus Hristos cunoscuse, în scurta sa existență trupească, în trup de carne, toate nedreptățile oamenilor, perpetuate de-a lungul ciclurilor cosmice: frigul, foamea, maltratarea, batjocura, uciderea.

În momentul în care a survenit moartea pe cruce, s-a făcut cutremur mare, atât pe pământ, cât și în ceruri. Apoi, imediat după săvârșirea din viața trupească, Duhul Său a ieșit, ca un abur diafan, din trupul încă atârnat pe cruce. Duhul lui **Iisus Hristos** - corpul duh de formă umanoidă, cu care se întrupase în lumea materială - avea o minunată culoare argintie.

Duhul Său a coborât încet, de la înălțimea trupului atârnat pe cruce, ca un fulg, pe sol. În momentul în care Duhul lui **Iisus Hristos** a atins solul, planurile cuantice au fost sparte, iar puhoaiile de îngeri din ierarhia Fiilor Luminii și de spirite ale naturii (Zaurdarii) s-au revărsat în toate zărilor. Toți ca unul, Fiii Luminii și Zaurdarii, în frunte cu Principii lor conducători, s-au înfățișat în fața crucii pe care Fiul lui **Dumnezeu** suferise supremul supliciu.

Datorită expansiunii răului în lumea oamenilor, de timpuri și perioade, Fiii Luminii nu mai coborâseră pentru a-i ajuta pe frații lor - oamenii. Răutatea oamenilor i-a împiedicat să străbată planurile cuantice, astfel că Fiii Luminii n-au mai avut capete de pod în lumea materială. Ei nici măcar nu mai erau în sintonie cu oamenii - nu mai puteau corespunde cu ceea ce deveniseră oamenii în lumea materială.

Imediat după ce Fiii Luminii și spiritele naturii s-au adunat, **Iisus Hristos** le-a ținut un lung discurs, în care a explicat tuturor modul în care vor fi eliberați oamenii de sub sclavia Celui rău.

Apoi, după ce s-a adresat celor prezenți, **Iisus Hristos** a pătruns în iaduri. Datorită radiației formidabile a Duhului Său, tot ce era în iaduri s-a destructurat. Sub influența Duhului lui **Iisus Hristos**, care a acționat ca un foc purificator, mediul înfricoșător al iadurilor s-a transformat. Mlaștinile urât mirositoare în care adăstau, inerti și lipsiți de conștiință, oamenii, cioturile de copaci, aburii și toate elementele ce formau peisajul mohorât au fost destructurate la contactul cu radiația Duhului lui **Iisus Hristos**.

În urma trecerii Duhului Său, peisajul iadurilor se recompunea de la sine: în locul mlaștinilor și ținuturilor dezolante au apărut pomi fructiferi, vegetație abundentă, râuri cristaline. Cu fiecare pas pe care Duhul lui **Iisus Hristos** îl făcea în iaduri, totul renăștea, iar paradisul de odinioară se forma pretutindeni. Minunăția creației lui **Dumnezeu** lua locul înfricoșătoarelor peisaje ale iadului.

Pe măsură ce Duhul lui **Iisus Hristos** parcurgea nivelurile iadului - găurile de vierme - sufletele oamenilor din iaduri, indiferent de generație, începeau a lumina, iar amintirea a toate le revenea instantaneu. La contactul cu radiata Duhului lui **Iisus Hristos**, oamenii sclavi din iaduri reveneau la viață. La trecerea Sa, lanțurile se rupeau și cădeau. Apoi, **Iisus Hristos** a mers în Regatele morților vii și i-a izbăvit pe toți morții vii.

Revenindu-le amintirea a toate, toți oamenii sclavi din iaduri și din Regatul morților vii l-au recunoscut atunci pe **Iisus Hristos** ca fiind **Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat**. Atunci, instantaneu, doar la contactul cu radiația Duhului lui **Iisus Hristos**, toți oamenii au cunoscut Adevărul.

Adevărul absolut, pe care l-au cunoscut oamenii salvați din iaduri și din Regatul morților vii, se referă la două aspecte esențiale.

Primul aspect se referă la **Dumnezeu: Dumnezeu** - Creatorul cerului și al pământului, al celor văzute și al celor nevăzute - este Unul, dar se manifestă ca trinitate, prin trei Persoane, fără a înceta să fie ceea ce este.

Al doilea aspect se referă la om: omul este **Preot al lui Dumnezeu Celui Viu**, iar nu un sclav, așa cum l-au făcut învățătorii și zeli falși - care sunt dumnezei falși.

Iisus Hristos nu le-a adresat nici un reproș oamenilor din iad. În iad, **Iisus Hristos** nu a adresat decât trei întrebări. Fiecare întrebare a pus-o de trei ori. Cele trei întrebări au fost puse doar Primordialilor întunericului (oamenii primordiali din primele două generații care s-au aliat cu Cel rău), care conduceau iadurile. Ființelor luciferice din categoria Dree sau spiritelor naturii din categoria Lorehh, **Iisus Hristos** nu le-a adresat nici un cuvânt și nici o privire.

Iată cele trei întrebări adresate oamenilor primordiali care s-au aliat cu Cel rău, datorită cărora miliarde de oameni obișnuiți au ajuns în iaduri:

- **Pentru ce ți-ai întunecat inima ?**

- **Ce ai făcut cu frații tăi mai mici în putere și tărie, pe care ți i-am dat să-i ocrotești ?**

- **Ce ai făcut cu moștenirea Mea, cu Duhurile Mele Slujitoare (îngerii și spiritele naturii) și cu creația Mea minunată.**

Apoi, adresându-se oamenilor primordiali din primele două generații care s-au aliat cu Cel rău, **Iisus Hristos** a adăugat:

- **Întoarce-te de la nedreptățile tale și vei trăi!**

Toate aceste întrebări și îndemnuri au fost puse la singular. **Iisus Hristos** s-a adresat astfel, în felul său caracteristic, fiecărui om în parte.

În loc să se întoarcă la viață și să fie iertați, așa cum le spusese **Iisus Hristos**, Primordialii întunericului, împreună cu ființele luciferice și cu spiritele rebele ale naturii - Dree și Lorehh - au fugit din Fața Sa și s-au ascuns în planurile cuantice ale ființelor luciferice. Foarte puțini au acceptat iertarea lui **Iisus Hristos**.

➤ Cântarea cea nouă

De fapt, încă din momentul întrupării lui **Iisus Hristos**, s-a iscat neliniște printre Primordialii întunericului, printre ființele luciferice și printre spiritele rebele ale naturii - Dree și Lorehh.

Unii dintre ei au crezut că s-a întrupat unul din Primordialii Luminii. Au fost și din cei care au crezut că s-a întrupat Shantiah - primul om. Alții bănuiau că s-a produs o trădare în rândurile lor și că s-a întrupat unul din Primordialii întunericului. Alții au crezut că s-a întrupat un Preot al lui **Dumnezeu** (un om desăvârșit) despre a cărui existență nu știau.

Toți și-au dat însă seama că ființa care se întrupase în lumea materială era mai puternică decât tot ce văzuseră până atunci. Ființa care se întrupase avea un corp duh (un duh) de o puritate neîntâlnită până atunci în cosmos - un corp duh pur și perfect, nemurdărit de păcat. Nu se mai întrupase o astfel de ființă. Cam așa ar fi trebuit să se prezinte primul om, Shantiah, dacă nu s-ar revoltat. Într-un mod relativ asemănător se prezenta structura duhurilor Primordialilor Luminii, din prima generație.

Lucifericii - oameni, îngeri și spirite ale naturii - au fost uimiți și de faptul că, de la naștere până la moarte, ființa perfectă care s-a întrupat în lumea materială - Preotul lui **Dumnezeu**, așa cum conveniseră în cele din urmă să o numească - nu a fost ajutată de nici un înger din ierarhia Fiilor Luminii. În jurul lui **Iisus Hristos**, de la naștere până la moartea prin crucificare, nu a fost prezent nici un Fiu al Luminii, nici un spirit bun al naturii. **Iisus Hristos** s-a manifestat în mod autonom, ca **Dumnezeu** făcut om.

Lucifericii erau nedumeriți, mai ales de titulatura pe care a folosit-o **Iisus Hristos**, atunci când se referea la Sine: **Fiul lui Dumnezeu**.

- Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, atunci spune să se facă cutare lucru, să vedem dacă este adevărat, încercau ei să-L ispitească.

Nu pricepeau nici în ruptul capului de ce, având o putere și o tărie atât de mare, **Iisus Hristos** nu dorește să stăpânească, El însuși, lumea. Nu pricepeau nici de ce o ființă cu o asemenea putere și tărie, nu-i distruge pe ei, pentru a le lua locul.

Ființele luciferice erau uimite, dar și speriate. Ele rupseseră de mult timp contactul cu **Dumnezeu** și cu frații lor, Fiii Luminii, astfel că nu știau ce se mai pregătește pe nivelurile luminoase ale cosmosului. Abia după moartea prin crucificare, ființele luciferice au înțeles că cel pe care au încercat să-L ispitească în repetate rânduri este a doua Persoană a Treimii, Iubirea Nesfârșită, căreia oamenii i-au dat numele **Iisus Hristos**.

De asemenea, ființele luciferice nu au înțeles de ce, de-a lungul existenței sale în lumea materială, **Iisus Hristos** nu a făcut uz, în sens negativ, de Puterile Dumnezeiești. Ființele luciferice, amăgite, ele însele, de propriile lor fapte, nu puteau pricepe faptul că, fiind **Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat**, **Iisus Hristos** nu-și distruge propria Sa creație.

De fapt, **Dumnezeu** nu s-a manifestat niciodată ca distrugător al propriei Sale creații. **Dumnezeu** a conferit liberul arbitru tuturor făpturilor create din cosmosul Său. Distrugerile succesive, perioadele de nemanifestare și ștergerile s-au datorat făpturilor dotate cu liber arbitru, iar nu lui **Dumnezeu**. În momentul în care o făptură din cosmos a ales o altă cale decât cea de a fi împreună cu **Dumnezeu**, nu a fost distrusă, ci i s-a construit un nou plan cuantic, în care să locuiască. Noul plan cuantic nu putea fi decât

în acord cu ceea ce a devenit ființa respectivă - cu sunetul, mirosul și culoarea sa.

De altfel, nici după crucificare, **Iisus Hristos** nu a manifestat în sens negativ, Puterile Sale Dumnezeiești. Nu a dorit acest să facă lucru în Cosmosul Său, în fața ființelor cărora, El însuși, le-a conferit liberul arbitru.

Imediat după ce sufletele oamenilor (corpurile sufletelor) din iad și din Regatul morților vii au început să lumineze și le-a revenit amintirea a toate, toți cei salvați au adus mulțumiri lui **Dumnezeu Fiul**, care este Iubirea Nesfârșită. Atunci, chiar în adâncurile iadului, s-a auzit pentru prima dată *Cântarea cea nouă*.

Cântarea cea nouă a fost compusă chiar atunci de oameni salvați din sclavie. În Cântare era descrisă toată istoria oamenilor, de la începuturi, până la eliberarea din sclavie. Tot atunci, fiind conținut în cântare, s-a auzit, spus de oamenii din iad, formula ce stă la temelia noii lumi: "**Facă-se Voia Ta precum în ceruri și pe pământ**".

Auzind aceste cuvinte, **Iisus Hristos** i-a întrebat atunci pe oamenii din iad și din Regatul morților vii:

- **De ce ați spus aceste cuvinte ?**

Iar ei au răspuns:

- *"Pentru că, prin Tine, ni s-au deschis ochii și am cunoscut Adevărul. Tu ești Singurul Dumnezeu. Noi suntem mai mulți decât cei care doresc distrugerea noastră și a creației Tale. Iată-ne, suntem cu toții aici. Învață-ne ce să facem. De acum înainte vom face după Cuvântul Tău"*

Această cerere a fost adresată lui **Iisus Hristos**, la unison, de toți oamenii din iaduri și din Regatul morților vii - miliarde și miliarde de ființe omenești eliberate din sclavie.

Oamenii care, în acel moment, se aflau în lumea materială erau doar o părticică din totalul oamenilor (sub 0,1 %), oamenii din sămânța cea rea formau o altă minoritate (probabil sub 0000000,1%), astfel încât oamenii din iaduri și din Regatul morților vii formau majoritatea zdrobitoare.

Astfel, majoritatea zdrobitoare a oamenilor i-a conferit lui **Iisus Hristos** autoritatea și puterea supreme în ceruri și pe pământ. Firește, ca **Dumnezeu** adevărat, **Iisus Hristos** are Puterea și Autoritatea Supremă (Dumnezeiască). Dar ca **Dumnezeu** adevărat, **Iisus Hristos**, nu a dorit să-și folosească Autoritatea și Puterea Sa Supremă (Dumnezeiescă) pentru a acționa împotriva celor care aleg răul, prin exercitarea liberului lor arbitru.

Dacă **Dumnezeu** și-ar fi exercitate Autoritatea și Puterea Sa Supremă (Dumnezeiescă) totul s-ar fi terminat cu mult timp în urmă, chiar în secunda în care s-a răzvrătit primul înger sau om. Dumnezeu ar fi eliminat tot ce exista, iar apoi ar fi creat un nou cosmos, mult mai frumos, și toate lucrurile ar fi fost bune înaintea Sa. Dar, în acest caz, ar fi acționat împotriva naturii sale - ceea ce este imposibil.

Așadar, conferind puterea și autoritatea lui **Iisus Hristos**, majoritatea zdrobitoare a oamenilor s-a pus sub cârmuirea și ocrotirea Sa. Atunci s-a format *Adunarea cea mare*.

7. URMA SCAPĂ TURMA

➤ "Iată mama ta"

Efectele jerfei pe cruce a lui **Iisus Hristos** au fost multiple; ele au provocat transformări la nivelul structurii aurice a oamenilor. Totodată, ele au reverberat de-a lungul și de-a latul cosmosului spiritual, provocând transformări semnificative.

Un rol decisiv în propagarea impulsului lui **Iisus Hristos** l-a avut Fecioara Maria, a cărei metamorfoză aurică petrecută în ziua cea mai lungă a istoriei umanității, a

constituit temelia formării unor noi potențialități aurice la oamenii viitori.

În acest context, nu trebuie pierdut din vedere faptul că structura aurică a **Fecioarei Maria** era diferită de cea a celorlalți oameni, prin însuși faptul că, în urma Imaculatei Concepțiuni, l-a născut pe **Iisus Hristos**. Structura ființială a **Fecioarei Maria** a rămas impregantă de **Duhul Sfânt**.

Transformarea aurică a **Fecioarei Maria** s-a produs în trei etape. Prima etapă a avut loc chiar în secunda crucificării. În momentul crucificării Fiului, structura aurică - mai precis, corpul astral - a **Fecioarei Maria** a fost cuprinsă de convulsii. **Fecioara Maria** nu i-a înțeles - în mod firesc - pe cei care i-au crucificat Fiul, așa încât corpul ei astral a fost bulversat (la propriu). Totuși, chiar în secunda morții pe cruce a Fiului, **Fecioara Maria** a avut imensa forță lăuntrică de a-i ierta pe cei vinovați. În acel moment, instantaneu, **Fecioarei Maria** i s-a format un nou corp astral, diferit de cel avut anterior.

A doua etapă a transformării **Fecioarei Maria** s-a produs în momentul în care și-a văzut Fiul înviat. În acel moment, din corpul astral transformat s-a format o structură aurică nouă - corpul mental superior.

A treia transformare în ființa aurică a **Fecioarei Maria** s-a produs în acea zi de Rusalii, când a avut loc pogorârea **Duhului Sfânt**, sub forma unor limbi de foc. Atunci, din același corp astral transformat al **Fecioarei Maria**, s-a format corpul spiritual.

Datorită principiului transmiterii informației, cele trei mari transformări aurice produse în ființa **Fecioarei Maria** au devenit *imprintinguri* aurice, ce s-au propagat la toți oamenii care s-au născut după aceea.

Toți oamenii care s-au născut în lumea materială după acele evenimente cruciale, au dobândit capacitatea de a-și forma, la rândul lor, un nou corp astral, un corp mental superior și un corp spiritual. Aceste structuri aurice pot fi formate de fiecare om în parte, în urma experimentării (trăirii) celor trei sentimente pe care, în momentele respective, le-a avut **Fecioara Maria**: iertarea, speranța și credința.

La fel cum **Iisus Hristos** a răscumpărat, prin Jerfa sa, păcatul lui Adam, devenind Noul Adam, **Fecioara Maria** a răscumpărat păcatul Evei, devenind Noua Evă - Noua Mamă a tuturor oamenilor.

Ultimele cuvinte pe care **Iisus Hristos** le-a rostit pe cruce, adresate **Fecioarei Maria**, apoi Ucenicului pe care-L iubea, par să fi fost fost legate chiar de aceste evenimente extrem de importante:

- **Femeie, iată fiul tău.**

- **Iată mama ta.**

Apoi a adăugat:

- **Mi-e sete.**

Când i-au dus buretele îmbibat cu oțet la gură, **Iisus Hristos** a rostit ultimul cuvânt:

-**S-a sfârșit.**

Expresia "**s-a sfârșit**" era folosită cu precădere în tranzacțiile comerciale ale vremii, cu sensul "*datoria a fost plătită în întregime*" (în traducerea Evangheliilor în limba greacă, s-a folosit termenul *tetelestai*, care are același sens).

Prin **Iisus Hristos**, prețul de răscumpărare a fost plătit în întregime, iar **Fecioara Maria** a devenit Mama tuturor oamenilor.

➤ **Efectele jertfei pe cruce**

Formarea, prin intermediul **Fecioarei Maria**, a unui nou tip de corp astral, a unui

nou tip de corp mental superior și a unui nou tip de corp spiritual, reprezintă primul efect important al jertfei lui **Iisus Hristos**.

Al doilea efect important l-a constituit apariția plaselor mesianice (corpul haric al plaselor mesianice). Corpul haric al plaselor mesianice s-a format, pentru prima dată, în acea zi de Rusalii, în care **Duhul Sfânt** s-a pogorât, sub forma unor limbi de foc, asupra **Fecioarei Maria** și asupra Apostolilor. Prin activitatea ulterioară a Apostolilor, a devenit posibil ca plasele mesianice să se formeze instantaneu, după principiul transmiterii informației, la toți oamenii care rostesc, cu voce tare, nu în gând, Numele lui **Iisus Hristos**.

A treilea efect important al jertfei pe cruce s-a produs la nivelul sufletelor tuturor oamenilor care s-au născut după aceea - atât la nivelul planului cuantic al sufletului, cât și la nivelul corpului sufletului.

Înainte jertfei lui **Iisus Hristos**, planul cuantic sufletească personal al fiecărui om era aproape inaccesibil. Oamenii, datorită încărcăturii aurice nefaste, nu mai puteau pătrunde, în timpul somnului, în propriul lor plan cuantic sufletească. Între planul cuantic personal și corpul sufletului se crease o diferență vibratorie imensă. Înainte erei creștine, oamenii aveau alte tipuri de vise decât în ziua de astăzi. După ce adormeau, majoritatea oamenilor intrau într-o letargie cețoasă, presărată cu vise influențate de zeul luciferic la care aderaseră. După jertfa lui **Iisus Hristos**, planul cuantic sufletească personal a devenit accesibil, în sensul că, corpul sufletului a putut pătrunde în el, în timpul somnului. De atunci, există al treilea tip de vise.

Al patrulea efect important al jertfei pe cruce a lui **Iisus Hristos**, poate fi raportat la activitatea Fiilor Luminii, care au primit noi însărcinări de ocrotire a oamenilor întrupați.

După jertfa pe cruce a lui **Iisus Hristos**, a fost reluată, după foarte mult timp, activitatea Fiilor Luminii, începând cu îngerii ocrotitori personali - Îngerii păzitori, Îngerii Veghetori și Înainte-mergătorii (spiritele bune ale naturii). Totodată, s-a intensificat activitatea Principilor ocrotitori: Îngerul Mihail, Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael, Îngerul Uriel, Îngerul Morții.

Totodată, s-au stabilit o serie de ceremonii și ritualuri, care să se facă oamenilor întrupați cu diferite ocazii ale existenței cotidiene: nașterea, ziua Ursitorilor, botezul, căsătoria, moartea. Toate aceste ceremonii și ritualuri se fac, în lumea eterică, de către Fiii Luminii. S-a stabilit, de asemenea, că fiecare om trebuie protejat, imediat după moarte, pentru a nu-i fi furat corpul sufletului. Rolul principal în această operațiune a revenit Îngerului Mihail și Oștirii sale.

Firește, toate aceste ceremonii nu se făceau înainte jertfei pe cruce a lui **Iisus Hristos**. Toate ceremoniile stabilite la începutul erei creștine - pe care le-am descris în mod succint în paginile anterioare - au rolul de a contracara acțiunile ființelor luciferice. Înainte de jertfa lui **Iisus Hristos**, oamenii întrupați nu erau apărați de nimeni, nici în timpul existenței întrupate, nici după momentul morții, astfel că nu aveau nici cea mai mică șansă să iasă din circuitul nefast al sclaviei.

Al cincelea efect important al jertfei lui **Iisus Hristos** a fost apariția lumii astrale actuale. Actuala lume astrală s-a format pe fondul transformării Regatului morților vii.

➤ **Apariția lumii astrale**

Imediat după eliberarea tuturor oamenilor din sclavia morții sufletești, Regatul

morților vii și-a încheiat existența. În locul său a apărut lumea astrală. Lumea astrală nu este altceva decât vechiul Regat al morților vii, transformat de jertfa lui **Iisus Hristos**.

Doar o mică porțiune din vechiul Regat al morților vii a continuat să dăinuie în vechea formă: acesta este ceea ce numim astăzi regiunea infraeterică - locul în care, o perioadă de timp după moartea trupească, locuiesc fantomele rătăcitoare, strigoi și stafiile.

De fapt, transformarea cosmosului s-a petrecut extrem de repede: morții vii nici nu au apucat să înțeleagă ce se întâmplă cu ei, că s-au trezit într-o lume diferită de cea în care supraviețuiseră în mod larvar - într-o lume luminoasă, în care păstrau amintirea a toate. Aceasta este lumea luminoasă, adică astrală.

Într-un fel, s-ar putea spune că morții vii au schimbat planurile cuantice, că s-au mutat în lumea astrală, dar acest fapt este adevărat doar pe jumătate. Morții vii au rămas în același plan cuantic, care s-a transformat - a devenit altceva. În fond, este vorba despre o senzație subiectivă: în momentul în care sufletele s-au luminat, s-a luminat și lumea în care se aflau. Morții s-au apropiat astfel de Lumină (de planul cuantic al Luminii lui **Dumnezeu**), formând o nouă lume - un nou palier cuantic.

Lumea astrală este o lume intermediară, de forma unei sfere imense. Imediat după formarea lumii astrale, **Iisus Hristos** a pus în ea Efigia Sa: crucea. Astfel, lumea astrală este străbătută de două linii divine. Prima linie divină este verticală, iar a doua linie este orizontală. Împreună, cele două linii divine formează o cruce imensă - care reprezintă Efigia lui **Iisus Hristos**. Toți oamenii care, de două mii de ani, ajung în lumea astrală, suferă influența Efigiei lui **Iisus Hristos**, iar la întruparea în lumea materială se încarcă auric în mod specific.

Lumea astrală este o lume intermediară, situată între lumea infraeterică și planul cuantic al Luminii lui **Dumnezeu**, în care se află Locuința lui **Dumnezeu** (Palatul și Scaunul de Domnie).

Imediat după formarea sa, lumea astrală era într-un stadiu incipient. Ea s-a structurat apoi în mai multe paliere cuantice, în funcție de calitatea oamenilor care au populat-o - în funcție de calitatea corpurilor duh ale oamenilor care au trecut prin poarta morții.

Actualmente, în funcție de calitatea - sunetul, mirosul și culoarea - corpurilor duh ale oamenilor, lumea astrală este formată din opt paliere cuantice. Primul palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea metalului topit. Al doilea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea vișinie. Al treilea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea maronie. Al patrulea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea roșie. Al cincelea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea portocalie. Al șaselea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea galbenă. Al șaptelea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea aurie. Al optulea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea albastră.

În primele trei paliere cuantice locuiesc doar oamenii care vin pentru prima oară la întrupare în lumea materială, după ceremonia de intrare prin poarta alfa. În celelalte planuri cuantice locuiesc ceilalți oameni, în funcție de calitatea corpurilor lor duh.

Deasupra tuturor acestor paliere cuantice ale astralului, ocupate aproape în exclusivitate de oameni, se află planul cuantic al Luminii lui **Dumnezeu** - acolo unde se află Locuința lui **Dumnezeu**. Aici ar trebui să locuiască oamenii cu corpuri duh de culoare albă (argintie) - oamenii deveniți Preoți ai lui **Dumnezeu**. Totuși, actualmente, oamenii din această categorie nu există, astfel că, în planul cuantic al Locuinței lui **Dumnezeu** - care este un plan cuantic infinit -, se manifestă doar **Dumnezeu Tatăl** și o parte din Îngerii Săi, Fiii Luminii.

Pentru a veni în lumea eterică din planul cuantic al Luminii lui **Dumnezeu**, Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii nu trebuie însă să treacă prin cele opt subpalieri ale lumii astrale. Ei au o cale mai scurtă; aceasta este Poarta 1, care se formează la nivelul lumii

eterice. Prin Poarta 1, nu pot trece decât Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și oamenii care vin sau pleacă de la întrupare.

➤ Spargerea iadurilor

Iadurile sunt găuri de vierme, de forma unor pâlnii, care fac legătura dintre planul material și planurile cuantice ale lumilor luciferice. Ele s-au format în urma făptuirii răului de către oameni, în lumea materială.

Formate, la început, prin aportul primului om care a făcut răul, iadurile s-au extins datorită puterii și tăriei oamenilor care au ajuns acolo. Iadurile sunt lumi aflate în continuă expansiune cuantică. Cu cât au pătruns în iaduri mai mulți oameni, cu atât acestea au devenit mai vaste - mai extinse din punct de vedere spațial.

Imediat după jertfa pe cruce a lui **Iisus Hristos**, marea majoritate a găurilor de vierme denumite iaduri și-a încheiat existența, datorită faptului că n-au mai existat suflete omenești care să le alimenteze cu energie - cu putere și tărie. La rândul lor, Primordialii întinericului, oamenii din sămânța cea rea, Dree, îngerii luciferici și Lorehh, spiritele rebele ale naturii s-au refugiat în planurile cuantice luciferice. Planurile cuantice ale ființelor luciferice nu trebuie confundate cu iadurile, care doar fac legătura, ca niște tunele, între planul material și acestea.

Totuși, chiar și după jertfa pe cruce a lui **Iisus Hristos**, au mai rămas câteva găuri de vierme numite iaduri, datorită faptului că au existat ființe omenești și îngerești care, prin exercitarea liberului arbitru, au decis să rămână acolo. Din 76 câte existau inițial, după jertfa pe cruce a lui **Iisus Hristos**, au rămas doar 14 găuri de vierme denumite iaduri. În anul 1900 al erei creștine, mai existau doar 12.

Firește, și în era creștină, oamenii care au ales să facă iarăși răul în lumea fizică - și aceștia nu sunt puțini - au ajuns tot în iad, în una din găurile de vierme rămase în funcțiune. Actualmente, în era deschisă de **Iisus Hristos**, în găurile de vierme ale iadului, ajung doar trei mari categorii de oameni.

Prima categorie este formată din acei oameni căldicei, cărora li se conferă cununi, peceti, sigle, podoabe de către Fiii Luminii și abuzează de ele, făcând răul. În această categorie intră foarte mulți dintre oamenii care, în viața publică, au primit anumite funcții - inclusiv cele politice - de care au abuzat, asuprind oamenii pe care ar fi trebuit să-i protejeze.

A doua categorie este formată din oamenii care, pentru a se îmbogăți foarte repede, au adus stricăciuni creației: au distrus păduri sau medii ecologice, au incendiat etc.

A treia categorie este formată din oamenii care și-au făcut dreptate cu mâinile lor și s-au răzbunat pe semenii lor, într-un fel ori în altul.

În prezent, la fel ca în trecut, oamenii scapă foarte greu din iad, datorită faptului că acolo le lipsește amintirea a toate. Totuși, în prezent, ieșirea - evadarea - unui om din iad se produce mult mai repede decât în trecut. În era creștină, evadarea unui om din iad se realizează prin mai multe modalități de acțiune decât în trecut.

Prima modalitate are la bază activitatea învățătorilor din iad. Actuale, în iad, există mai mulți învățători decât în trecut. După modelul celor din trecut, învățătorii actuali educă oamenii pentru a deveni suflete luminoase. În prezent, mulți oameni, deveniți victime ale opresiunii în lumea materială, aleg ca, după moarte, să coboare în iad pentru a îndeplini funcția de învățător. Unii dintre ei sunt foarte puternici - au o voință foarte mare -, astfel că activitatea lor în iad este eficientă, dar și dramatică.

A doua modalitate de evadare din iad, care este specifică erei creștine, are ca

fundament ritualul Bisericii creștine din Sâmbăta morților. În cazul în care sunt pomeniți (pe numele de botez) în Sâmbăta morților, mulți oameni aud Chemarea Iubirii și ies singuri din iad. Ei regăsesc singuri poarta de ieșire din iad cu ajutorul **Duhului Sfânt**, care formează o Cale luminoasă, denumită Așiş.

A treia modalitate de ieșire a oamenilor din iad are la bază principiul care ar putea fi denumit - deloc peiorativ - urma scapă turma. Acest principiu se bazează pe existența unor legături energetice între formele umanoide din cadrul seriilor de 17 individualități, create la începuturi de către **Dumnezeu**. Acest principiu a intrat în funcțiune abia după jerfa lui **Iisus Hristos** și după formarea lumii astrale.

După cum s-a menționat, la începuturi, **Dumnezeu** a creat formele corpurilor duh ale oamenilor în serii de câte 17. Deși fiecare om este unic, între formele corpurilor duh ale individualităților ce formează o serie de 17, au loc influențe energetice după principiul vaselor comunicante. Influențele energetice nu se produc între spiritele ori între corpurile lor duh, ci între forma corpurilor duh - între *forma de formă*.

Să exemplificăm: să spunem că, dintr-o serie de 17, unii se află în astral, alții se află întrupați în lumea materială, alții se află în iad. Să spunem că, dintr-o serie de 17, se află în lumea materială 5 oameni; alți 7 oameni se află în lumea astrală, iar 5 se află în iad - în una din cele 12 găuri de vierme existente astăzi. Cei 5 oameni care se află în lumea materială atrag, prin influxuri energetice, pe baza principiului vaselor comunicante, pe cei 5 care se află în iad. La rândul lor, cei 5 din lumea materială sunt în legătură directă cu cei 7 care se află în lumea astrală. Astfel, se realizează un circuit energetic între formele corpurilor duh ale tuturor celor 17 oameni, care formează o serie. Cei 7 oameni din lumea astrală îi sprijină energetic pe cei 5 oameni din lumea materială, care, inconștient, mai ales în timpul somnului, îi influențează pe cei din iad. Datorită influențelor energetice, treptat, celor 5 din iad le revine amintirea a toate și pot regăsi Calea ce duce spre lumină.

Direct din lumea astrală nu este posibilă influențarea celor din iad. În mod necesar, din seria celor 17, trebuie să existe un om întrupat - un capăt de pod, un releu de transmitere - prin care să se realizeze această influențare subtilă.

Întotdeauna, cel care dirijează cu adevărat această influențare energetică între *forma de formă* a corpurilor duh este Îngerul Veghetor de suflet al omului din lumea materială, care creează culoare specifice prin care circulă influențele energetice.

Acest procedeu de ieșire din iad, folosit cu mult succes în prezent, a fost folosit în premieră după jerfa lui **Iisus Hristos** - între anul 50 și anul 100 al erei creștine. În acele timpuri de început ale creștinismului, când încă rămăseseră 14 găuri de vierme, s-a purces la o atentă dirijare a nașterilor - a întrupării oamenilor.

Astfel, chiar în prima perioadă de după crucificarea lui **Iisus Hristos**, au avut prioritate la întrupare oamenii care deveniseră cap de serie - cei mai buni din cei 17. Acești oameni, care, odinioară, erau ultimii din ... turmă, victime ale opresiunii și ale sclaviei luciferice, s-au întrupat foarte rapid în lumea materială, astfel că i-au influențat pe cei care încă mai erau în iaduri. Sufletele celor din iaduri au început să lumineze, astfel că au găsit calea spre lumină.

Firește, cei care evadează direct din iad nu pot ajunge direct în lumea astrală, fiind incompatibili energetic cu aceasta. Astfel că se întrupează aproape imediat în lumea materială.

Dar, în momentul întrupării în lumea materială, toți acești oameni beneficiază de influența lui **Iisus Hristos**, astfel că eventualitatea revenirii lor în iad, după moarte - așa cum se întâmplase în epocile anterioare - a devenit din ce în ce mai mică.

8. ADUNAREA CEA MARE

➤ Formarea Trupului de slavă

În cele trei zile cât a stat în iad și în Regatul morților vii, **Iisus Hristos** S-a manifestat în Duhul său Dumnezeiesc - în corpul duh originar, de culoare argintie.

Pe tot parcursul celor trei zile, Duhul lui **Iisus Hristos** a suferit o transformare semnificativă. În urma luării asupra Sa a tuturor nedreptăților suferite de oameni încă de la facerea lumii, Duhul Său a fost acoperit cu o energie care are o culoare asemănătoare metalului topit - culoarea aramei, asemănătoare cu cea a soarelui la răsărit. Acesta a fost prima etapă a formării Trupului de slavă al lui **Iisus Hristos**. Etapa a doua s-a desfășurat când Duhul lui **Iisus Hristos** a revenit, la sfârșitul celor trei zile petrecute în iad, în propriul său mormânt, acolo unde se afla trupul înfășurat în giulgiu.

În mormânt a avut loc marea taină a învierii trupului fizic al lui Iisus Hristos. Corpul duh Dumnezeiesc al lui Iisus Hristos, și-a reluat trupul, L-a înviat și s-a manifestat prin intermediul său. În urma simbiozei dintre corpul duh, corpul sufletului și trupul fizic, s-a format Trupul de slavă al lui Iisus Hristos.

Fiind alcătuit pe baza corpului fizic înviat al lui **Iisus Hristos**, se poate spune că Trupul de slavă este material. De fapt, Dumnezeirea este prezentă atât în trupul fizic, cât și în Duhul lui **Iisus Hristos**. Cu toate că este material, Trupul de slavă al lui **Iisus Hristos** este invizibil; el este format dintr-o materie ce are la bază o energie diferită de cea care susține lumea materială.

Din momentul învierii, Trupul de slavă al lui **Iisus Hristos** s-a acoperit cu toți oamenii din Terra aurica - trecuți, prezenți și viitori. Într-un fel, se poate spune că sufletele tuturor oamenilor s-au proiectat energetic (holografic) la nivelul Trupului de slavă al lui **Iisus Hristos**. Din momentul în care sufletele oamenilor s-au proiectat energetic la nivelul Trupului de slavă, **Iisus Hristos** a devenit Domnul sufletelor din Terra aurica. De 2000 de ani, când se naște sau moare fizic un om, el se naște și moare *întru Hristos*. Astfel, **Iisus Hristos** a luat asupra Sa păcatele oamenilor.

Ca proiecție la nivelul Trupului de slavă, fiecare om este reprezentat printr-o steluță. Unii oameni s-au proiectat energetic în zona picioarelor, alții s-au proiectat în zona brâului, alții - mult mai puțini - în partea superioară.

În ziua de astăzi, Trupul de slavă al lui **Iisus Hristos** este acoperit cu trei mari categorii de oameni: neinițiații, mângâietorii și luptătorii (cei care acționează în lumea materială, în sensul valorilor creștine). Neinițiații sunt reprezentați prin culoarea metalului topit; locul lor este în zona inferioară a Trupului de slavă. Mângâietorii sunt reprezentați în zona trunchiului și a brâului, iar luptătorii în zona superioară a Trupului de slavă.

Tot în momentul formării depline a Trupului de slavă, pentru toți oamenii s-a deschis planul cuantic personal al Sufletului lui **Iisus Hristos**. În planul cuantic personal al Sufletului lui **Iisus Hristos**, oamenii pot pătrunde în timpul somnului, cu propriul lor corp sufletesc (când pot avea al patrulea tip de vis).

Toți oamenii care, de-a lungul secolelor, l-au recunoscut pe **Iisus Hristos** ca Domn și care și-au proiectat sufletul în Trupul Său de slavă, formează **Adunarea cea mare** a Sufletului lui **Iisus Hristos**.

Adunarea cea mare este astăzi formată doar din oameni care se află în lumea

materială. Când trec în lumea de dincolo, oamenii nu mai au corpuri ale sufletului, dar nu dispar, ca proiecție, din Trupul de slavă al lui **Iisus Hristos**. Ei rămân acolo în mod potențial, până ce revin în trup material.

Adunarea cea mare a Sufletului lui **Iisus Hristos** s-a coagulat treptat, pe parcursul unei perioade destul de lungi. Bazele au fost puse în momentul în care oamenii sclavi au fost eliberați din iaduri și din Regatul morților vii, dar inaugurarea "oficială" a avut loc puțin mai târziu, în momentul asasinării Apostolului Ștefan - primul martir creștin. Prin moartea sa, Apostolul Ștefan a deschis, de facto, Adunarea cea mare.

La început, imediat după înviere, Trupul de slavă al lui **Iisus Hristos** era acoperit aproape integral cu o peliculă energetică de culoarea metalului topit - reprezentarea holografică a tuturor sufletelor de oameni, care, în acel moment, erau neinițiați. În primele secole creștine, din acest punct de vedere, toți oamenii erau neinițiați. După aproximativ 500 de ani, sufletele oamenilor s-au transformat, datorită faptului că au pătruns în mod repetat, în timpul somnului, în Lumea Sufletului lui **Iisus Hristos** - în planul Său cuantic sufletesc -, în Adunarea cea mare. De fapt, pătrunzând în Adunarea cea mare, oamenii au parte de o nouă formă de inițiere; această inițiere se face individualizat, cu fiecare om în parte, personal, de către **Iisus Hristos**.

În urma inițierii treptate a oamenilor, s-au format celelalte două categorii: mângâietorii și luptătorii. Datorită înmulțirii mângâietorilor și a luptătorilor, partea superioară a Trupului de slavă a dobândit treptat culoarea argintie, asemănându-se oarecum cu culoarea originară pe care o avea Duhul lui **Iisus Hristos** înainte de coborârea în iad.

Ultima transformare cromatică a Trupului de slavă s-a produs în jurul anului 1900. Actualmente, Trupul de slavă al lui **Iisus Hristos** emite două luminozități distincte: în partea inferioară a trupului emite o luminozitate de culoarea metalului topit, iar în partea superioară emite o luminozitate argintie. Privite de la departe, cele două luminozități formează culoarea aurie, asemănătoare cu flacăra unei lumânări.

Adunarea cea mare reprezintă modelul formării sistemului democratic în lumea materială. Adunarea cea mare funcționează pe baza unei majorități simple. Dacă o ființă omenească dorește să facă ceva, spune tuturor celorlalți oameni în Adunarea cea mare, iar dacă jumătate plus unu sunt de acord, poate să aplice în lumea materială. **Iisus Hristos** nu intervine în nici un fel în procesul decizional al sufletelor oamenilor. Această procedură se desfășoară în timpul somnului, în acel minut în care oamenii pătrund în planul cuantic al Sufletului lui **Iisus Hristos**.

Acest sistem a fost introdus imediat după moartea apostolului Ștefan și a fost perpetuat neabătut. La orice problemă importantă ce privește umanitatea, sunt întrebați - în mod democratic, după cum spunem noi astăzi - toți oamenii din Adunarea cea mare. Firește, singurii care nu pot întreba sau răspunde sunt oamenii de culoarea metalului topit (aici este vorba despre culoarea corpului sufletului, nu a corpului duh), care nu sunt conștienți în planul cuantic al Sufletului lui **Iisus Hristos**. Ei simt o pace profundă când pătrund acolo în timpul somnului, dar nu sunt conștienți.

➤ Transmiterea luminii harice

Scopul principal al lui **Iisus Hristos** este salvarea oamenilor și spargerea iadurilor; în schimb, scopul lucifericilor este formarea de sclavi și spargerea cerurilor.

Iisus Hristos dorește ca toți oamenii să nu mai fie sclavi, pentru a alege calea, în deplină cunoștință de cauză, prin exercitarea liberului arbitru. Nu **Iisus Hristos** alege

pentru oameni sau îi obligă la o alegere. **Dumnezeu** nu are nevoie de zombi. **Iisus Hristos** acționează pentru ca fiecare ființă omenească să se elibereze din sclavie, pentru a alege singur calea, fără a fi amăgit de nimeni. **Iisus Hristos** dorește ca fiecare om să cunoască Adevărul - Adevărul cu privire la **Dumnezeu** și cu privire la sine însuși - și să decidă în consecință. Pentru îndeplinirea acestui scop, **Iisus Hristos** arată fiecărui om în parte, calea ce duce la abolirea sclaviei și la cunoașterea Adevărului.

- **Cunoscând Adevărul veți fi liberi**, a spus **Iisus Hristos** tuturor oamenilor din Terra aurica, iar acest îndemn nu trebuie interpretat ca o figură de stil, ci într-un mod extrem de concret.

Pentru îndeplinirea acestui scop, **Iisus Hristos** a acționat atât la nivelul lumii de dincolo, cât și la nivelul lumii materiale - la nivelul istoriei. Primii oameni care au participat, în lumea materială, în mod direct, la îndeplinirea acestui scop, au fost Apostolii.

După înviere, **Iisus Hristos** Cel Viu în Trupul de slavă a fost văzut, pentru prima oară, de femeile care veniseră la mormânt. În prima fază, doar femeile, datorită sensibilității lor, au fost capabile să-L vadă, în Trupul de slavă, pe **Iisus Hristos**. După aceea, L-au văzut Apostolii. Imediat după înviere, nu a fost posibil ca vreo ființă omenească să-L atingă pe **Iisus Hristos** Cel Viu în Trupul de slavă. Puțin mai târziu, când structura Trupului de slavă a fost definitivată, **Iisus Hristos** a fost chiar pipăit de către apostolul Toma.

Evenimentul cel mai important s-a produs însă în ziua pogorării **Duhului Sfânt**, când s-a manifestat pentru prima dată corpul haric al plaselor mesianice - darul lui **Iisus Hristos** pentru toți oamenii. În ziua cincizecimii - Rusaliile - a avut loc pogorârea **Duhului Sfânt** asupra **Fecioarei Maria** și a Apostolilor, care, din acel moment, în afara faptului că au început să vorbească "în limbi", au cunoscut, la rândul lor, în mod direct, Adevărul. Cunoscând Adevărul, au devenit liberi. Totodată, ei au dobândit anumite puteri sufletești - echivalente siddhisurilor.

Aflat în Trupul de slavă, **Iisus Hristos** le-a vorbit Apostolilor Săi despre ceea ce vrea să facă în continuare. În scurt timp, apostolii au fost copti pentru a se risipi în cele patru zări și pentru a propovădui Cuvântul lui **Dumnezeu**.

Activitatea Apostolilor a avut un scop văzut și un scop nevăzut. Scopul văzut a fost propovăduirea Cuvântului lui **Dumnezeu**, iar scopul nevăzut a constatat în propagarea plaselor mesianice la neamuri. Prin Apostoli s-au stabilit bazele difuziunii aurice a moștenirii lui **Iisus Hristos** în teritoriilor locuite de neamuri. Totodată, prin formarea primelor comunități creștine, s-au pus bazele formării unui echilibru auric planetar, pe baza complementarității Thent Thint - echilibrul putere mare-putere mică. **Iisus Hristos** este Puterea mare (Puterea Supremă), iar oamenii, puterea mică.

Un impuls foarte important în difuziunea creștinismului s-a produs în momentul în care s-au întrupat primii oameni care au fost eliberați din iad. În momentul întrupării lor, a început noul ev creștin și s-au pus temelile noii lumi. Oamenii din această categorie, care au atins maturitatea cam la cincizeci de ani după crucificarea lui **Iisus Hristos**, au dus mai departe moștenirea Sa.

Atunci când, imediat după crucificare, a coborât în adâncurile iadului și ale Regatului morților vii, **Iisus Hristos** a ales, prin atingere directă, cele mai năpăstuite suflete de oameni, care aveau la activ cele mai lungi perioade de sclavie în iaduri. Aceștia au devenit **Cei aleși**. În locul unde au fost atinși de către **Iisus Hristos**, corpul sufletului Celor aleși a început să lumineze. Unii au fost atinși pe picior, alții au fost atinși pe trunchi, alții în regiunea umărului sau în regiunea capului. Numărul total al Celor aleși a fost de aproximativ 120000 (după alte surse, 125000 sau 128000).

Majoritatea Celor aleși au fost, în timpurile antecreștine, sclavi de primă mărime în iaduri, în Regatul morților vii sau în lumile luciferice. Unii au fost, în decursul existențelor fizice, mari preoți sau mari inițiați în templele zeilor falși. De fapt, ei cunoșteau cel mai bine dintre toți oamenii căile de manifestare ale răului și modalitățile

prin care se manifestau zeii falși. Toți Cei aleși au avut, la nivelul corpului sufletului, cel puțin trei peceti de sclavi ai zeilor luciferici. Cei aleși sunt numiți vilvi de către ființele din lumea eterică.

Vilvii au fost, așadar, primele ființe omenești provenite din vechile iaduri, care s-au încarnat în lumea materială, după crucificarea lui **Iisus Hristos**. Ei au atins maturitatea chiar în perioada în care Apostolii erau pe cale de a părăsi lumea fizică. Datorită faptului că au fost atinși de către **Iisus Hristos**, vilvii au fost capabili să cunoască Adevărul și după ce s-au întrupat în lumea materială. Mai mult decât atât: majoritatea dintre ei au devenit clarvăzători - îl puteau vedea în mod direct pe **Iisus Hristos** în Trupul de slavă.

Între clarvăzătorii vilvi și cei din epocile anterioare era o legătură foarte strânsă, dar și o imensă diferență. De fapt, se poate spune că erau cam aceleași persoane; în existențele anterioare, vilvii fuseseră clarvăzători, preoți sau inițiați ai templelor luciferice. Înaintea învierii lui **Iisus Hristos**, vilvii au fost acei inițiați sau clarvăzători ai templelor, despre care vorbesc vechile scrieri sacre. Totuși, în perioada respectivă, ei erau influențați auric doar de către zeul luciferic - "patronul" templului în care avusese loc inițierea -, astfel că puteau vedea doar "curtea" sa de zei mai mici și subplanurile sale cuantice, fiind convinși că văd totul. Ei nu puteau să vadă nici măcar planurile cuantice ale zeilor luciferici ce controlau auric alte temple.

De aici rezultă diferența imensă dintre vilvi și vechii clarvăzători, cu toate că erau cam aceleași persoane în existențe și condiții diferite. Spre deosebire de vechii clarvăzători, vilvii puteau să vadă totul - puteau să vadă toate planurile cuantice și toate "curțile" de ființe îngerești, spirite ale naturii și oameni primordialii. Ei cunoșteau întregul Adevăr, nu doar porțiuni din el, precum în trecut. Vilvii au fost singurele ființe omenești din istoria erei creștine, care au avut amintirea a toate. Ei știau totul și aveau puteri ființiale mari.

Vilvii au lărgit căile creștinismului după dispariția fizică a apostolilor. Mulți dintre ei au devenit martiri. Se poate spune că vilvii au fost Educatorii umanității în primele secole creștine, manifestând în lumea materială impulsul lui **Iisus Hristos**. Ei au făcut, pe un alt plan, ceea ce au făcut Primordialii Luminii în ciclurile cosmice anterioare.

La fel ca Apostolii, vilvii au jucat în lumea fizică rolul de rele pentru Thent-Thintul lui **Iisus Hristos**. Prin ei, Puterea mare (Puterea Supremă), care este **Iisus Hristos**, a echilibrat puterile mici, care sunt oamenii. În epoca respectivă, prin dispunerea vilvilor în lumea fizică, noxele emise de oameni în lumea materială au fost echilibrate de Puterea lui **Iisus Hristos**.

Epoca vilvilor a durat cam cinci sute de ani; unii dintre ei, în funcție de conjuncturi, au continuat să se întrupeze până prin anul 800. După anul 800, vilvii s-au întrupat în continuare, la fel ca ceilalți oameni, dar au renunțat la clarvedere și la amintirea a toate, în decursul existenței întrupate. Ei au devenit oameni obișnuiți, care s-au întrupat periodic în lumea materială, la fel ca ceilalți oameni.

Totuși, în epocile următoare, foarte aproape de epoca noastră (cam după anul 1500 și, în special, după anul 1900), când s-au întrupat iarăși în lumea materială, vilvii au adus în lume o nouă capacitate: intuiția, care are la bază discernământul între bine și rău, fără a fi clarvăzător. De fapt, vechea lor clarvedere s-a transformat într-o nouă capacitate sufletească: intuiția. Astfel vilvii au devenit intuitivii din epoca modernă.

După anul 500/800, locul vilvilor a fost luat de o altă categorie de oameni. Oamenii din această categorie sunt numiți *șempti* - clarvăzători. La origine, toți șemptii au fost oameni obișnuiți. Totuși, șemptii nu au nimic de-a face cu vilvii. Șempti nu sunt vilvi într-o altă întrupare. Mulți șempti au devenit clarvăzători în urma unor accidente ori în urma unor evenimente dramatice (mai ales categoria de șempti numită *sepraute șaman* - în traducere, martori).

Clarvederea șemptilor, la fel ca și a vilvilor ce i-au precedat, este totală: ei văd totul și au amintirea a toate. Șemptii sunt capabili să vadă în cronica akasha toate evenimentele trecutului, după cum pot vedea structura aurică umană în cele mai mici detalii. Șemptii

îl pot vedea pe **Iisus Hristos** în Trupul de slavă, după cum îi pot vedea pe îngeri - atât pe Fiii Luminii, cât și pe Fiii întunericului.

De-a lungul unei existenței întrupate, mulți oameni obișnuiți au capacitatea potențială de a deveni șempti. Dacă nu își dezvoltă corespunzător potențialitățile, ei rămân oameni obișnuiți. De fapt, din punctul de vedere al caracteristicilor fizice, psihice și intelectuale, șempti sunt cei mai banali oameni. Epoca șempti-lor s-a desfășurat începând din jurul anului 500 sau 800 și până în prezent. Ea va continua și în viitor, când vor exista tot mai mulți șempti.

Nici vilvii, dar nici șempti nu trebuie confundați însă cu acei clarvăzători sau inițiați moderni care nu au la bază o inițiere de tip creștin. Majoritatea acestora sunt afiliați unor Centre de putere ce aparțin fie ființelor luciferice, fie altor entități. Acești clarvăzători văd doar ceea ce le permite structura lor aurică, care este în rezonanță energetico-informațională cu cea a zeilor lor, fără a cunoaște totul. Ei nu cunosc Adevărul în totalitatea sa.

Ultima treaptă a evoluției oamenilor sub impulsul lui **Iisus Hristos** va fi cea de *sahain* - oamenii care vor fi, în același timp, intuitivi spirituali și clarvăzători. Totuși, *sahainii* nu există în prezent; ei vor apare, cândva, în viitor.

Sahainii vor fi acei oameni care vor avea activată chakra inimii - *shainiah*. În momentul activării chakrei inimii, *sahainii* vor deveni instantaneu clarvăzători și vor cunoaște Adevărul.

➤ Noile Centrele de Putere

După cum s-a menționat, înainte de crucificarea lui **Iisus Hristos**, s-au format mai multe Centre de Putere. Centrele de Putere nu sunt situate la nivel fizic, ci la nivel eteric. Ele doar corespund, ca proiecție, cu un loc delimitat precis, din planul material.

Centrele de Putere sunt locuite de ființe îngerești și de ființe omenești decorate. Calitatea aurică, energetică și spirituală a unui Centru de Putere este dată de caracteristicile - puterea și tăria - ființelor îngerești sau omenești afiliate.

Primul Centru de Putere - Centrul de Putere al Luminii sau al Binelui - a fost format încă de la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, sub îndrumarea directă a Primordialilor Luminii și a lui Adam fizic. El a fost populat la început de Primordialii Luminii și de oamenii generației a treia, care formau sămânța cea bună. Ulterior, după retragerea Primordialilor Luminii, a fost populat de oamenii generației a treia și a patra, care formau sămânța cea bună. Ei erau în contact direct cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii.

De-a lungul celui de-al treilea ciclu, locul Centrului de Putere al Luminii a fost situat în ținuturile dobrogene. Ulterior, în ciclul al patrulea, s-au format mai multe filiale, în diferite locuri ale lumii. După marea ștergere, Centrul de Putere al Luminii și filialele sale au fost ocultate.

Al doilea Centru de Putere este cel al ființelor luciferice, care a fost și este situat, ca proiecție în planul material, undeva în zona Iraquelui de astăzi, între Tigru și Eufrat. Acolo a pătruns pentru prima oară ființa răului și acolo a rămas.

În acea zonă și-au stabilit reședința cele mai importante ființe îngerești din ierarhia Fiilor întunericului: Stăpânirile, Domniile, Ergiile. De asemenea, acolo există un important punct de joncțiune între planul material și planul cuantic al ființelor luciferice. Centrul de Putere al ființelor luciferice este situat "la câmpie", adică la Miazănoapte (locul unde razele Soarelui cad oblic), drept pentru care este numit adesea

prin formula Centrul de Putere de la Miazănoapte.

Al treilea Centru de Putere este cel format cândva de Iannus - centrul de putere al aristocrației. Centrul lui Iannus este situat tot în zona dintre Tigru și Eufrat. În ultima perioadă de timp, Centrul de Putere al lui Iannus a pălit considerabil.

Al patrulea Centru de Putere, care nu are însă un canal de joncțiune cu planul material, este cel al oamenilor prometeici - "extraterestrii".

Datorită faptului că nu au punct de proiecție în planul material, oamenii prometeici pătrund în lumea materială cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate - OZN-urile -, dar numai în anumite condiții.

Cu ajutorul OZN-urilor sau, uneori, individual, ca *man în black*, oamenii prometeici sparg planurile cuantice și fac joncțiunea cu planul material. Întotdeauna când sparg planurile cuantice, oamenii prometeici trebuie să aibă capete de pod în lumea materială, formate din oameni încarnați, care să le servească drept canale de legătură. Pentru a deveni capete de pod în lumea materială, acești oameni încarnați trebuie să *creadă* în existența lor - indiferent dacă îi consideră sau nu extraterestri.

Al cincelea Centru de Putere s-a format după dispariția Regatului morților vii. După cum s-a menționat, în ultima perioadă a Regatului morților vii, cam după anul 1000 / 650 înainte de întruparea lui **Iisus Hristos**, s-a format gruparea (casta) cercherilor, care a adoptat o politică de forță față de ființele luciferice.

După dispariția Regatului morților vii, cercherii au rămas fără obiect de activitate, astfel că s-au aliat cu oamenii primordialii independenți - Primordialii independenți, care, încă de la începuturi, s-au separat atât de Primordialii Luminii, cât și de Primordialii întunericului. Numărul Primordialilor independenți nu depășește 100; de-a lungul timpului, numărul lor s-a subțiat, datorită faptului că o parte a migrat spre Lumină. Împreună, Primordialii independenți și cercherii s-au constituit într-un Centru de Putere independent, denumit Centrul de Putere de la Miazăzi (locul în care razele Soarelui cade drept). Ca proiecție în planul material, locul acestui Centru de Putere este situat "pe ape", undeva în Oceanul Atlantic, între țărmurile Islandei și Groenlanda.

În Centrul de Putere de la Miazăzi se află doar oameni decorporați - fiind format din Primordialii independenți din primele două generații și din cercherii generațiilor a treia și a patra. Oamenii din acest centru nu sunt aliați nici cu îngerii din ierahia Fiilor Luminii, nici cu îngerii din ierahia Fiilor întunericului. Se poate spune că acest Centru de Putere este, în exclusivitate, al oamenilor.

Spre deosebire de oamenii tehnologizați, oamenii de la Miazăzi nu au tehnologie eterică. Puterile lor ființiale sunt destul de mari, astfel că nu au nevoie de nici un fel de tehnologie eterică. Scopul oamenilor din acest Centru este distrugerea definitivă a ființelor luciferice și salvarea oamenilor din lumea materială, independent de Fiii Luminii și de **Iisus Hristos**.

În fine, ultimul Centru de Putere - ultimul ca apariție - este cel al oamenilor care l-au urmat pe **Iisus Hristos** - Centrul Hristic de Putere. Numele acestui centru de Putere este Ataltalia. Epicentrul său poate fi poziționat cu relativă exactitate undeva în Podișul Transilvaniei, chiar în apropierea curburii Munților Carpați.

Deși epicentrul se află în apropierea curburii Munților Carpați, Ataltalia are drept proiecție în planul material o suprafață foarte întinsă, de forma unui dreptunghi care se întinde pe trei continente: Europa, Asia și Africa. Ataltalia are drept limită nordică partea de nord a Rusiei; are drept limită sudică Etiopia; are drept limită estică Munții Caucaz; limita vestică este situată undeva pe teritoriul Poloniei, la mijlocul continentului european.

În primele secole creștine, Centrul de Putere al Ataltaliei s-a unit cu Centrul de Putere al Luminii, astfel că acționează la unison. În Ataltalia s-au adunat nenumărați oameni decorporați din toate generațiile - inclusiv o parte din oamenii primordialii ai primelor două generații. Toți oamenii care formează Centrul de putere al Ataltaliei au murit întru **Hristos**. Oamenii din Ataltalia sunt împărțiți în mai multe Cercuri Hristice

ale Puterii. Ei formează comunitatea nevăzută a lui **Iisus Hristos**.

Ca structuri aurice, oamenii din Ataltalia sunt formați din spirit, corp duh și corp sufletesc. Corpul lor sufletesc a format o unitate cu corpul duh, astfel că puterile lor de manifestare sunt foarte mari.

Tot în Ataltalia acționează Centrul de Putere Hristică al **Fecioarei Maria**. Epicentrul Centrului de Putere al **Fecioarei Maria** este situat, ca proiecție în lumea materială, undeva în apropierea Muntelui Athos, în Grecia.

➤ Cel mai căutat om din cosmos

Prin întruparea, crucificarea, moartea și învierea lui **Iisus Hristos**, ființele luciferice - Primordialii întunericului, oamenii din sămânța cea rea, Dree și Lorehh - au fost înfrânate definitiv.

Înfrângerea definitivă a ființelor luciferice s-a produs chiar în a doua parte a primului secol al epocii creștine, cam la cincizeci de ani după crucificarea lui **Iisus Hristos**. Evenimentele petrecute în lumea materială în ultimii 2000 de ani nu reprezintă un război, în sensul strict al cuvântului, între Fiii Luminii și Fiii întunericului. Războiul s-a încheiat demult.

Evenimentele desfășurate în ultimii 2000 de ani sunt rezultatul efortului lui **Iisus Hristos** de a salva cât mai mult suflete omenești și, totodată, de a salva cât mai multe ființe luciferice - oameni primordiali ai întunericului, oameni din sămânța cea rea, Dree și Lorehh. Principiul pe care se realizează această salvare se numește *Ashpan*.

Principiul Ashpan nu este în funcțiune decât din momentul câștigării definitive a războiului, petrecut cam la cincizeci de ani după crucificare. Anterior acestui moment, principiul Ashpan nu era viabil: nu existau ființe Ashpan legate auric de oameni. Existau doar ființe luciferice - Dree și Lorehh - care se manifestau în trupuri de formă umanoidă.

În virtutea principiului Ashpan, ființele luciferice Lorehh și Dree conștientizează răul făcut în cosmos, își pierd corpul de formă umanoidă (pierd dreptul de a mai purta un corp de formă umanoidă) și trec în non-formă prin intermediul oamenilor din lumea materială. Astfel, ele devin Ashpan (Ashpan-Lorehh și Ashpan-Dree).

În momentul apariției, în a doua jumătate a primului secol creștin, a unor ființe Ashpan, răul s-a mutat definitiv pe pământ. Astfel, una câte una, prin conștientizarea răului făcut, ființele luciferice - Dree și Lorehh - își pierd corpul de formă umanoidă și dispar din cosmos. În mod constant, zi după zi, an după an, numărul lor se împuținează, până când, într-o zi, nu vor mai exista.

De fapt, de 2000 de ani, chiar și politica ființelor luciferice s-a schimbat. Multe dintre ele doresc să devină Ashpan și să se reîntoarcă în non-formă, pentru ca, în ciclurile cosmice viitoare, să se reîntoarcă la starea de Fii ai Luminii, așa cum au fost cândva. Totuși, deocamdată, sunt încă în starea de ființe luciferice și sunt la fel de periculoase pentru oameni.

În acest context, în cosmos a apărut o nouă problemă. Unii oameni - o minoritate - au devenit din ce în ce mai răi, iar prin faptele lor, neinfluențate de ființele luciferice, au reușit să transforme lumea materială într-un iad. Fără a fi influențați direct de ființele luciferice, acestor oameni a început să le placă să facă răul și să-i transforme pe semenii lor în sclavi. Ei au devenit ... dracul fizic. Ei reprezintă, deocamdată, o problemă foarte serioasă, care trebuie soluționată cât mai rapid de către oamenii întrupați.

Cândva, în viitor, va veni o zi când un *sahain*, un om care va avea chakra inimii activată, va pătrunde în iad - mai precis, în cel mai de jos palier cuantic al iadului. Sahainul va pătrunde în iad nu datorită unor erori personale, ci datorită voinței sale; după moartea fizică, el va transcende planurile cuantice și va pătrunde în iad. În adâncurile iadului, sahainul va deveni un învățător pentru oamenii deveniți sclavi. Sahainul îi va scoate din iad, unul câte unul, pe toți oamenii deveniți sclavi.

Cam peste 25 de ani fizici de la acest eveniment, primul om scos din iad de acel

sahain se va întrupa în lumea materială. El va avea, la rândul său, în mod potențial, chakra inimii activată. Ajuns în lumea materială, acel om va vrea, la un moment dat, să facă ceva rău, așa cum a fost obișnuit; dar, în acel moment, va avea uriașa surpriză să constate că totul în jurul său se blochează. Atunci va avea loc marele Armaghedon, dus pentru inima omului. Tot atunci, ființele Ashpan Dree și Lorehh vor fi din ce în ce mai puține, semn că se vor fi fost eliberate. Totuși, în acea perioadă de cumpănă, pe capul oamenilor întrupați vor veni cele mai grele ispite posibile.

Datorită eliberării ființelor Ashpan, oamenii nu vor mai avea aură exterioară - nu vor mai exista corp emoțional, mental etc. În schimb, sufletele oamenilor - corpul sufletului - vor lumina precum neoanele, fiind uneori vizibile chiar și pentru neclarvăzători.

În schimb, în premieră, în acea primă bătălie pentru suflet, se vor transforma în Ashpan, ființe care n-au mai făcut acest lucru niciodată: ființele shaitanice și, mai ales, Primordialii întunericului, care se vor manifesta cu o furie cumplită. În cele din urmă, vor deveni Ashpan atât Lucifer, cât și însuși Halshithan. Mai mult decât atât, primul om, Shantiah, va fi nevoit să iasă din ascunzișul său și să devină Ashpan.

Despre primul om, Shantiah, se spune că este cel mai căutat om din cosmos. Actualmente, nimeni - cu excepția lui **Dumnezeu**, desigur -, nu știe unde se află Shantiah. Se spune că, imediat după rebeliune, Shantiah și-a dat seama de răul făcut atât lui însuși, cât și celorlalți oameni care s-au născut după aceea. În momentul în care și-a dat seama de răul pe care l-a făcut, Shantiah a vrut să spună ceva, dar imediat și-a dus mâna la gură.

Din acel moment, Shantiah nu a mai rostit, niciodată, nici un cuvânt. Stă ascuns undeva în cosmosul spiritual, într-o gaură de vierme personală (plan cuantic personal, imposibil de detectat), în propriul său spațiu-timp.

Însuși **Dumnezeu Iubire, Iisus Hristos**, s-a întrupat pentru a-l vindeca pe Shantiah. Fără reîntoarcerea lui Shantiah, cosmosul n-ar fi complet.

9. "IATĂ, SUFLETUL MEU SE BUCURĂ"

➤ În Numele lui Iisus Hristos

La început, creștinismul a fost propovăduit prin intermediul Apostolilor și al vilvilor. Atât Apostolii, cât și vilvii erau în comuniune directă cu **Iisus Hristos**; îl vedeau și dialogau cu El.

Primii creștini adevărați, Apostolii și vilvii, au primit Harul Dumnezeiesc direct de la **Iisus Hristos**, pentru a putea îndeplini trei misiuni principale.

Prima misiune era propovădurea creștinismului printre neamuri - Vestea cea mare. **Neamurile trebuiau să afle despre existența Unicului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, a celor văzute și a celor nevăzute.**

A doua misiune a fost cea a vindecării trupurilor oamenilor:

- **Vindecați trupurile oamenilor în Numele Meu**, le-a spus **Iisus Hristos**.

A treia misiune a fost cea a vindecării sufletului:

- **Iertați păcatele în Numele Meu**, le-a spus **Iisus Hristos**.

Firește, păcatele sunt reflectate la nivelul corpului sufletului și, implicit, la nivelul

corpurilor aurice exterioare - eteric, emoțional, astral, mental - de unde se manifestă la nivelul trupului. Prin iertarea păcatelor - purificarea instantanee a corpului sufletului, care este o vindecare realizată din interior -, oamenii dobândesc un corp sufletească curat și sănătate trupească.

La fel de firesc, vindecarea trupească și vindecarea sufletului prin iertarea păcatelor nu pot dura la nesfârșit. Ele sunt valabile doar în momentul respectiv. La fel se desfășoară lucrurile, în ziua de astăzi, în cazul unei tumori vindecate printr-o operație. În momentul operației, se extrage tumoarea, iar omul devine sănătos. Totuși, dacă omul continuă să ducă o existență defectuoasă, tumoarea revine. Tot astfel este în cazul vindecărilor trupești și sufletești realizate în Numele lui **Iisus Hristos**. Se produce iertarea păcatelor și vindecarea trupească, dar în cazul în care omul o ia de la capăt și perseverează într-un comportament defectuos, se îmbolnăvește iarăși. Atunci este necesară o nouă vindecare și o nouă iertare a păcatelor. Acesta este de fapt motivul pentru care Apostolii au îndemnat mereu oamenii: **rugăți-vă neîncetat**. Existența înseamnă păcat, adică degradarea neîncetată a cărnii și a sufletului.

Răspândiți în cele patru zări, Apostolii și, apoi, vilvii mergeau în piețe, acolo unde erau adunate mari mulțimi de oameni. Ei vindecau prin intermediul atingerii cu mâna. De fapt, **Iisus Hristos** vindeca direct prin ei, atât trupul, cât și sufletul oamenilor. **Iisus Hristos** vindeca orice boală, instantaneu.

Toți cei tămăduiți astfel, chiar dacă nu-l vedeau în mod direct pe **Iisus Hristos**, îi simțeau difuz prezența și simțeau că existența lor se modifică. În oamenii tămăduiți se producea o transformare profundă. Nu deveneau doar mai buni și mai înțelegători, ci și mai pașnici (blânzi). Corpul emoțional devenea extrem de pur, astfel că ura și frustrarea erau eliminate. De asemenea, corpul eteric se purifica, iar bolile trupești se vindecau parcă de la sine. Datorită purificării corpului sufletului, toți erau cuprinși de un sentiment profund de liniște și de pace ("**Pacea Mea v-o las vouă**"), ca și cum s-ar fi trezit după un somn lung.

De aceea, Apostolii și vilvii erau urmați permanent de mari mulțimi de oameni, care nu se mai dezlipeau de lângă ei. În 24 de ore, în orice oraș sau sat, Apostolii și vilvii adunau în Numele lui **Iisus Hristos** mari mulțimi de oameni, bolnavi trupește și sufletește. Templele zeilor falși deveniseră goale, iar oamenii nu mai voiau să fie sclavii nimănui - nici trupește, nici sufletește - ceea ce a provocat reacția imediată a potentatilor vremii.

Așadar, triumful creștinismul printre neamuri nu s-a bazat pe impunerea unei doctrine, ci pe probarea experimentală a unui fapt de importanță vitală. Oamenii care au aderat la creștinism în primele secole creștine, au înțeles în mod practic, experimental, că, în timp ce vechii zei nu puteau ajuta pe nimeni, noua religie se baza pe ceva viu: prezența continuă a lui **Iisus Hristos** în Trupul de slavă. Credința celor care au aderat la creștinism, în primii ani ce au urmat crucificării și învierii, nu a fost bazată pe mesajul social sau ideologic; ea s-a datorat, pur și simplu, prezenței continue a lui **Iisus Hristos** Cel Viu în Trupul de slavă. Botezarea, repetarea numelui lui **Iisus Hristos**, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ, continuitatea Prezenței Sale au dus la formarea plaselor mesianice și, implicit, la contactul auric al fiecărui nou convertit cu **Iisus Hristos**.

Martirii creștini din primele secole ale noii ere, care erau uciși cu bestialitate de gladiatori sau sfâșiați de fiare sălbatice în arenele romane, mureau cu zâmbetul de buze, murmurând Numele lui **Iisus Hristos** sau rugându-se. Ar fi o glumă ieftină să afirmăm, împreună cu istoriografia modernă, că martirii creștini au fost "îndoctrinați".

➤ Turnul de apărare

Decizia crucială luată cândva în ceruri, ca a doua Persoană, Iubirea Infinită, care este **Iisus Hristos**, să plătească prețul de răscumpărare este evocată anual, în cadrul unei ceremonii desfășurată în lumea eterică. La ceremonie participă însuși **Iisus Hristos**, în Trupul său de slavă.

În fiecare an, de Întâi Martie, într-un loc din lumea eterică, la poalele unui deal, într-o mică dumbravă plină cu arbuști și cu mii de specii de flori, își face apariția **Iisus Hristos Cel Viu** în Trupul de slavă. În fața Sa se adună foarte mulți oameni din Centrul Puterii Hristice (Ataltalia), spirite ale naturii și îngeri din ierarhia Fiilor Luminii.

De fiecare dată, Iisus Hristos este îmbrăcat într-o mantie ce pare țesută din zăpadă strălucitoare, cu un brâu format din lumini asemănătoare focului. În picioare poartă încălțări ce par din lumini, asemenea brâului. Chipul Său este asemănător cu cel reprodus în icoanele creștine: părul lung, castaniu și ondulat. Are ochii mari, căprui cu sclipiri verzui, buzele pline și o barbă mică. Vocea Sa este ca o șoaptă dulce. De jur împrejur Său se aude un susur suav, precum clipocitul unui izvor și se simte un miros pregnant de pâine scoasă din cuptor și înmuiată în vin. Din întreaga Sa Făptură se întrupează, jur împrejur, până departe în lumea eterică, curcubeie de lumină.

La un moment dat, în cadrul ceremoniei, **Iisus Hristos** ține o cuvântare în limba tuturor ființelor din lumea eterică - akhatakha. Uneori, în timp ce vorbește, **Iisus Hristos** ridică brațele în formă de cruce, cu palmele orientate în sus.

Spre sfârșitul discursului ținut în fața acelei mari mulțimi de ființe - oameni din Centrul Puterii Hristice (Ataltalia), spirite ale naturii și îngeri - **Iisus Hristos** spune următoarele cuvinte în limba akhatakha.

"Saihah inah tee, șem, hapat Yooh. Eeeh nenemah. Tidah Iet Hazureth inee ? Tidah mama Yooh ? Tidah savaat hlisah ?

În traducere:

"Atunci, în acele vremi, Am întrebat pe cei din jurul Meu care Mi se închinau: Cine va coborî pe Pământ ? Cine va lupta pentru Noi ? Cine îl va mântui pe om ?"

"Sem pat, sem teer, Yooh, Yooh Șonah Hamathai altee ziih eee Yooh. Yooh, Yooh Savaat hlisah. Yooh mamaiat eee".

În traducere:

"M-am uitat în față și împrejurul Meu și toți tăceau și țineau capetele în pământ. Atunci EU am Rostit CUVÂNTULUI din MINE și I-am Zis: EU, EU SHONAH HAMATHAI voi mântui pe om, EU voi lupta pentru el".

"Aaah poot duma sepet tel hhisa, eeeh poot duma eh-shainii teh hlisah. Siteeh, Yooh, Yooh, Yooh, let, letah, enene, ivooo... Șinanaa e vereth șinaa... "

În traducere:

"Așa am durat pentru om un turn de apărare în afara lui și o ușă am creat în mijlocul său, până la MINE. Toate acestea le-am făcut EU, EU DOMNUL DOMNILOR, ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR

EU, acestea vă spun: Iată Sufletul Meu se bucură pentru cei pe care îi adun, bucurați-vă toți și iar bucurați-vă".

La sfârșitul ceremoniei desfășurată în lumea eterică, toți cei prezenți - îngeri, spirite ale naturii și oameni - se bucură, ridicând manile în aer, aclamând și cântând, precum oamenii din lumea materială, în momentele în care se bucură sincer de ceva. Este o veselie generală atât de zgomotoasă, încât creează impresia că se desfășoară undeva în lumea materială. Nicicând, în nici un moment, **Iisus Hristos** nu pare mai împăcat și mai mulțumit, iar bucuria imensă ce strălucește în ochii Săi este mai mult decât emoționantă.

Iisus Hristos, Fiul lui **Dumnezeu**, care s-a întrupat în lumea oamenilor pentru a stopa declinul general al umanității, este singura ființă care posedă tendințele karmice total opuse ființelor luciferice, Dree.

Fiecare dintre caracteristicile ființelor rebele, Dree - ura, răzbunarea, distrugerea, cearta, violența, mânia, furia, gelozia -, are anumite particularități aurice - o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros; toate aceste particularități sunt vizibile în aura fiecărui om, în momentul în care experimentează astfel de tendințe.

În schimb, **Iisus Hristos** are ca însușiri ontologice Bucuria, Pacea, Bunătatea, Răbdarea, Blândețea, Stăpânirea de sine, Iertarea și Iubirea. Fiecare dintre aceste caracteristici ale lui **Iisus Hristos** are propria sa culoare, propriul sunet și propriul miros. Prin amestecul culorilor, sunetului și mirosului tuturor însușirilor manifestate de **Iisus Hristos** rezultă o structură aurică unică, cu o anumită culoare, un anumit sunet și un anumit miros: aceasta este **corpul haric al plaselor mesianice**, "turnul de apărare" al omului împotriva oricăror influențe nefaste. Astfel, prin repetarea Numelui lui **Iisus Hristos**, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ, omul intră treptat sub influența Sa directă. Totodată, în urma comuniunii cu **Iisus Hristos**, se formează "ușa" situată chiar din mijlocul omului. Această "ușă" este, firește, chakra iubirii - shainiah.

Se impune totuși o întrebare, care este mereu rostită în lumea oamenilor:

La ce bun ? De ce este nevoie de atâta suferință ? De ce este nevoie de atâtea lupte între Forțele cosmice ? De ce a fost nevoie ca Dumnezeu, Ființa Supremă, să-și Jertfească Ființa din Ființa Sa, Lumină din Lumina Sa ?

Răspunsul - așa cum a fost primit din lumea eterică - a fost scurt, clar și răspicat:

DUMNEZEU, MARELE TATĂ, VREA SĂ-I RECUPEREZE PE TOȚI FII SĂI CARE SAU RĂTĂCIT - ÎNGERI, SPIRITE ALE NATURII, OAMENI -, PENTRU A-I TRECE ÎN CARTEA CELOR VII. AȘA CUM A FOST LA ÎNCEPUT.

POSTFAȚĂ

Semnatarul acestor rânduri ține să mulțumească tuturor celor care au contribuit, într-un fel sau altul, la realizarea și la apariția acestei cărți.

Semnatarul acestor rânduri ține să mulțumească, în mod special, Seniorului George Gănescu, pentru răbdarea cu care a lecturat manuscrisul. Sfaturile sale, ca prim lector și critic, au ajutat enorm la eliminarea unor erori inerente și la limpezirea textelor.

Evident, nu în ultimul rând, semnatarul acestor rânduri mulțumește lui Eugen Nicolae Gîscă, pentru amabilitatea de a-i fi pus la dispoziție, cu multă generozitate, informațiile ce au stat la baza realizării cărților din acest ciclu.

*La fel ca și cărțile anterioare apărute în ciclul **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ** (este vorba despre **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ; OMUL ÎN AFARA TRUPULUI; MARELE MISTER - OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI**), lucrarea de față este bazată pe dezvăluirile clarvăzătorului Eugen Nicolae Gîscă. Autorul acestui ciclu de cărți nu este decât un simplu transmițător, care s-a străduit, atât cât i-a stat în putință, să redea cititorilor informații de natură spirituală, oferite cu generozitate de către clarvăzătorul Eugen Nicolae Gîscă.*

Despre modul în care Eugen Nicolae Gîscă a devenit clarvăzător am amintit pe larg în lucrările anterioare, astfel că am considerat că nu mai este necesară reluarea descrierii evenimentelor respective. De altfel, semnatarul acestor rânduri consideră că nu persoanele sunt importante, ci, mai ales, informațiile cu privire la aspectele nevăzute ale cosmosului și ale omului.

*Prima carte a ciclului, **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ**, prezintă, în linii generale, aspectele spirituale ale cosmosului și ale omului. **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ** prezintă succint atât structura aurică a ființei umane, cât și structura aurică a pământului - Terra aurica -, cu locuitorii ei umani și supraumani. **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ** prezintă totodată procesul*

palingeneziei omului prin Terra aurica dintr-o perspectivă metafizică, ca proces cosmic. În **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ** este descrisă lupta perpetuă dintre cele două principale categorii de ființe angelice: Fiii Luminii și Fiii întunericului. De asemenea, **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ** dezvăluie, pentru prima oară în mediile laice, un mare mister: prezența continuă a celei mai înalte ființe spirituale care s-a încarnat vreodată în lumea materială: **Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu**.

A doua carte a ciclului, **OMUL ÎN AFARA TRUPULUI**, coboară, într-un fel, din lumile spirituale ale cosmosului pe pământ. În **OMUL ÎN AFARA TRUPULUI**, accentul este pus asupra unor probleme mult mai apropiate de om și de existența sa în lumea materială: procesul evoluției omului ca spirit încarnat. **OMUL ÎN AFARA TRUPULUI** prezintă, de asemenea, noua cale evolutivă a umanității deschisă de **Iisus Hristos**: punerea în funcțiune și activarea progresivă a chakrei inimii, shainiah, situată chiar în dreptul plexului cardiac și formarea corpului haric al plaselor mesianice.

A treia carte a ciclului, **MARELE MISTER - OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI**, continuă descrierea structurii energetico-informaționale a omului. Omul, este un microcosmos. Ca microcosmos, omul este în relație cu macrocosmosul: omul este un mic cosmos aflat în conexiune cu marele cosmos, precum și cu ființele care îl populează. Omul este un cetățean al cosmosului. Acesta este **marele mister - mysterium magnum** - al cosmosului spiritual.

MARELE MISTER - OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI, pune, de asemenea, un accent deosebit pe conexiunile aurice ale omului cu elementele principale ale cosmosului - cu planul material, cu natura, cu ceilalți oameni, cu toate palierele Terrei aurice și cu locuitorii ei - umani sau supraumani, care, la fel ca și omul, sunt cetățeni ai cosmosului. Prima direcție de cercetare constă în analizarea conexiunilor aurice ce se stabilesc între structura aurică a omului și structurile spirituale ale cosmosului. A doua direcție de cercetare, constă în analizarea conexiunilor aurice ce se stabilesc între structura aurică a omului și tot ce ține de aspectul material al lumii: mediul natural, mediul artificial, ceilalți oameni.

A patra carte a ciclului, **ÎN FAȚA ETERNITĂȚII**, prezintă destinul spiritual al omului în cosmos - naștere, moarte, existența post-mortem, renaștere - din perspectiva transformărilor aurice și a activităților ființelor îngerești, care se manifestă în lumea eterică. În acest context, fenomenul dramatic al morții dobândește valențe diferite de cele conferite în mod obișnuit. De asemenea, a patra carte a ciclului, **ÎN FAȚA ETERNITĂȚII**, încearcă să surprindă procesul palingeneziei omului de-a lungul celor patru cicluri cosmice.

Va urma a cincea carte a ciclului, **JOCURILE SORTII - VIAȚA ȘI MOARTEA**, care va avea drept subiect principal karma. **JOCURILE SORTII - VIAȚA ȘI MOARTEA** va încerca să surprindă fenomenul karmei, dintr-o perspectivă inedită: activitatea Fiilor Luminii și a Fiilor întunericului. Totodată, fenomenul karmei va fi raportat la factorul timp - mai precis la prezentul continuu.

Cosmosul există datorită faptului că energia prezentului continuu, care se manifestă ca viitor, atrage trecutul. Energia numită trecut, acea parte din prezentul continuu care a fost prezent, poartă numele de amintire. Amintirea poartă numele de karma. Trecutul este doar amintire a prezentului continuu.

În acest context, se poate spune că universul material, cu toate galaxiile și stelele sale, este o amintire cristalizată a trecutului - este karma trecutului. Ceea ce se naște ca fiind diferit de prezentul continuu, se depărtează de acesta. Astfel, energia numită trecut se depărtează de prezentul continuu. Totodată, energia numită trecut se îndepărtează de un punct fix - care este situat chiar în centrul Terrei aurice.